

သစ္စာမွန် တပေ

အချစ်နဲ့စွန့်စားခန်း လုံးချင်းဝတ္ထုသန့်သန့်

ရွှေဘဝင်

ရာစုသစ် သတို့သမီး

BURMESE
CLASSIC

www.burmeseclassic.com

၁၈

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်သူ့သဘောထား
ပြည်သူ့သဘောထား
ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်သူ့သဘောထား
ပြည်သူ့သဘောထား
ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်သူ့သဘောထား
ပြည်သူ့သဘောထား
ပြည်သူ့သဘောထား
ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်သူ့သဘောထား
ပြည်သူ့သဘောထား
ပြည်သူ့သဘောထား
ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်သူ့သဘောထား
- ပြည်သူ့သဘောထား
- ပြည်သူ့သဘောထား
- ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်သူ့သဘောထား
ပြည်သူ့သဘောထား
ပြည်သူ့သဘောထား
ပြည်သူ့သဘောထား

သတ္တမ္မာပတ်တိုက်

၂၁၁၊ ဒုတိယလမ်း၊ (၃၂)လမ်းအထက်

ပန်းပဲတန်း၊ ပြည်သူ့သဘောထား

ဖုန်း - ၈၁ - ၅၄၁၄၂၁

ရွှေဘဝင်

ရာဇသစ် သတို့သမီး

(အချစ်နှင့် စွန့်စားမှု လုံးချင်းဝတ္ထုသန်သန့်)

BURMESE
CLASSIC

ထုတ်ဝေခြင်း	- ၂၀၁၄-ခုနှစ်၊ ဇွန်လထုတ်ဝေကြိမ်
အုပ်စု	- ၅၀၀
တန်ဖိုး	- (၁၀၀) ကျပ်
ထုတ်ဝေသူ	- ဦးသက်လွင် (သစ္စာမွန်စာပေ) အမှတ် (၃၈)၊ မလ္လာကုန်းလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေ။
အတွင်းနှင့် မျက်နှာပိုးပုံနှိပ်သူ	- ဒေါ်အိမ်မွန်သက်လွင် (မြ-၀၈၀၄၂) သစ္စာမွန်ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ်(၁၀၆)၊ တာမွေလမ်း၊ တာမွေကြီး(က+ခ)ရပ်ကွက်၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
မျက်နှာပိုးပန်းချီ	- Lလင်း
ကွန်ပျူတာ	- အောင်ကျော်ကျော် (ခရီးသည်)
ဖြန့်ချိရေး	- တူးတူး (သစ္စာမွန်)
အတွင်းဖလှယ်	- ကိုအောင်ကျော်
စာအုပ်ချုပ်	- သစ္စာမွန်

သစ္စာမွန်(T.S.M)Publishing-Centreမှ တာဝန်ယူစီစဉ်ပါသည်။

ရွှေဘဝင်

ရာစုသစ်သတို့သမီး/ ရွှေဘဝင် - ရန်ကုန်

သစ္စာမွန်စာပေ၊ ၂၀၁၄။

၂၁၀-စာ၊ ၁၂၁၀ စင်တီ။

(၁) ရာစုသစ်သတို့သမီး

မူပိုင်ရာဝေငံရေးထိုးခြင်း

ကျွန်မအတွက် ဒီခရီးဟာ မသွားသင့်ဘူးလို့ ကျွန်မ
မိသားစုအသိုင်းအဝိုင်း၊ ကျွန်မ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ကျွန်မ
ချစ်သူတို့က တားမြစ်နေတဲ့ကြားကနေ ကျွန်မအားလုံးကို ဆန့်
ကျင်ပြီး ဒီခရီးကိုထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်မကို ခေါင်းမာသူ.. အတ္တကြီးသူ၊ မိုက်မဲသူလို့ သတ်
မှတ်တဲ့အပြင် ကျွန်မချစ်သူကဆို.. အချစ်ဆိုတာကို ဘာမှမခံ
စားတတ်သူစာရင်းထဲမှာ ကျွန်မကိုထိပ်ဆုံးမှ ရေးမှတ်ထားခဲ့
တယ်။ ကျွန်မဘယ်သူ့ကိုမှ ရှင်းမပြချင်ဘူး။ သူတို့တစ်တွေ
သတ်မှတ်ပြောဆိုတာတွေကိုလည်း မငြင်းချင်ဘူး.. ဘာ
ကြောင့်လည်းဆိုတော့ ကျွန်မဆန္ဒတစ်ခုအတွက် ကျွန်မဆုံးဖြတ်
ချက်တစ်ခုသာ ဖြစ်တယ်..

သစ္စာမွန်စာပေ

သတ်မှတ်သူနဲ့ သတ်မှတ်ခံရသူကြားမှာ နားလည်ပေးမှုတွေမရှိသ၍ သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက်မှ အာမခံထားရင်းနှီးနေမည်သာ။ ကျွန်မချစ်သူအတွက် ကျွန်မစိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မဝမ်းနည်းကြေကွဲရတဲ့အထိတော့ မခံစားခဲ့ဘူး။ ဒါဟာ သူ့ကိုကျွန်မ ချစ်လို့မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မဆန္ဒတွေနဲ့ မတူညီနိုင်တဲ့ဘဝနှစ်ခုကို တစ်ခုစီခွဲထုတ်လိုက်ခြင်းမင်ဖြစ်ပါတယ်။ . .

ခုတော့ ကျွန်မ သူတို့နဲ့အဝေးဆုံးခရီးတစ်ခုကိုရောက်နေပါပြီ။ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အစွန်ဆုံးဒေသတစ်ခုကို လေယာဉ်နဲ့တစ်ဆင့်လာရပြီး . . ကားနဲ့တစ်ဆင့်ဆက်သွားရတဲ့ခရီးဆုံးဟာတောင် ကျွန်မသွားရမယ့်နယ်မြေ၏ အရိပ်အယောင်ကိုတောင် မတွေ့ရသေးပါ။

ကျွန်မ မျက်လုံးရှေ့မှာ စိမ်းညိုနေတဲ့တောင်တန်းကြီးတွေတော့အုပ်ကြီးတွေကို တွေ့နေရတယ်။ ညနေတောင်မစောင်းသေးဘူး . . အအေးဓာတ်က ခန္ဓာကိုယ်ထဲကိုတိုးဝင်ပြီး ရောက်နေပြီ . . ပထမတော့ အင်္ကျီလတ်ပြတ်ကလေးနဲ့ပဲ။ ဒီလောက်အအေးဒဏ်ကို ခံနိုင်မယ်လို့ ထင်ထားပေမယ့် . . ဒါဟာ ကျွန်မစိတ်ကူးပါ။ ချမ်းစိမ့်မှုတွေက ရေခဲပြင်တစ်ခုကို

ရောက်နေသလားတောင် ထင်မှတ်ရတယ်။ . ကျွန်မပတ်ဝန်းကျင်မှလူတွေကတော့ ကျွန်မလိုမဟုတ် အအေးဒဏ်ရဲ့ရိုက်ခတ်မှုကိုဘာမှမဖြစ်သလိုဘဲ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြတယ်။

ကျွန်မက ဒီနယ်မြေအတွက်လူစိမ်းဆိုတော့ ရာသီဥတုတွေပါစိမ်းနေတာ ဖြစ်မှာပါ။ ကျွန်မ . . လူတွေကြားမှာ အနွေးအကိုထုတ်ပြီးဝတ်ဖို့မသင့်တာမို့ အအေးဒဏ်ကိုအံ့တင်းပြီး . . ကျွန်မသွားရမယ့်ခရီးစဉ် မှတ်စုစာအုပ်ကလေးကိုထုတ်ပြီး ကြည့်လိုက်တယ်။ . .

“ဂမုံးမော်တော်ဆိပ်မှ တစ်ဆင့် . . .”

ကျွန်မ ရှာဖွေရမည်မှာ ဂမုံးမော်တော်ဆိပ်ပင်ဖြစ်သည်။ စတိုးဆိုင်ကလေးထဲမှာ ကျွန်မဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကလေးနှင့် ဘောဝင်ကိုဝင်ပြီးဝယ်ရင်း . . ဂမုံးမော်တော်ဆိပ်ကို မေးကြည့်လိုက်သည်။

“တူမ . . မော်တော်စီးမှာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆို . . မြန်မြန်သွားကွယ်၊ မော်တော်က(၄၁၀)နာရီဆိုရင်ထွက်ပြီ၊ ဒီကနေသွားပြီး ရှေ့နားကမြေခိုလမ်းကလေးအတိုင်း သွားလိုက်တာနဲ့ ရောက်ပြီ”

“ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်မ လက်ကနာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ (၃း၄၅)မိနစ် ရှိနေပြီ.. မော်တော်ထွက်ချိန်က ကပ်နေပြီ၊ ကျွန်မစတိုးဆိုင် ထဲမှ ခပ်သွက်သွက်ကလေးပဲ ထွက်လာခဲ့သည်။ မြေနီလမ်းက လေးကိုရောက်တော့...

“ဘော်ဘူ... ”

“ဟယ်”

မော်တော်ဥဩဆွဲသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်မမပြေး ရုံတမည်သာ မော်တော်ဆိပ်ကို လာခဲ့မိသည်။ မော်တော်ဆိပ် နားသို့ရောက်တော့ မော်တော်ကဆိပ်ကမ်းကနေ စတင်ပြီးခွာ နေပြီ...

“ခုကွပါပဲ...”

ကျွန်မ မမီတော့ဘူးဟုထင်လိုက်သည်။ ယောက်ျား တစ်ယောက်ဆိုရင် ခုန်လွှားပြီးတက်၍ရနိုင်ပေမယ့်.. ကျွန်မ အတွက်တော့ မဖြစ်နိုင်...

“မင်း.. မော်တော်နဲ့လိုက်မလို့လား”

“ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့”

“ငါ့ကို အိတ်ပေး...”

“ရှင်”

ကျွန်မ ဘေးနားကို လူတစ်ယောက်ရောက်လာပြီး၊ ကျွန်မ ခရီးဆောင်အိတ်ကို ဆွဲယူသလို.. ကျွန်မလက်ကို ဆွဲပြီး၊ မော် တော်နားဆီသို့ပြေးလာကာ...

“ဟုတ်...”

ကျွန်မ ခရီးဆောင်အိတ်ကို မော်တော်ထဲကိုလှမ်းပြီးပစ် ထည့်လိုက်ပြီးနောက်...

“အမိုးပေါ်က ကြိုးကိုလှမ်းပြီးပစ်လိုက်ဟေ့...”

ထိုလူပြောတဲ့အတိုင်း မော်တော်အမိုးပေါ်မှ လူတစ် ယောက်က ကြိုးတစ်ချောင်းကို မစ်ချပေးလိုက်ပြီးနောက်...

“မင်း.. ကျုပ်ကို မြဲမြဲမက်ထား”

“အဲ... အင်း...”

ကျွန်မ.. ထိုလူပြောသည့်အတိုင်းပဲ လိုက်လုပ်လိုက် သလို.. ထိုလူမှလည်း ကျွန်မခါးကိုတင်းကျပ်စွာဖက်ပြီး၊ ကြိုးလွဲ ပြီး.. မော်တော်ဆီသို့ ခုန်ကူးလိုက်၏။

“အမေ့...”

ကျွန်မ မျက်လုံးကိုမှိတ်ပြီး.. လေထဲမှာမြောက်ပါသွား ပြီး.. ရင်ထဲမှာအေးစိမ့်၍ လေဟာနယ်တစ်ခုကိုရောက်နေ

သလို ခံစားရတာအမှန်... ကျွန်မခြေထောက်ထစ်ခုလုံး ကြမ်း
ပြင်တစ်ခုကို ထိတော့မှ ဗျက်လုံးကိုစွန့်ပြီး ကြည့်လိုက်မိတော့...
မော်တော်ပေါ်ကို ရောက်နေပြီမဟုတ်လား...

“ဟူး...”

ကျွန်မ သက်ပြင်းချနေတုန်းမှာ ထိုလူက ကျွန်မခရီး
ဆောင်ဒီတိုက်ကိုသွားယူပြီ။ ကျွန်မရှေ့မှာချစေးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပါပဲရှင်”

“ငါတစ်ယောက်တည်းလည်း ခုလိုပဲကူးရမှာ... မင်း တစ်
ယောက်ကိုမို့ပြီးသယ်ရတာလဲလွဲပြီး... သိပ်ပြီးခက်ခဲတဲ့ကိစ္စမှ
မဟုတ်တာ ကျေးဇူးတင်မနေနဲ့ ဒီမော်တော်ကတစ်ပတ်မှတစ်
ခေါက်ပြန်ပြီးရောက်မှာဆိုတော့... သူ့ကိုပြန်ပြီးစောင့်ရတာ(၁၀)
ရက်လောက်ကြာမယ်... တစ်ခေါက်တည်းနဲ့ ပါသွားတော့
ကောင်းတာပေါ့”

ကျွန်မကျေးဇူးတင်စကားကို သိပ်ပြီးတော့ မလိုအပ်
သလိုသဘောထားတဲ့စကားကိုပြောပြီးမှ...

“မော်တော်မှာ လူတွေက မင်းခြင်တဲ့အတိုင်းပြည့်နေ
ပြီ...”

ထိုလူ့ခြေသလိုပင် မော်တော်တစ်စီးလုံးမှာ ခရီးသည်

တွေ ပြည့်သိပ်လို့နေတယ်ဆိုပေမယ့်ထိုင်စရာမရှိအောင် ဖြစ်နေ
တာမျိုးတော့မဟုတ်ပေ... ညအိပ်ဖို့ပါ ခင်ကျင်းထားခြင်းကြောင့်
နေရာမရှိခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်... ကျွန်မ သတိထားမိသည်
မှာ မော်တော်ပေါ်ကလူတွေဟာ ကျွန်မနေရာမရဘဲ မတ်တတ်
ရပ်နေတာကို သူတို့လွတ်နေတဲ့နေရာတွေမှာ ထိုင်ပါလို့ တစ်
ယောက်မှမပြောကြ...

ကျွန်မကို ဗျက်လုံးစိမ်းနဲ့သာကြည့်ပြီး၊ မသိသလိုပဲနေ
ကြတယ်... လူမှုရေးစိတ်ဓာတ်ခေါင်းပါးသော လူတွေနဲ့စတင်ပြီး
တွေ့ရတဲ့နေ့ဆိုရင်မမှားပေ...

“မင်း... ဒီမှာခဏရပ်နေဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်မကတော့ ထိုလူပြောသည့်စကားကိုပဲ ခေါင်းညိတ်
ပြီးရပ်နေလိုက်သည်။ ထိုလူ မော်တော်ဦးပိုင်းကိုထွက်သွားပြီး
ခဏကြာတော့... ကျွန်မဆီကို ပြန်ရောက်လာတာ...

“မင်း အိတ်ကိုယူပြီး လိုက်နဲ့...”

ထိုလူခေါ်တဲ့နောက်ကို ကျွန်မအိတ်ကလေးဆွဲပြီးလိုက်
တာတောင် လမ်းဖယ်ပေးမည့်သူ မရှိသဖြင့်...

“မဖယ်ပေးရင် တက်ပြီးသာနင်းနဲ့... နင်းလို့ထပြီးပြောတဲ့

ကောင်ရှိရင်.. ပြောကြည့်”

“အဲ.. .”

ထိုလူစကားကြောင့် ရှေ့မှပိတ်နေတဲ့လူတွေ ဘေးကို နည်းနည်းရဲ့သွားကြသည်။ ကျွန်မ ဒုတိယမြောက်သတိပြုမိ လိုက်သည်မှာ ထိုလူသည်သာမန်အရပ်သားထဲက လူတစ် ယောက်တော့မဖြစ်နိုင်.. ထိုလူကို မော်တော်ပေါ်မှလူတွေက ကြောက်ရွံ့ရတဲ့ပုံစံမျိုးတော့ရှိတယ်။ ခု သူ့စကားက လက်တွေ့-

“မော်တော်စာရေး.. ဖေချစ်”

“ဗျာ.. . ကိုခွန်”

“ဒီအခန်းသော့ရော.. .”

“ကိုခွန်.. ဒီအခန်းက ကိုသာဒင်ကြီးကယူထားတာ”

“ဘယ်သူယူယူကွာ.. . ခု သူမှမနေဘဲ.. အခန်းကလွတ် နေတာ.. . ပေးဆိုပေးကွာ၊ စကားကြောရှည်တယ်”

“ကိုခွန်.. . ဟို.. . ဟို”

“မင်းပါးစပ်က ဘာမှထပ်ပြီးစကားသိမထွက်နဲ့.. ငါ မကြားချင်ဘူး.. သာဒင်လမ်းက တက်ရင် ငါရှင်းမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့.. ရော့ကိုခွန်”

မော်တော်စာရေးဆီမှ အခန်းသော့ကို.. ခွန်ဆိုတဲ့သူ

သော့မှန်စာပေ

ကလွမ်းယူပြီး.. .

“မင်း.. လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေ”

“ကျွန်မကြောင့် ပြဿနာဖြစ်နေမလား”

“မင်း.. ရယ်စရာစကားတွေသိပ်မပြောနဲ့”

“ရှင်”

“ငါတို့ဆီမှာ ပြဿနာမပါတဲ့သူ.. ပြဿနာမရှိတဲ့သူ ဟာ ခပ်ရှားရှားပဲ.. ဘာမှနောက်ဆံတင်းမနေနဲ့ မင်းခရီးပဲနဲ့ လာတယ်။ အနားယူလိုက်၊ မော်တော်က တစ်ရက်နဲ့တစ်ညကြီး တောင် မောင်းရမှာ.. ဒီလောက်ခရီးဝေးကြီးကို မင်းမတ်တတ် ကြီးရပ်ပြီးသွားလို့မရဘူး.. ထမင်းစားချိန်ကျမှ ငါလာပြီးခေါ် မယ်.. .”

“အင်း.. .”

ကျွန်မအတွက်တော့ ခွန်ဟာ.. ခရီးသွားရင်းကောက် ရတဲ့ ကံကောင်းခြင်းလက်ဆောင်တစ်ခု.. .

“ခင်ခင်...”

ငါမသေခင်... ငါသမီးလေးကို ငါသိပ်ပြီးတွေ့ချင်တယ်... မင်းနဲ့ငါကြားမှာ ဘယ်သူမှားတယ်မှန်တယ်ဆိုတာတွေကို ပြောနေရမယ့်အချိန်မရှိတော့ဘူးဟာ၊ ပြီးဆုံးခြင်းတစ်ဖက်စီမှာ ငါတို့နှစ်ယောက်လုံးက ခြေစုံရပ်သွားခဲ့ကြပြီ... မင်းဆီကိုလည်း ငါမလာနိုင်တော့သလို ငါဆီကိုလည်း မင်းဆီကထဲမှာတောင်လာဖို့စဉ်းစားမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်... ဒါပေမယ့် ငါဆီကို ငါသမီးလေးလာစေချင်တယ်... ငါ့ရဲ့ နောက်ဆုံးနေဝင်ချိန်မှာ ဖြစ်ပေါ်တဲ့ဆန္ဒတစ်ခုပါ။ ငါတို့ယ်တိုင်ငါသမီးလေးဆီကိုမလာနိုင်တာဟာ ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ကြောင့်ပဲ သမီးဆီကိုသွားခွင့်ရတဲ့ငါ့ခြေထောက်(၂)ဖက်လုံးဟာ ပြတ်တောက်နေပြီ... ဒါကို မင်းသဘောပေါက်ရင် ငါသမီးလေးကို ယူလာမယ်ဆိုရင်မင်းခွင့်ပြုပေးပါ...

ဘမြင့်”

နိ ရာဇသတ် သတို့သမီး နိ

၁၁

ကျွန်မဖုတ်နေတဲ့စာက မေမေ့ဆီအရင်ရောက်ခဲ့တာပါ။ မေမေ... ကျွန်မကိုအသိမပေးဘဲ ဖျောက်ဖျက်လိုက်မယ်ဆိုရင် ရနိုင်ပေမယ့်... ကျွန်မလက်ထဲကို ဖေဖေ့ဆီကစာကို ပေးပြီး...

“သမီးဟာ ကလေးတစ်ယောက်မဟုတ်တော့ဘူး... ဘွဲ့ရပညာတတ်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ၊ သမီးသင်ကြားထားတဲ့ပညာတွေဟာ သမီးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကို ကူညီပေးမှာပါ။ မေမေကတော့ သမီးဆန္ဒကို ဘာတစ်ခုမှမပြောဘူး... မေမေပြောချင်တာကတော့ သမီးဖေဖေရှိတဲ့နေရာဟာ အရမ်းကိုဝေးတယ်... ခရီးအဆင့်ဆင့်သွားရမယ့်နေရာတစ်ခုဆိုတာရယ်၊ သမီးဘွားဘွားနဲ့သမီးအဒေါ်တွေက ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး... ဒါတွေကို သမီးကျော်ဖြတ်မယ်ဆိုရင်တောင် သမီးချစ်သူမောင်ထူးဇော်နိုင်က ခွင့်မပြုနိုင်ဘူးဆိုတာ သမီးသိထားပါ... မေမေက ဖိအားပေးတာမဟုတ်ဘူးနော်... သမီးဘက်က ဒါတွေကိုကြိုတင်ပြီး စဉ်းစားနိုင်အောင်လို့ပြောနေတာ... မေမေသွားမယ်...”

ကျွန်မလက်ထဲမှာ မေမေပေးခဲ့တဲ့စာခေါက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဖေဖေ့စာကို ကျွန်မအကြိမ်ကြိမ်ဖတ်မိပြန်တယ်။

ကျွန်မ.. ဖေဖေနဲ့ခွဲခွာစဉ်က ကျွန်မအသက်(၁၀)နှစ် သမီးအရွယ်ရှိ ဖေဖေမျက်နှာ၊ ဖေဖေပုံရိပ်ကို ကျွန်မနှလုံးအိမ်ထဲ မှာ ယနေ့ထိထင်ဟပ်နေဆဲပါ.. ဖေဖေဟာ ကျွန်မကိုသိပ်ပြီး ချစ်ခဲ့တာလည်း ကျွန်မ(၁၀)နှစ်သမီးအရွယ်ထိ ဖေဖေကြင်နာ မှုတွေကို ပြည့်ပြည့်ဝဝခံစားခဲ့ရသူဆိုတော့ ကျွန်မဖေဖေမေတ္တာ တရားကို မေ့မရခဲ့သည်မှာ နှလုံးသားသံယောဇဉ်သက်သေ တစ်ခုပါ...

ဖေဖေနှင့် မေမေဘာကြောင့် ခုလိုခွဲခွာခဲ့ကြရသည်မှာ ဖေဖေဟာ ဆိုးသွမ်းလို့.. အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်လို့ အသောက်အစားအပျော်အပါး လောင်းကစားတွေကြောင့်.. တစ်ခုမှမဟုတ်ဘဲ ဖေဖေရဲ့အစွန်းရောက် နိုင်ငံရေးဝါဒတွေကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ခဲ့လိုပင်.. ဒါကြောင့်လည်း သူ့ရဲ့ဝါဒတွေနဲ့အတူ တောထဲကိုလိုက်သွားခဲ့ပြီး.. မေမေနဲ့အပြီးပြတ် လမ်းခွဲခြင်းမျိုး မဟုတ်ပေမယ့်.. ဆုံစည်းခြင်းမရှိနိုင်တဲ့ လမ်းထစ်ဖက်စီကို ဖေဖေနဲ့မေမေ လျှောက်လှမ်းခဲ့ကြတယ်။

ဖေဖေတိုက်ပွဲတစ်ခုမှာ ဒဏ်ရာနဲ့ အစိုးရကမိပြီး.. အပြစ်ဒဏ်ကျတော့ ကျွန်မ(၁၀)တန်းကျောင်းသူ.. ဖေဖေဆီ

ကို ကျွန်မတော့မသွားနိုင်ပေမယ့်၊ မေမေဟာ ဖေဖေကိုထောင် ဆေးရုံမှာသွားပြီးတွေ့ခဲ့တယ်.. ဖေဖေနဲ့မေမေတွေ့စဉ်ကလည်း ဖေဖေတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ပြောခဲ့သည့်စကားများအနက် အရေးအကြီးဆုံးစကားလေးတစ်ခွန်းကို ပြောခဲ့ကြတယ်..

“ခင်ခင်.. သမီးလေးနေကောင်းလား၊ ဘယ်နှစ်တန်း ရောက်ပြီလဲ”ဆိုတာကို ပြောခဲ့ကြတယ်..

ဖေဖေဟာ သူ့ရဲ့ခံယူ ချက်ကြီးကိုအမှားလို့ ဘယ်တော့မှ မသတ်မှတ်သလို.. မေမေကလည်း အပြစ်တင်စကားမဆို ခဲ့.. သူတို့နှစ်ယောက်လမ်းခွဲရတာ သမီးလေးရဲ့အနာဂတ်အတွက်ကြောင့်ပဲဆိုတာကို မေမေကျွန်မကို အမြဲပြောခဲ့တဲ့စကား လေးတစ်ခွန်းပါပဲ.. ကျွန်မဘဝကို ဖေဖေရဲ့တောထဲမှာ သေ နတ်သံတွေယမ်းငွေ့တွေကြားမှာ မကြီးပြင်းစေချင်ဘူးဆိုတာ တို့ မေမေလက်ခံခဲ့တယ်.. ကျွန်မဘဝအတွက် မေမေလက် ပေါ်မှာ စိတ်ချစွာနဲ့ဖေဖေပေးအပ်ခဲ့သလို.. မေမေဟာ တာဝန် ကျေစွာနဲ့ ကျွန်မဘဝကိုပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့တယ်...

ကျွန်မ ဖေဖေနဲ့မေမေ မေတ္တာစာရားနဲ့သစ္စာတရားကို လေးစားတာရှိတယ်.. အဲဒါဘာလဲဆိုတော့ ဖေဖေတို့(၂)

ယောက်လုံးပြန်မဆုံတော့ပေမယ့် . . တစ်ယောက်မှနောက်အိမ်
ထောင်ပြုခြင်းမရှိခဲ့ကြ . . .

ဖေဖေတောထဲမှာနေစဉ်က ကျွန်မတို့သားအိမ်ရှစ်
ယောက်ဆီကို အဆက်အသွယ်လုံးလုံးမလုပ်ခဲ့ဘူး . . ဒါဟာ
ဥပဒေအမြင်ဘက်က လူတစ်ယောက်နဲ့ ဥပဒေအတွင်းက
လူတွေကို ပတ်သက်ဆက်နွယ်မှုတွေမဖြစ်စေလိုတာကြောင့် . .
ဖေဖေအဆက်အသွယ်မလုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်ဖေဖေ
အဖြစ်ဒဏ်ကျပြီး ပြန်ပြီးလွတ်လာတော့လည်း ကျွန်မတို့ဆီကို
ပြန်မလာခဲ့ပါဘူး . . ဘာကြောင့်လည်းဆိုတာတော့ ကျွန်မ မသိ
ခဲ့ပါဘူး . . ထို့နောက် ရွာကလေးတစ်ရွာမှာ ဒုက္ခိတအဝနဲ့သွား
ပြီးနေထိုင်ကာ . . ဘဝကိုဇာတ်မြှုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာလောက်ပဲ
ကျွန်မသိခဲ့ရတယ် . . အတွေးနက်နက်ခံစားချက်တွေကိုတော့
ကျွန်မ မသိခဲ့ပါဘူး . . .

ဖေဖေထောင်ကထွက်ပြီး . . ကျွန်မဆီကို စာ(၃)စောင်
ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ ခုစာအပါအဝင်ပေါ့ . . ပထမစာနှင့် ဒုတိယစာ
တွေမှာ ဖေဖေဟာ ကျွန်မဝမ်းနည်းကြေကွဲဖို့ကောင်းတဲ့ စကား
လေးတစ်ခွန်းကို ရေးခဲ့တယ် . . .

"သမီး . .

ဖေဖေကိုခွင့်လွှတ်ပါ . . .

ဖေဖေဟာ ဘယ်လောက်ပဲ . . အယူဝါဒတွေ၊ ခံယူချက်
တွေပြင်းထန်တဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေပါစေ၊ တကယ်
ဆိုရင် ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့ဝတ္တရားတွေကျေပွန်သင့်
တယ်။ ဖေဖေရဲ့အစွန်းရောက်ဝါဒဟာ သမီးလေးအတွက်
ဝမ်းသာစရာ ဂုဏ်ယူစရာတစ်ခုမဖြစ်နိုင် ဘူးဆိုတာ
ဖေဖေ သိပါတယ် . . ဒါကြောင့် သမီးလေး ဖေဖေပေါ်
မှာ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။

သမီးရဲ့ဖေဖေ

ဘမြင့်"

ကျွန်မဟာ နိုင်ငံရေးဆိုတာကို နားမလည်ဘူးဆိုပေမယ့်
ဖေဖေရဲ့အမှန်အမှားမသိတဲ့ခံယူချက်ပေါ်မှာ ကျွန်မလက်ခံပေး
ရမှာပါ . . ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်မကိုယ်တိုင်က ဖေဖေကို
ချစ်ခဲ့တဲ့သမီးဖြစ်ခဲ့လို့ပါ။

ကျွန်မ ပြောနိုင်တာတစ်ခုတော့ရှိတယ် . . ဖေဖေ
တစ်ယောက် လက်ဝဲဝါဒတွေကြောင့် ကျွန်မ မမုန်းနိုင်ဘူး။ ကျွန်မ

ရင်ထဲမှာကျွန်မတို့မိသားစုရဲ့ သံယောဇဉ်မေတ္တာနဲ့ပဲဖေဖေကို
တစ်သက်လုံးချစ်သွားမယ့်သူပါ။

“ဒေါက်.. ဒေါက်”

“ဟင်”

ကျွန်မစာကို မော်တော်ပေါ်မှာထုတ်ပြီးဖတ်ရင်း..
အတွေးလေးတွေကောင်းချိန်မှာ တံခါးခေါက်သံကြားလိုက်ရတာ
မို့ စာခေါက်လေးနဲ့ ဖေဖေဆီကိုလာရမယ့် ခရီးစဉ်မှတ်စုစာအုပ်
လေးကို ခေါင်းအုံးအောက်တွင်ထည့်လိုက်ပြီး ဖြေလျှော့နေသော
ဆံပင်လေးကိုသိမ်းကာ၊ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ဟယ်...”

ကျွန်မ ထင်ထားသလိုမဟုတ်။ ကျွန်မက ခွန် ထမင်းစားဖို့
လာပြီးခေါ်တာလို့ ထင်ထားပေမယ့်.. ကျွန်မတွေ့လိုက်ရတာ
က လူတစ်ယောက် အသားညိုညိုနှင့် ရုပ်ရည်ကခက်ထန်မှာ
ကြောပြီး.. လူဆိုးလူမိုက်ရုပ်အသွင်...

“ဘာကိစ္စများလဲရှင်...”

“မင်းကို ဘယ်သူက ဒီအခန်းမှာနေခိုင်းလို့နေတာလဲ”

“ရှင်.. ဟို.. ဟို...”

ကျွန်မ “ခွန်” အမည်ကိုပြောဖို့ နှုတ်ဖျားကမထွက်ဘဲဖြစ်
နေပြန်သည်။

“ငါနေခိုင်းတာ.. သာဒင်”

“ဘာကွ.. ခွန်.. မင်း ဒါငါ့ကို သွေးတိုးစမ်းတဲ့သဘော
လား...”

“ဒီနီခေါ်တဲ့သဘောမျိုးတော့ မပြောနဲ့ သာဒင်.. မင်း
ပါပြင်ကဒဏ်ရာကို ပြန်ပြီးစမ်းကြည့်လိုက်ဦး”

“အယ်...”

“ခွန်” ပြောမှပဲ သာဒင်ပါးပြင်ကို ကျွန်မ သတိထားပြီး
ကြည့်မိလိုက်သည်။ (၃)လက်မလောက်ရှိတဲ့အမာရွတ်တစ်ခုကို
တွေ့လိုက်ရ၏။

“ငါက လူမိုက်ဆန်ဆန် မင်းအခန်းကိုယူတာမဟုတ်ဘူး၊
မင်းတစ်ယောက်တည်း (၃)ခန်းလောက်ယူထားလို့.. ငါက တစ်
ခန်းကို ဖဲ့ပြီးယူလိုက်တာ...”

“ခွန်.. ဒီရေကြောင်းလိုင်းက ငါ့လိုင်းကွ.. ငါလုပ်ချင်
သလိုလုပ်မယ်.. မင်း ဘာမှဝင်ပြီးစွက်ဖက်စရာမလိုဘူး”

“မင်းရေကြောင်းလိုင်းပေါ်မှာမင်းဦးရှင်ကြီးအလုပ်ကို

လုပ်တာ ငါစိတ်မဝင်စားဘူး.. ခု ငါ့ဧည့်သည်က မိန်းကလေး
သွားရမယ့်ခရီးက ခရီးရှည် ဒီအတွက်နေရာလိုတယ်၊ ဒါကြောင့်
ပိုနေတဲ့နေရာကို ယူလိုက်တာ.. ဒီအတွက်ငါ့ဇာတ်က ဘာလုပ်
ပေးရမလဲပြော... ”

ခွန်က တကယ့်ကိုအေးစက်တဲ့အကြည့်နဲ့ပြောပြီး..
ကျွန်မဘေးမှာ ဝင်ပြီးရပ်လိုက်သလို သူ့အင်္ကျီကော်လံကလေးကို
ကိုင်မည်အပြု..

“ခွန်.. မလုပ်နဲ့”

အသက် (၅၀)ခန့်ဝန်းကျင်လောက်ရှိသော လူကြီးတစ်
ယောက်ရောက်လာပြီး.. အသံပြုလိုက်တော့မှ ‘ခွန်’ သူ့လက်ကို
အောက်သို့ပြန်ချပြီး...

“ဆရာကြီးပါလာတာကို မသိလို့ပါ.. ခွင့်သွတ်ပါဆရာ”

“ခွန်.. ငါ့ကိုစကားတွေ ထပ်ပြီးမပြောနဲ့တော့..
သာဒင်”

“ပြော.. ပြောပါ.. ဆရာကြီး”

“အခုအခန်းကိစ္စပေါ်မှာ.. မင်းကျေနပ်လား”

“ကျေနပ်ပါတယ်”

“ငါ နောက်ထပ်.. ဘာသံကိုမှမကြားချင်ဘူး သာဒင်”
သာဒင်.. ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေတာမို့..

“ပြောလေကွာ.. မင်းပါးစပ်ကဘာလို့ ပိတ်နေတာလဲ”

“မဖြစ်စေရပါဘူး ဆရာကြီး”

“မင်းသွားတော့ သာဒင်.. ငါက ‘ခွန်’ ဘက်လိုက်ပြီး ရပ်
တည်ပေးတာမဟုတ်ဘူး.. မင်းအတွက် အခန်းတွေက ဘာမှ
အသုံးမဝင်ဘူး.. သက်သက်မဲ့ ငါဘာကောင်လည်းဆိုတာကို
ပြချင်လို့ယူထားတဲ့သဘောပဲ.. မင်းအတွက်ဘာမှ မနစ်နာသွား
ပါဘူး.. ”

သာဒင်.. ဘာမှစကားမဆိုဘဲ ထွက်သွားတော့သည်။

“ခွန်...”

“ဟုတ်ကဲ့.. ပြောပါဆရာကြီး”

“မင်းလက်တွေကို သိပ်ပြီးအထုတ်မမြန်နဲ့ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ငါ.. သွားမယ်”

ဆရာကြီးဆိုသူ ထွက်သွားပြီးနောက်တော့..

“မင်း.. ထမင်းစားတော့မလား”

“စားချင်စိတ်တောင် ဖျောက်သွားတယ်”

“ဒီလို ပြဿနာတွေမြင်တိုင်း မင်းထမင်းစားပျက်မယ်
ဆိုရင်တော့ မင်းဆီချာပေါက်. . ထမင်းငတ်သေမှာပဲ”

“ရှင်. . .”

‘ခွန်’က ကျွန်မမျက်နှာလေးကို ခပ်ပြုံးပြုံးလေးကြည့်ပြီး-

“မင်း. . ခုသွားနေတဲ့ နေရာက ပြဿနာရွာလေ”

“အဲ. . .”

“ကဲ. . ထမင်းသွားစားကြရအောင်”

ကျွန်မ မငြင်းတော့ဘဲ. . ‘ခွန်’ နောက်ကိုလိုက်ခဲ့တော့
သည်။

“ဘော်ဘူ. . ဘော်ဘူ”

မော်တော်ဥဩဆွဲသံကြောင့်. . ကျွန်မ အခန်းတံခါးကို
ဖွင့်ပြီးကြည့်လိုက်တော့ ဆိပ်ကမ်းတစ်ခုကို မော်တော်ဆိုက်ကပ်
ဖို့ပြင်နေသည်။ ဆိပ်ကမ်းပေါ်မှာ လင်းလက်နေသော မီးရောင်
လေးတွေကြောင့် သာယာလှပသည့်ရွာကလေး တစ်ရွာလို့စိတ်
ထဲမှာ ထင်မှတ်လိုက်သည်။

“မင်း. . အိပ်မပျော်သေးဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်. . ခရီးသွားရင် အိပ်လို့မရဘူး”

‘ခွန်’ မှာ အပြင်ဘက်ကျွန်မအခန်းဘေးတွင် ပက်လက်
ကုလားထိုင်လေးနှင့် ထိုင်နေခြင်းမှာ ကျွန်မကိုစောင့်ပေးနေ
သလိုပင်. . .

“မြို့ကလေးက သာယာတယ်နော်”

“မြို့မဟုတ်ဘူး.. ရွာလေးပါ။ ညပိုင်းမို့ကြည့်ကောင်းတာပါ.. မနက်ပိုင်းဆိုရင် ရှုပ်ထွေးပြီးဘော်ဟစ်သံတွေနဲ့ ဆူညံနေတဲ့ဆိပ်ကမ်း.. မင်းအပေါ်ကို တက်ကြည့်ချင်သေးလား”

“မော်တော်က အကြာကြီးဆိုက်မှာမို့လို့လား.. .”

“ဒီည.. ညအိပ်ပြီး၊ မနက်ရေတက်နဲ့ထွက်မှာ”

“ဒါဆိုရင်တော့ တက်ကြည့်ချင်တယ်”

“ကဲ.. ဒါဆို သွားကြမယ်”

ကျွန်မ အခန်းတံခါးကိုပိတ်ပြီး၊ အပေါ်အန္တေးအင်္ကျီလေးကိုထပ်ပြီးဝတ်ကာ.. ‘ဒွန်’ နဲ့အတူ ဆိပ်ကမ်းပေါ်သို့တက်လာခဲ့သည်။

“ဒီရွာကလေးကို ဘယ်လိုခေါ်လဲ.. .”

“သာယာကုန်းတဲ့.. ပွဲစားရွာကလေး၊ သူ့ရွာက ဘာမှမထွက်ဘူး.. တခြားရွာကထွက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ဒီရွာကနေ ပွဲစားလုပ်ပြီး ဒီပေါ်ကနေအမြတ်ထုတ်နေတာ.. .”

“ဒါဆို တော်တာပေါ့”

“ချီးကျူစရာ ကောင်းပါတယ်.. ဒီနားကရွာတွေထဲမှာ ဒီရွာကလေးက အသေးဆုံးပဲ.. ဒါပေမယ့် တခြားရွာတွေနဲ့မတူ

ဘူး၊ လျှပ်စစ်မီးကို အသုံးပြုနိုင်နေပြီ”

“အုပ်ချုပ်တဲ့သူတွေ ကောင်းလို့ပေါ့နော်.. .”

“အုပ်ချုပ်တဲ့သူတွေလည်း ကောင်းပါတယ်.. ရွာခံလူတွေကလည်း စည်းကမ်းရှိကြတယ်.. အခွင့်အရေးသမားနည်းတယ်.. အားလုံးက ကြိုးစားပြီးရပ်တည်ကြတဲ့လူတွေဆိုတော့ တခြားရွာတွေထက် ချမ်းသာတယ်.. ဘာသာရေးပွဲနဲ့ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေဆိုရင် ဘယ်ရွာမှလိုက်မမီဘူး.. အရမ်းစည်ကားတဲ့ရွာ.. တခြားရွာကလူတွေလာပြီး ဒီမှာသောင်းကျန်းဖို့မစဉ်းစားနဲ့ သူတို့ရွာရဲ့စည်းကမ်းတွေနဲ့ ဥပဒေက အမှားမခံဘူး.. လွတ်လပ်စွာပျော်လို့ရတယ်.. သောက်စားလို့ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူ့ကိုမှမထိခိုက်စေရဘူး.. ဥပဒေနဲ့စည်းကမ်းပိုင်းတွေကို ပိုင်နိုင်စွာ ကိုင်ထားတဲ့ရွာလေးတစ်ရွာပဲ”

ကျွန်မအတွက်လေးစားစရာကောင်းတဲ့ ရွာကလေးတစ်ရွာကို တွေ့ရသလိုပါပဲ.. .

ကျွန်မတို့(၂)ယောက် ဆိပ်ကမ်းလေးအပေါ်ကိုရောက်တော့.. ညပိုင်းဖွင့်ထားတဲ့ ဆိုင်ကလေးတွေဘက်ကို လျှောက်ကြည့်ရင် အကြော်ဆိုင်ကလေးရှေ့ရောက်တော့.. .

“ကျွန်မ အကြော်စားချင်တယ်.. ဖြစ်မလား”

“ခက်နေပြီ.. မင်းစားချင်တာ သောက်ချင်တာတွေကို ခွင့်တောင်းပြီး စားရမယ့်အခြေအနေမျိုးမဟုတ်ပါဘူးကွာ.. ဝင်စားမယ်လေ”

လွတ်နေတဲ့စားပွဲဝိုင်းကလေးမှာ နှစ်ယောက်သားထိုင်ပြီး...

“ကိုခွန်က ကျွန်မကိုလာပြီးခေါ်တဲ့ လူတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေပြီနော်”

“ဖြစ်နေတာမဟုတ်ဘူး.. ဖြစ်ကိုဖြစ်နေတာ”

“ရှင်”

“မင်းကိုကြိုဖို့.. ဆရာဦးဘမြင့်က ငါ့ကိုလွှတ်လိုက်တာ”

“ဪ.. ဒါထက် ကိုခွန်က ကျွန်မကိုသိလို့လား”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိမှာလဲကွာ.. မင်းနေထိုင်တဲ့နေရာနဲ့ ငါနေထိုင်တဲ့နေရာက မိုင်ထောင်ချီပြီးဝေးနေတာ”

“ဒါဆို.. ကျွန်မဆိုတာကို ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“မင်းဖေဖေဆီက.. ဓာတ်ပုံလေ”

ကျွန်မဖေဖေကို ပေးထားတဲ့ဓာတ်ပုံက.. လွန်ခဲ့တဲ့

(၅)နှစ်လောက်ကဓာတ်ပုံ.. ဒါကို ‘ခွန်း’ ရှာတွေ့နိုင်တာ ချီးကျူးစရာပဲ...

“ဖေဖေကျန်းမာရေးအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ...”

“မင်းအလာကို စောင့်နေပါတယ်”

“ကျွန်မ.. မိနိုင်းပျံ့မလား”

“ဆရာရောဂါက နောက်တစ်လလောက်ထိတော့ ခံဦးမှာပါ”

“ဘာရောဂါလဲ.. ကိုခွန်”

“အရိုးကင်ဆာဖြစ်တာပါ.. ဖြတ်ထားတဲ့ ခြေထောက်ကနေဖြစ်ခဲ့တာပဲ ဆိုရမှာပေါ့”

“မြို့ကဆေးရုံကို မပြဘူးလား”

“ပြခဲ့လို့ ဆရာဝန်ကြီးတွေက ဆုံးဖြတ်ပေးခဲ့ကြတာပါ”

“ဖေဖေက သိတာလား...”

“သိထားတယ်.. ဒါကြောင့် မင်းကိုလှမ်းပြီးမှာလိုက်တာပါ.. မင်း ဒီခရီးကိုလာမယ်ဆိုတာကို ဆရာကသိပ်ပြီးမမျှော်လင့်ထားဘူး.. မင်းမေမေဆီက သတင်းရောက်တော့မှ ငါ့ကို ဒီမှာလာပြီးစောင့်ခိုင်းတာ”

“ကျွန်မ ဘယ်နေ့ရောက်မယ်ဆိုတာရော.. ကိုခွန် သိလို့လား...”

“ဘယ်နေ့ရောက်မယ်ဆိုတာတော့ မသိဘူး.. ခန့်မှန်းပြီးတော့ ဒီကနေ(၅)ရက်လောက်ကြိုပြီး စောင့်နေတာ”

“ကိုခွန်ရောက်နေတာ ကြာပြီပေါ့”

“(၅)ရက်မြောက်နေ့မှာ မင်းရောက်လာတာပဲ.. ငါ့ဘက်ကတစ်ခုလစ်ဟင်းသွားတယ်.. မင်းကိုစောင့်နေရင်း လူတစ်ယောက်ကို ဆေးရုံလိုက်ပို့လိုက်တာနဲ့ နောက်ကျသလိုဖြစ်သွားတယ်”

“တော်သေးတာပေါ့နော်...”

အကြော်ဆိုင်ကလေးထဲက အပြင်ဘက်ကိုထွက်လာပြီး ဆိပ်ကမ်းလမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်လာရင်း.. မြစ်ပြင်ကြီးကို ငေးကြည့်နေစဉ်...

“ဟား.. ဟား.. ဟား...”

“ဟင်”

ကျွန်မတို့နောက်က ရယ်သံကြောင့်.. လှည့်ပြီးကြည့်တော့ သာဒင်နှင့်လူ(၅)ယောက်လက်ထဲမှာ.. တုတ်၊ စားကိုယ်

စီနှင့်...

“ဘာလဲ သာဒင်.. မင်းက ရှင်းချင်တဲ့သဘောပေါ့”

“သိပ်သေချာတဲ့စကားပဲ.. မင်းကိုရှင်းချင်တာ ခုမှမဟုတ်ဘူး.. ကြာပြီ၊ ငါ့ပါးက အမာရွတ်ကိုစမ်းမိတိုင်း.. မင်းဆိုတဲ့ကောင်ကို အရှင်လတ်လတ်ကြီးကို.. ဝမ်းစားချင်နေတာ”

“မင်းသွားတွေကောင်းရဲ့လား.. ခွန်ဆိုတဲ့ကောင်ရဲ့ အသားက ခပ်ပျော့ပျော့မဟုတ်ဘူးနော်”

“မပျော့ရင် ပျော့အောင်လုပ်ပြီး စားမှာပေါ့...”

“သာဒင်”

“ဘာလဲ”

“မင်းရှင်းချင်တာ.. ငါ့ကိုမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆိုရင်.. မဆိုင်တဲ့သူကိုသွားခွင့်ပြုလိုက်”

“စိတ်မကောင်းဘူး.. ကျွတ်.. ကျွတ်.. မင်းကို ရှင်းပြီးရင် နတ်သမီးလေးကို ကြင်ယာတော်ရွေးရမယ်”

“ဟင်”

“သာဒင်...”

“မင်း.. မင်း.. လက်ကိုမလှုပ်နဲ့နော်၊ ဒီမှာတွေ့လား”

“ရှင်.. ရှင်”

သားဒင်.. ကျွန်မလက်မောင်းကို ဆွဲပြီး.. ဓားမြှောင်နဲ့ လည်ပင်းကို ထောက်ထားလိုက်၏။

“မင်းလက်တွေကို အပေါ်ကိုမတင်မှ.. မင်း မဒီလေး အသက်ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်တွေ့ရမှာ”

“တောက်”

“ဟေ့ကောင်တွေ.. ရှင်းတော့”

“ဝို.. ဖြောင်း.. .”

‘ဒွန်’ ကို တုတ်သမားကို အသာအယာရှောင်တိမ်းပေ မယ့်.. ဝိုင်းပြီးရိုက်နှက်တာကြောင့် ကျောပြင်မှာသွေးစတွေကို တွေ့နေရသည်။ ဒွန် အခံသက်သက်ဖြစ်နေသည်.. သားဒင်က ကျွန်မကို ဓားစာခံလုပ်ပြီး ဒွန်ကိုရိုက်နှက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဝို.. ဖြောင်း.. အား.. အိ”

လေထဲမှာ တုတ်တိုလေးတစ်ချောင်း ဝဲယုံလာပြီး.. သားဒင်၏ကြေးစားလူမိုက်(၂)ယောက် မြေပြင်တွင်မှောက်သွား သည်။

“ဆရာကြီး.. မာန်”

“သားဒင်”

သားဒင်နားဆီသို့ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လာသော.. ဆရာကြီးမာန်ကို မြင်သည်နှင့် သားဒင်တပည့်(၃)ကောင်လုံး ထစ်ခါတည်းပြေးတော့၏။

မပြေးဘဲကျန်ရစ်ခဲ့သူက သားဒင်.. .

“လွတ်လိုက်စမ်း သားဒင်”

ဦးမာန်စကားကို သားဒင်ဂရုပင်မစိုက်ဘဲ ကျွန်မကို ဆက် ဦး ချုပ်ကိုင်ထားတာကြောင့်.. .

“ငါ့စကားကို နားမထောင်တဲ့တပည့်တွေရဲ့ သွားရာလမ်း ဆို မင်းသိတယ်နော် သားဒင်.. .”

“ကျုပ်.. ဘာမှမသိဘူး.. ခင်ဗျားတို့ရှေ့တိုးရင် သူ့ကို အသတ်ပဲမှတ်”

“ကောင်းပြီ.. မင်း ဒီမိန်းကလေးကို သတ်မယ်ဆိုရင် သတ်လိုက်”

သားဒင်နှင့် ဦးမာန်အပြန်အလှန် စကားပြောနေတာကို ဒွန်က နားထောင်သူသက်သက်.. ဘာတစ်ခွန်းမှဝင်ပြီးမပြော

ဘဲ.. ငြိမ်သက်စွာ ကျွန်မကိုကြည့်နေသည်။

ကျွန်မကို သာဒင်သတ်မယ်လို့ပြောနေပေမယ့်..
သတ်ဖို့အတွက်တော့ မပြင်ဆင်ဘဲ.. ဓားနှင့်ကျွန်မလည်ပင်း
ကိုသာ ထောက်ထားသည်။

“သတ်လေကွာ”

“ဒီလောက်တောင် သတ်ခိုင်းမှတော့.. သတ်ပြီဗျာ”

“အ.. .”

“ဝို.. ဒုတ်.. အို”

ကျွန်မလည်ပင်းဆီသို့ ဓားမြှောင်ဦးလေး စိုက်ဝင်သလို
ဖြစ်နေချိန်မှာ သာဒင်ဟာ နောက်ပြန်လဲကျသွားတာကို..
ကျွန်မတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဒွန်.. ဆက်ပြီးလုပ်နဲ့တော့”

ဦးမာန်.. လှမ်းပြီးထားလိုက်တော့မှ “ဒွန်”.. ကျွန်မ
လက်ကလေးကို ဆွဲပြီး သူပစ်လိုက်တဲ့ဓားမြှောင်ကလေးကို
သာဒင်ပခုံးကနေ နှုတ်ယူလိုက်သည်။

ဆရာကြီးဦးမာန်.. သာဒင်ကိုဆွဲမလိုက်ပြီးမှ..

“တပည့်မိုက်ကို ဆုံးမရမှာ.. ဆရာသမားရဲ့တာဝန်ပဲ”

“ဆ.. ဆရာကြီးရယ်.. တောင်းပန်ပါတယ်၊ နောက်
ဒါမျိုးမဖြစ်စေရပါဘူး.. .”

“ငါ.. မင်းကို ခွင့်လွှတ်ခဲ့တာများပြီ သာဒင်.. ဒီတစ်ခါ
တော့ မင်းကို ဘယ်လိုမှခွင့်လွှတ်ပေးလို့ မရတော့ဘူး”

“ဆ.. ဆ.. ဆရာကြီး”

“ဖြောင်း.. အား.. .”

သာဒင်.. အသံနက်ကြီးနှင့်အော်ဟစ်ပြီး၊ ဒူးထောက်
ကျသွားတော့သည်။

“မင်းလက်တွေဟာ.. မင်းဘဝရဲ့နောင်တတွေကို ပေး
မှာပါ”

“ဒွန်.. သွားကြမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့.. ဆရာကြီး”

ကျွန်မကတော့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့မြင်ကွင်းတွေကြောင့် စိတ်
ထဲမှာ ချောက်ချားနေသဖြင့်.. ‘ဒွန်’ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်
ပြီးလိုက်ပါလာခဲ့တော့သည်။

အခန်း < ၁ >

“ဒီခရီးကို မင်း.. မသွားရဘူး နှင်းဆီဖြူ”

ကျွန်မချစ်သူ.. ထူးဇော်နိုင်ဆီက ကန့်ကွက်မှုစကား ပင်ဖြစ်၏။ ဒီစကားပေါ်မှာ ကျွန်မဘက်က လိုက်နာခေါင်းညိတ် ဖို့တော့ မရှိနိုင်ပါဘူး။

“ကျွန်မကတော့ မဖြစ်မနေသွားရမယ် ထူးဇော်”

“မင်းရှုံးနေလား နှင်းဆီဖြူ.. ငါတို့မင်္ဂလာဆောင်ရက် က ကြားမှာတစ်လလောက်ပဲ လိုတော့တယ်”

“ကျွန်မ သွားမယ့်ဒေသက တစ်လလောက်မကြာဘူး”

“ဘယ်လောက်ကြာကြာ မင်းမသွားပါနဲ့.. သွားကို မသွား ရဘူး”

“ကျွန်မဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြင်မှာမဟုတ်ဘူး.. တစ်ခု ရှင်

သစ္စာဖန်တီးပေ

ကို ကျွန်မမေးချင်တယ်.. ရှင် ကျွန်မကိုတားမြစ်နေတာ ကျွန်မ ကို ရှင်စိတ်မချလို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆို ထူးဇော်ရယ်.. ရှင်ပါလိုက်ခဲ့ပေါ့”

“ဒီလောက်ခရီးအဝေးကြီးကို.. ငါမိဘတွေက လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး.. ပြီးတော့ ငါ့ဒက်ဒီက ဒီလထဲရောက်လာမှာ”

ထူးဇော်နိုင်စကားကို ကျွန်မပြုံးလိုက်မိ၏။ သူ့ဘက်ကျ တော့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး.. ကျွန်မဘက်ကျတော့ သူ့ဘက်က အသိအမှတ်မပြုတဲ့သဘော၊ သူ့စိတ်ဓာတ် သူ့ အကြောင်းကို ကျွန်မသိခဲ့တာကြာပါပြီ.. သူနဲ့ကျွန်မချစ်သူဖြစ်ပြီး တစ်နှစ်ပင်မပြည့်လိုက်ပါဘူး.. သူ့ရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို အသေးစိတ် ကအစ သိခဲ့ပေမယ့်.. ကျွန်မသူနဲ့လက်တွဲမဖြုတ်ခဲ့ပါဘူး။ အတတ်နိုင်ဆုံး ကျွန်မဖြည့်စွက်ပြီးချစ်သူဘဝလေးကို ခိုင်ခိုင် မာမာတည်ဆောက်ထားခဲ့ပါတယ်.. ခုပွဲကတော့ သူနှင့်ကျွန်မ တို့ရဲ့ လွန်ဆွဲပွဲတစ်ခုဖြစ်သလို စိန်ခေါ်ပွဲတစ်ခုဆိုလျှင်မမှား.. သူပေါ်မှာ ကျွန်မအများဆုံးလိုက်လျောခဲ့သော်လည်း သူ့ဘက်က လိုက်လျောမှုနည်းနည်းလေးမှ မပေးဘဲ တောင့်ခံနေသည်။

ကျွန်မမခင်ကြီးရဲ့ နောက်ဆုံးခရီးကို ကျွန်မဘက်က..

သစ္စာဖန်တီးပေ

ဘာတွေဖြစ်ဖြစ် ကျော်ဖြတ်ပြီးသွားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချထား ပြီးပြီ...

“မင်း.. ငါတားတာကို လက်မခံဘူးပေါ့”

“ကျွန်မ.. ရှင့်ဆီကို သွားခွင့်လာပြီးတောင်းတာမဟုတ် ဘူး.. ချစ်သူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဝတ္တရားအတိုင်း လာပြီးအသိ ပေးတာ”

“မင်း.. ခုသွားမယ့်ခရီးဟာ ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့လမ်းခွဲ ခရီးတစ်ခုဖြစ်သွားနိုင်တယ်.. နှင်းဆီဖြူ မင်းစဉ်းစားပါ”

သူ့ဘက်က စတင်ပြီး.. စစ်ကြေညာလိုက်ပြီဖြစ်တာမို့ ကျွန်မဘက်က တူညီတဲ့တုံ့ပြန်မှုလုပ်ဖို့ပဲ လိုအပ်တော့သည်။

“ရှင့်ဘက်က ဒီအဆင့်အထိပြောပြီဆိုမှတော့.. လမ်းခွဲ ရေးကိုပဲ ရွေးချယ်ရတော့မှာပေါ့”

“မင်းဘက်က.. တကယ်ပြောနေတာလား နှင်းဆီဖြူ”

“ခုပြောတဲ့စကားတွေဟာ.. ကျီစယ်စကားတွေ တစ်ခု မှ မပါဘူး ထူးဇော်”

“နှင်းဆီဖြူ.. မင်းငါ့ကို ပြတ်နိုင်တယ်ပေါ့”

“ချစ်သူဆိုတာ ဘဝနှစ်ခုဝေါင်းစည်းရေးအတွက် စမ်း သပ်လေ့လာခွင့်ရမယ့် ကာလတစ်ခုပါ.. ပြတ်နိုင်တယ်။

ပြတ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ခံစားချက်ပေါ်မှာ အိပ်ပျော်နေတဲ့သူတွေ အတွက်ပါ”

“မင်းဘက်က ပြတ်သားမှတော့ ငါဆိုတဲ့ကောင်အတွက် ဝမ်းနည်းစရာလို့ မင်းမထင်ပါနဲ့ နှင်းဆီဖြူ”

“မထင်မိပါဘူး.. ဘာလို့လည်းဆိုတော့ ကျွန်မကိုယ် တိုင်က ကြေကွဲစရာပဲပြင်လေးတစ်ပုဒ်မဖြစ်စေချင်လို့ပါ”

“မင်း.. ငါ့ကို ဆက်ပြောစရာစကားတွေ ရှိသေးလား”

“ကျွန်မစကားတွေက စောစောကတည်းက ကုန်နေတာ ပါ”

“နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် နှင်းဆီဖြူ”

“မှတ်ထားလိုက်ပါမယ်.. ထူးဇော်နိုင်”

ကျွန်မကို ကျောခိုင်းသွားသော.. ထူးဇော်နိုင်ကျောပြင် တို့ ကျွန်မကြည့်ပြီး.. ကျွန်မနုလုံးသားကို တကယ်ပင်အံ့အား သင့်မိတယ်..

ကျွန်မနှင့် (၃)နှစ်နီးပါး ချစ်သူဖြစ်ခဲ့တဲ့လူတစ် ယောက်နှင့် လမ်းခွဲတဲ့နေ့မှာ ကျွန်မဘာကြောင့်ကြေကွဲမှုတွေ

ဝမ်းနည်းမှုတွေ.. ကျွန်မရင်ထဲကို ရောက်မလာခဲ့တာလည်း မဆီ.. တကယ်ဆို ကျွန်မဝေဒနာတစ်ခုလောက်တော့ ဖြစ်သင့်

၏။ ကျွန်မအတွေးတွေကို ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်ပြီးအိပ်ရာထဲ

မှ ထလိုက်သည်။ ကျွန်မ ခုတင်ဘေးမှာရှိတဲ့ စားပွဲပေါ်မှ ရေသန့်
ဘူးလေးနှင့် သွားတိုက်တံသွားတိုက်ဆေးကိုထုတ်ယူပြီး . . မျက်
နှာသစ်ဖို့ အခန်းလေးထဲမှထွက်တော့ . . .

“ဟယ် . . .”

ကျွန်မ မျက်လုံးတွေက အဆုံးအစမဲ့ချေပြင်ကြီးကို လှမ်း
ပြီးတွေ့လိုက်ရတာကြောင့် အံ့သြသွားသည်။ ကမ်းဆိုတာ မရှိ
တဲ့နေရာကို မော်တော်ကခုတ်မောင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်း . . . နီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ခု . . . ဘယ်ကိုရောက်နေတာလဲ ကိုခွန်”

“ပင်လယ်စိမ့် ဖြတ်ကျော်နေတာ . . .”

“ဪ . . .”

ကျွန်မ ပင်လယ်ပြင်ကိုရောက်နေပြီဆိုတာပဲ သိလိုက်
သည်။ တိုးဝှေ့တိုက်ခတ်လာသော လေနုအေးလေးတွေကို
ရှုရှိုက်ပြီး မျက်နှာသစ်ခဲ့တော့၏။ ကျွန်မအခန်းထဲက ပြန်ပြီး
ထွက်တော့ . . . ‘ခွန်’က ပက်လက်ကုလားထိုင်ကလေးတစ်လုံးကို
ယူလာပြီး . . . သူ့လက်ထဲမှာ ကော်ဖီခွက်ကိုကိုင်လျက် . . .

“ရော . . . မင်းသောက်လိုက်ပါ”

“ကိုခွန် . . . သောက်လိုက်ပါ”

“ငါက ကော်ဖီသောက်ရတာ ထန်းလျက်ခဲစားရသ
လောက်ခဲတွင်းမတွေ့ဘူး . . . မင်းအတွက် ဖျော်ထားတာပါ”

“ကျေးဇူးပဲလို့ မပြောတော့ဘူး . . .”

ကျွန်မ သူ့ဖျော်မေးခဲ့တဲ့ ကော်ဖီခွက်လေးကိုလှမ်းယူပြီး၊
ခွန်နှင့်ဘေးချင်းကပ် ပက်လက်ကုလားထိုင်ကလေးမှာ ဝင်ထိုင်
ပြီး . . . ပင်လယ်ပြင်ကြီးကိုငေးကြည့်ရင်း ကော်ဖီခါးခါး လေးအရ
သာကို ခဲစားနေမိ၏။

“ကျွန်မ . . . မေးချင်တာလေး ရှိတယ်”

“မင်း . . . သိချင်တာတွေကို မေးလေ”

“သာဒင်ဟာ . . . ကိုခွန်နဲ့ တစ်ရွာတည်းသားတွေလား”

“တစ်ချိန်ကအတိုင်းတော့ တစ်ရွာတည်းသားဆိုတာ
မှန်လိမ့်မယ် . . . ခုတော့ တစ်ရွာတည်းသားလို့ ပြောလို့မရတော့
ဘူး”

“ဘာလို့လဲ ကိုခွန်”

“ငါတို့ရွာက သုံးပိုင်းကွဲသွားပြီလေ . . . သာဒင်က ရွာရဲ့
နောက်ဆုံးပိုင်းမှာနေတာ . . . သူနဲ့ငါက ဆရာကြီးဦးမာန်ဆီမှာ
အတူတူသိုင်းပညာသင်ခဲ့ကြတဲ့ သူတွေ . . .”

“ဆရာကြီးဦးမာန်ဆိုတာ . . . ကျွန်မတို့ကို ဝင်ပြီးကူညီတဲ့

ဦးလေးကြီးလား”

“ဟုတ်တယ်... သာဒင်ဟာ ဆရာကြီးသင်ပေးတဲ့သိုင်း ပညာကို ကောင်းတဲ့နေရာမှာအဆုံးမခံဘဲ... အပည့်တွေမွေးပြီး လူမိုက်လုပ်နေတာ... မင်းသိတဲ့အစိုးရလေး၊ ခု တိုင်းပြည် အခြေအနေက သိပ်ပြီးကောင်းတာမဟုတ်ဘူး... အလံနီ၊ အလံ ဖြူတွေက နေရာတကာမှာ ကြီးစိုးနေတာ... မြို့တွေ ဘက်မှာ အစိုးရအုပ်ချုပ်ရေးတွေက တိုးမြှင့်လာတာနဲ့ ငါတို့လို နယ်စွန် နယ်ဖျားဒေသတွေမှာ ဒီကောင်တွေက ခြေကုတ်ယူပြီး၊ ရွာသား အချင်းချင်းသွေးထိုး သွေးကွဲမှုတွေကိုလုပ်ပြီး... သူတို့ အာဏာနဲ့ ဩဇာကို တည်တံ့အောင်လုပ်နေကြတာ... သာဒင် လိုကောင် မျိုးတွေဟာ သူတို့ရဲ့လက်ဝေခံလူတွေပေါ့”

“ခုလို့... သာဒင်ကိုလုပ်ခဲ့လို့... အလံနီ၊ အလံဖြူတွေက ရှင်ကိုရန်မရှာနိုင်ဘူးလား”

“ပြောလို့မရဘူး... ရှာရင်ရှာနိုင်တယ်၊ တစ်ခုတော့ရှိ တယ်... ဆရာကြီးမာန်ကိုတော့ အလံနီရော အလံဖြူတွေပါ ကြောက်ကြတယ်... ပြီးတော့ အလံနီတပ်တွေကြောက်တဲ့လူ တစ်ယောက်ရှိသေးတယ်...”

“ဘယ်သူလဲ...”

သဗ္ဗာဗ္ဗန်တပေ

“မင်း ဖခင်... သခင်ဘမြင့်ပါ၊ သူဟာ... အလံနီတော် လွန်နေသခိုင်းကြောင်းထဲက ကျောခိုင်းခဲ့ပေမယ့် သူ့ကိုလေးစား ကြောက်ရွံ့တဲ့ခေါင်းဆောင်တွေရှိသေးတယ်”

“ကိုဒွန်ကျတော့... ဘာလို့အလံနီတပ်ဖွဲ့ဝင် မဖြစ်ခဲ့တာ လဲဟင်...”

“မင်းအဖေဟာ... ငါ့ကို ငယ်ငယ်လေးကတည်းက မွေး စားခဲ့တဲ့မွေးစားဖခင်တစ်ယောက်ပါ”

“ဪ... ”

“သူက ငါ့ကို... နိုင်ငံရေးလမ်းကြောင်းပေါ်မှာ မတက် ခိုင်းခဲ့ဘူး... စိတ်လည်းမဝင်စားခိုင်းဘူး”

“ဘာကြောင့်လည်း... ကိုဒွန်”

“သူပြောတဲ့စကားလေး တစ်ခွန်းရှိတယ်... အလံနီတွေ ရဲ့ တော်လှန်ရေးဟာ အောင်မြင်မှုမရှိနိုင်တဲ့တော်လှန်ရေးတဲ့၊ ဘာကြောင့် မအောင်မြင်ရလည်းဆိုရင် ပြည်သူတွေရဲ့ယုံကြည် မှု ထောက်ခံမှုမရှိလို့တဲ့... ပြည်သူတွေက အလံနီဆိုရင် လူသတ် သမားတွေလို့ထင်နေကြတာ... အရှင်းဆုံးပြောရရင် ဗုဒ္ဓဘာသာ နဲ့ဆန့်ကျင်တဲ့သဘောတရားတွေ ရောယှက်ပါလာတာကြောင့် ပြည်သူတွေက အလံနီဆိုရင်ကြောက်လန့်နေကြတာ... အလံနီ

သဗ္ဗာဗ္ဗန်တပေ

သဖြင့် သူတို့တာသဘောတရားတွေရဲ့နောက်မှာ သွေးတွေပေ
ကျံနေတဲ့ ဖြေရှင်းမှုတွေလုပ်ခဲ့ခြင်းဟာ ကျဆုံးဖို့ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့
အခြေခံအချက်တွေပဲလို့ အဖေကပြောခဲ့ဖူးတယ်...

ကျွန်မ.. ဒွန်ပြောတဲ့စကားတွေကို လေးလေးနက်နက်
နားထောင်ရင်း.. ကျွန်မဘဝမှာ ကျွန်မအတွေးထဲမှာ တစ်ကြိမ်
တစ်ခါမှမတွေးဖူးသော အတွေးတစ်ခုရောက်လာခဲ့တော့သည်။

ထိုအတွေးကတော့ စစ်မဲ့ငြိမ်းချမ်းသောဘဝတွေကို
လူတွေပိုင်ဆိုင်စေချင်သော အတွေးကလေးပင်ဖြစ်၏။

“ကိုဒွန်တို့ရွာတွေမှာ အခြေအနေက အရမ်းဆိုးဝါးနေ
လားဟင်...”

“နေပူလိုက်.. မိုးရွာလိုက် အကောင်းဆုံးနေရက်ဆိုတာ
မရှိသလောက်ပါပဲကွာ.. အစိုးရတပ်တွေနဲ့ တိုက်ပွဲဖြစ်တဲ့နေ့
ဆိုရင် တစ်ရွာလုံး ကျည်လွှတ်ရာကိုပြေးကြလွှားရနဲ့.. တစ်ခါ
တစ်ခါ တောတွေထဲမှာ လန့်ချီပြီးနေကြရတာ.. တိုက်ပွဲတွေ
ပြီးလို့ ကိုယ့်ရွာကိုယ်ပြန်တဲ့အခါ မီးလောင်ပြာကျနေတဲ့ အိမ်
တွေကိုပဲတွေ့ရတော့တယ်.. ဒီလိုအဖြစ်အပျက်တွေက ရွာက
လူတွေအတွက်မိုးနေတဲ့ ဖြစ်စဉ်တစ်ခုဖြစ်နေတော့ မီးလောင်
ပျက်စီးတာတွေကို အသစ်ပြန်ဆောက်ပြီးဘဝကို ပြန်ပြီးထူ

ထောင်ကြရတာပဲ.. ဘယ်ချိန်ဘယ်ခါမှ အေးချမ်းတဲ့ဘဝကို ပိုင်
ဆိုင်ရမလဲ မသိပါဘူးဗျာ”

“ကျွန်မ တစ်ခုတွေးမိတယ်.. မှန်တယ်မှားတယ်ဆိုတာ
တော့ မသိဘူး.. ကိုဒွန် ဝေခွဲကြည့်ပါလား”

“ပြောလေ...”

“ခုလို ရွာတွေမှာ ဆိုးဝါးလှတဲ့အခြေအနေတွေကို..
ကျော်ဖြတ်ဖို့အတွက် ရွာခံပြည်သူတွေက အလံနီ၊ အလံဖြူတွေ
ကို လက်မခံကြဖို့လိုအပ်တယ်.. အစိုးရတပ်တွေက သူတို့ကို
တိုက်ခိုက်ပြီးနှင်ထုတ်လည်း သူတို့ကအစိုးရတပ်တွေပြန်ပြီးသွား
တဲ့အခါ.. ရွာကလက်ခံနေတော့ သူတို့ပြန်ပြီးခြေကုတ်ယူနိုင်
တာပေါ့”

“မင်းပြောတာ မှန်ပါတယ်.. ဒါပေမယ့် ငါတို့ရွာမှာက
လူတွေဟာ ညီညွတ်မှုမရှိကြဘူး.. အားလုံးဟာ အလံနီတွေရဲ့
သွေးခွဲသွေးထိုးခြင်းကို ခံခဲ့ကြလို့ပေါင်းစည်းနိုင်ရေးက မဖြစ်နိုင်
တော့ဘူး.. အဆိုးဆုံးကတော့ လူမှုရေးစိတ်ဓာတ်မရှိကြတော့
တာဘဲ”

ဒွန်ရဲ့စကားကို ကျွန်မလက်ခံသည်.. ခု ကျွန်မစီးလာ
တဲ့မော်တော်ကြီးပေါ်က ခရီးသည်တွေကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့်

၈၂

ရွှေဘဝင်

လူမှုရေးစိတ်ဓာတ် ခေါင်းပါးနေတာဟာ လက်တွေ့ကျတဲ့သက်
သေတစ်ခုပါ။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်လုံး စကားသံလေး ယာယီတိတ်
ဆိတ်သွားပြီး.. အဝေးရေပြင်ကြီးကိုငေးမောနေရဉ်း...

“ဖောင်း.. ဖောင်း.. ဖောင်း”

“ဟယ်”

မိုးပေါ်ထောင်ပြီးဖောက်တဲ့ သေနတ်သံတွေကို ကြား
လိုက်ရပြီး.. မော်တော်စက်သံလျှော့ကာသွားသည်။

“ဗွန်.. ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

“အလံနီကောင်တွေ ထင်တာပဲ...”

ကျွန်မတို့စီးလာသော မော်တော်လေးဘေးသို့ စက်လှေ
ကြီး(၂)စင်းကပ်လာပြီး၊ လက်နက်တွေကိုင်ဆောင်ထားတဲ့
အလံနီတပ်ဖွဲ့တွေကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“တစ်ယောက်မှ ခေါင်းမထောင်နဲ့.. မော့ကြည့်တဲ့ ခေါင်း
ကတော့ ပင်လယ်ထဲရောက်ပြီသာမှတ်...”

မော်တော်ပေါ်ရှိ အားလုံးကိုခေါင်းဝှံခိုင်းပြီးသည်နှင့်
မော်တော်ပေါ်သို့ တက်လာကြသည်။

“စာရေး.. လာစမ်း”

သဏ္ဌာန်စာပေ

နိဂုံးသစ်သတို့သမီး

၈၃

“ဟုတ်ကဲ့.. ထာပေါ်ပြီဗိုလ်ကြီး”

“ငါ့မှာတဲ့ ပစ္စည်းတွေပါလာလား...”

“ပါ.. ပါတယ် ဗိုလ်ကြီး”

“လူစိမ်းပါသေးလား...”

“ဟို.. ဟို.. မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါတယ်”

“ဘယ်သူလဲ ပြစမ်း”

“ဟို.. ဦးခန်းမှာပါ”

မော်တော်စာရေးက ကျွန်မတို့ဘက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြ
လိုက်သဖြင့် ဗိုလ်လုပ်သူက.. ကျွန်မဘက်သို့လျှောက်လာပြီး-

“မြို့သူက အချောလေးပဲ.. မင်းနာမည်ဘယ်လိုခေါ်
လဲ”

“နှင်းဆီဖြူ”

“ဘယ်ကို သွားမှာလဲ”

“ပန်းတောင်ရွာကို သွားမှာပါ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ...”

“ကျွန်မအဖေဆီသွားမလို့...”

“မင်းအဖေ ဘယ်သူလဲ”

“ဦးဘမြင့်”

သဏ္ဌာန်စာပေ

“ဟင်...”

ကျွန်မ မခင်အမည်ကြောင့် ဗိုလ်လုပ်သူစကားသံက...
သိပ်ပြီးမာမာထန်ထန်မရှိတော့ဘဲ...

“မြို့မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့သမီးဆိုတာ မင်းကိုး”

“ဟုတ်တယ်... ရှင်ဘာထပ်ပြီး သိချင်သေးလဲ”

“မသိချင်တော့ပါဘူး... ခုလိုဓေးရတာ ငါတို့ဝတ္တရားနဲ့
တာဝန်အရ မေးရတာပါ”

“ရပါတယ်”

“သခင်ဘမ္ဗင်ကို ပြောလိုက်ပါ... ဗိုလ်သံခဲက ကျန်းမာ
ရဲ့လားလို့ မေးလိုက်တယ်လို့”

“ပြောပြလိုက်ပါမယ်”

“ဒွန်...”

“ဘာလဲ... သံခဲ”

“မင်းက ဘာလို့ခေါင်းမငုံတာလဲကွ...”

“သံခဲ... ငါက ငယ်ငယ်ကတည်းက ခေါင်းငုံပြီးတစ်ခါ
မှ လမ်းမလျှောက်ဖူးဘူးဆိုတာ မင်းသိပါတယ်”

“ငါ့ခါးကြားက သေနတ်ကျည်ဆန်ကို... မင်းက မခန့်
လေးစားလုပ်တဲ့သဘောပေါ့... ဟုတ်လား ဒွန်”

“မင်းတို့လက်အောက်မှာ မင်းတို့သတ်မှတ်တာတွေကို
ဘယ်သူမှငြင်းလို့မရပါဘူး... မင်း သေနတ်ကျည်ဆန်က မင်းဆုံး
ဖြတ်ချက်ပဲ... ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်မဟုတ်ဘူး”

“ဒွန်... မင်းစကားလုံးတွေက သိပ်ပြီးကောင်းတယ်...
ဒါ့သေနတ်ကျည်ဆန်က မင်းခေါင်းမငုံတာလေးနဲ့တော့ မင်းခန္ဓာ
တိုယ်ပေါ်ကို မရောက်ပါဘူးကွာ... သွားမယ်၊ ဟေ့... ပစ္စည်း
တွေသယ်ကြ”

ဗိုလ်သံခဲက သူတို့မှာလိုက်သော ပစ္စည်းတွေကို စက်
လှေပေါ်သို့တင်ပြီး ထွက်သွားကြတော့သည်။

“အဖေ့ကိုလေးစားတဲ့ထဲမှာ... ခု ဗိုလ်သံခဲလည်း ပါဝင်
တယ် နှင်းဆီဖြူ”

“ရှင်နဲ့ ရင်းနှီးသလိုပဲနော်”

“ငါနဲ့သံခဲက ငယ်ပေါင်းတွေလေ... ဒီကောင် အလံနီ
အဖွဲ့ထဲရောက်သွားပြီး... သူ့အရည်အချင်းကြောင့် ဗိုလ်ဖြစ်နေ
တာ... တစ်ချိန်က နှင်းဆီဖြူမေမေဆီမှာ နေထိုင်ခဲ့ကြတဲ့သူတွေ
ပါ... ဒီကောင်ကတော့ သေနတ်ကိုခုံမင်တယ်၊ ဒါကြောင့်...
အလံနီအဖွဲ့ထဲကိုရောက်သွားတာ”

“ဘော်ဘူ...”

မော်တော်ဥဩဆွသံကြောင့် အရှေ့ကိုလှမ်းပြီးကြည့်တော့ အုန်းပင်တန်းတွေ၊ စိုတန်းထားသောကမ်းခြေလေးကို... လှမ်းပြီးမြင်နေရလေသည်။ မော်တော်ဝင်ရောက်လာသည်နေရာမှာ မြစ်ကြီးတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

“ငါတို့ရွာက... တစ်ဖက်မြစ်ကမ်းပဲ နှင်းဆီဖြူ”

“ဒီဘက်ကမ်းကလည်း ရွာရှိတယ်ပေါ့”

“ရှိတယ်... အလံနီတွေ အဓိကခြေကုတ်ယူထားတဲ့ရွာ ဒီရွာနောက်မှာက တောနက်တယ်... စစ်တပ်က ထိုးစစ်တွေ ဆင်ပြီဆိုရင် ဒီတောနက်ထဲကိုဆုတ်ခွာကြတယ်”

“ကိုဌန်တို့ဘက်က တောကရောမနက်ဘူးလား...”

“သိပ်ပြီးမနက်ဘူးလေ... အလံနီတွေ ခိုအောင်းနိုင်တဲ့ နေရာမျိုးမရှိဘူး... ငါတို့ရွာက ဒီဘက်ရွာထက်သာတာက ဆန်နဲ့ သီးနှံ သားငါးကျတော့ ပန်းတောင်ရွာမမှီဘူးလေ... ဒါကြောင့် အလံနီအဖွဲ့တွေ ငါတို့ရွာကို သူတို့ရိက္ခာအတွက်အားကိုးနေကြတာ...”

“ရွာကိုအုပ်ချုပ်တဲ့သူကြီးကို ဘယ်သူကရွေးချယ်ဖေးထားတာလဲ ဟင်”

“ရွာလူကြီး သူကြီးကိုအစိုးရက... ရွာကတင်မြှောက်မှုနဲ့

ရွေးချယ်ထားပေမယ့်... အလံနီအဖွဲ့ရဲ့ဩဇာခံအောက်မှာပဲ နေကြရတာ... အစိုးရနဲ့ အလံနီကြားမှာနှစ်ဖက်မျှအောင် နေနေရတာပေါ့... တစ်ချိန်က အဖေထောင်ကထွက်လာပြီး၊ ခု ငါတို့ရွာအပါအဝင် ဒီနယ်လေးကရွာတွေကို အုပ်ချုပ်ရတဲ့သူကြီး လုပ်ခဲ့တယ်။ ဒီတုန်းက အဖေ့ခြေထောက်ဒဏ်ရာက ဒီလောက် အဆိုးကြီးမဟုတ်သေးဘူး... အဖေ့ရဲ့အုပ်ချုပ်မှုအောက်မှာ ရွာတွေဟာ တကယ့်ကိုအေးချမ်းစွာရှိခဲ့တယ်... တစ်ချိန်က အဖေဟာ အလံနီထိပ်တန်းခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ပေမယ့်... သူထောင်ကထွက်ပြီး သူကြီးလုပ်တော့... တိုက်ပွဲတွေစစ်ပွဲတွေကို ရှောင်လွှဲနိုင်ခဲ့တယ်... တပ်မတော်ကထိုးစစ်ဝင်တော့မယ်ဆိုရင် အလံနီတွေကို တိုက်ပွဲရှောင်ခိုင်းတယ်... ဘယ်တော့မှ ရွာထဲမှာ တိုက်ပွဲအဖြစ်မခံခဲ့ဘူး... အဖေအမိန့်ကိုလည်း အားလုံးကလိုက်နာကြတယ်... အလံနီအခွန်အကောက်ကိစ္စနဲ့ ရိက္ခာပိုင်းကို အဖေကသဘောတူ စီမံပေးတယ်... ရွာတွေရဲ့အခြေအနေပေါ်မှာကြည့်ပြီး ကောက်ခံသင့်တာကိုပဲ ကောက်ခံတယ်... ဒီပေါ်မှာ အလံနီအဖွဲ့တွေက ဆင်ခြေမတက်ရဲကြဘူး... ဖေဖေစီမံတာကို လက်ခံကြတယ်”

“ဒီတုန်းက... ပန်းတောင်ရွာက (၃)ပိုင်းကွဲနေပြီလား”

“(၃)ပိုင်းကွဲဖို့မပြောနဲ့.. တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တောင် ရန်ပြုတာတွေတောင် မလုပ်ရဲကြဘူး.. အဖေမောင်းသံ ကြားတာနဲ့ အိမ်ထဲမှာ ဘယ်သူမှမနေရဲကြဘူး.. အဖေဟာ စိတ်(၂) မျိုးနဲ့ရွာကို အုပ်ချုပ်ခဲ့တာ”

ကျွန်မ ဖခင်ကြီးရဲ့သမိုင်းကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားစွာနဲ့ နားထောင်ရင်း.. ဖခင်ကြီးပေါ်မှာ ဂုဏ်ယူမိနေသလို..

“ဘယ်လို စိတ်(၂)မျိုးလည်း.. ကိုခွန်”

“နူးညံ့ခြင်းနဲ့ ကြမ်းတမ်းခြင်း၊ စကားတွေနဲ့ဖြေရှင်းတဲ့ အခါ မေတ္တာတရားပါသလို.. လက်နက်နဲ့ဖြေရှင်းတဲ့အခါ ရက်စက်ခြင်းတွေက ဘယ်သူမှမမီအောင် ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်၊ ဒါကြောင့် အဖေကို ချစ်၊ ကြောက်၊ ရိုသေ လေးစားကြတာ.. ငါတို့ပန်းတောင်ရွာနဲ့ တခြားရွာတွေကို ကိုးတက်ဖို့အတွက် အဖေကြီးစားတုန်းမှာပဲ.. သူ့ရဲ့ခြေထောက် နောက်တစ်ချောင်းက မိုင်းထပ်ပြီးထိခဲ့တယ်.. လူတော့မသေခဲ့ပေမယ့် နောက်ထပ်ခြေထောက်ပါထပ်ပြီး ဖြတ်ခဲ့ရတယ်.. ဒီကတည်းက ပန်းတောင်ရွာကြီးအပါအဝင် ဘေးကရွာတွေဟာ ပျက်စီးဖို့ဖြစ်လာခဲ့တာပဲ နှင်းဆီဖြူ”

“မိုင်းက.. ဘယ်လိုလုပ်ပြီးထိခဲ့တာလဲ”

“ပြောရရင် အဖေကိုမကျေနပ်တဲ့လူတစ်စုက လုပ်ကြံခဲ့တာပါ.. ဒီတုန်းက အဖေဟာ ရေတံတမံတစ်ခုကို ပြုလုပ်နေတယ်.. ဒီရေတံတမံဟာ ရွာတွေရဲ့လယ်ယာမြေအတွက် သိပ်ကိုအရေးကြီးလို့ သူ့ကိုယ်တိုင်ဦးစီးပြီး မြို့ကပညာရှင်တွေ ငှားရမ်းပြီးလုပ်နေတာ.. အဖေပြန်လာမယ့်လမ်းမှာ မိုင်းထောင်ပြီးလုပ်ကြံခဲ့တာပါ.. ဒီဒဏ်ရာနဲ့ပဲ ခုလိုရောဂါရခဲ့တာ နှင်းဆီဖြူ”

“လုပ်ကြံတဲ့သူကို သိပြီလား.. ကိုခွန်”

“အဖေက သိနေပုံရတယ်.. ထုတ်မပြောဘူး.. သူ့ရဲ့ ကံကြမ္မာဝင့်ကြွေးတစ်ခုကို သူခံရတာလို့ပဲ ပြောခဲ့ဟယ်”

“ဖေဖေနေရာမှာ နောက်တစ်ယောက်မတက်ဘူးလား”

“ဖေဖေနေရာမှာ.. ဦးကြာညိုဆိုတဲ့လူတစ်ယောက် နေရာဝင်ယူပြီး (၃)လအတွင်းမှာ ရွာဟာ(၃)ပိုင်းကွဲသွားပြီး.. တစ်ပိုင်းမှာ သူကြီးတစ်ယောက်စီအုပ်ချုပ်သလို ဘေးကရွာတွေက သူတို့သူကြီးနဲ့ သူတို့အုပ်ချုပ်ရေးကိုလုပ်ကြတယ်.. ဖေဖေဟာ သူ့ရဲ့ကျန်းမာရေးကြောင့် ဘာကိုမှသူဝင်မဝင်ကတော့ဘဲ.. သူ့နောက်ဆုံးချိန်ကို ဘာသာရေးဘက်မှာ မြုပ်နှံထားလိုက်တော့တယ်.. ခုတော့ အားလုံးဟာ ပျက်စီးသွားကြပါပြီ၊ ငါ စိတ်မကောင်းတာက ဖေဖေမျှော်လင့်ခဲ့တဲ့ ပန်းငေ ရွာကြီး”

၅၁

ရှေ့ဘဝင်

အပါအဝင် ဘေးကရွာတွေရဲ့တိုးတက်မှုဖြစ်တဲ့ ကျောင်းတွေ၊ ဆေးခန်းတွေနဲ့ ရွာရဲ့တိုးတက်မှုတွေကိုဘာတစ်ခုမှ မလုပ်နိုင်ခဲ့ဘူး နှင်းဆီဖြူ..."

'ခွန်'... အဖေဆန္ဒတွေအတွက် တကယ်ပင်စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာကို 'ခွန်'မျက်နှာတွင် တွေ့လိုက်ရသည်။

ကျွန်မလည်း ခွန်လိုထပ်တူထပ်မျှ ခံစားရပေမယ့်... ကျွန်မအဖေဆန္ဒတွေကို ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ဖို့ မလွယ်ကူချေ။

အခန်း (၂)

“ကောင်မလေး...”

“ရှင်... ဖေဖေ”

ဖေဖေဟာ ကျွန်မကိုခေါ်နေကျအတိုင်း ခေါ်လိုက်တဲ့ ဖေဖေအသံတွေက အားမာန်တွေလျော့နေပေမယ့်... မေတ္တာတရားရဲ့နက်ရှိုင်းမှုတွေကတော့ နည်းနည်းလေးမှ လျော့မသွားပါ။

“ဖေဖေ... ကျေနပ်စွာနဲ့ လူ့လောကကြီးကို ကျောခိုင်းလို့ရပါပြီ... ဖေဖေရဲ့နောက်ဆုံးကာလလေးမှာ ဖေဖေသံယောဇဉ်အတွယ်ရဆုံးသမီးလေး... ဘေးမှာရောက်နေခဲ့လို့ပဲကွယ်၊ အတယ်ဆိုရင် ဖေဖေရှိတဲ့နေရာကို သမီးလေးကိုရောက်မလာစေချင်ဘူး... ဒါပေမယ့် ဖေဖေယုံကြည်တာတစ်ခုရှိတယ်... ဖေဖေပေးဆပ်ခဲ့တဲ့သမိုင်းကြောင်းလေးဟာ သမီးလေးကိုကာတွယ်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်မှုနဲ့ သမီးလေးကိုခေါ်လိုက်...”

သစ္စာမွန်စာပေ

ပြီးတော့.. ဖေဖေရဲ့သားအရင်းပမာရှိခဲ့တဲ့ 'ဒွန်'ဟာ သမီးလေးကို သူ့အသက်နဲ့ထပ်တူကာကွယ်ပေးမယ်လို့ ဖေဖေအကြွင်းမလက်ခံထားခဲ့တယ်. . . "

"ဖေဖေရယ်. . သမီးနဲ့ နောက်ရက်များစွာတွေ့ရမှာပဲ စကားတွေသိပ်ပြီးမပြောနဲ့တော့နော်. . . "

ဖေဖေ. . ကျွန်မကို စကားတွေပြောရင်း မောလာတာကြောင့် ဖေဖေကိုနားခိုင်းလိုက်မိတယ်။

"သမီးရေ. . သေခြင်းစာရားဆိုတာ လူတွေအတွက် အချိန်မရွေးဘူး ကောင်မလေး. . ဖေဖေလိုသေမယ့်နေ့ကို စောင့်နေရသူအတွက် ပိုပြီးဆိုးတာပေါ့. . ဖေဖေသိပါတယ် သမီးလေးကို စကားတွေအများကြီးပြောနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး. . ဒါပေမယ့် ဖေဖေသမီးလေးစကားကို နားထောင်ပါမယ်"

"ကိုဒွန်. . ဖေဖေ ဆေးသောက်ရဦးမှာ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် နှင်းဆီဖြူ. . ရော့ ဒီမှာ"

'ဒွန်'က ဖေဖေသောက်ရမည့်ဆေးကို အပေးရင်း. . ရေခွက်ကလေးပါ ကမ်းလိုက်သည်။ ကျွန်မလက်နဲ့ ဖေဖေကိုဆေးတိုက်ရင်း ဖေဖေကျေနပ်သောအပြုံးကလေးကို တွေ့လိုက်ရ၏။

"ဖေဖေ. . ဆေးသောက်တဲ့ရည်ရွယ်ချက် ပြောင်းသွား

ပြီ"

"ဘာကြောင့်လည်း. . ဖေဖေ"

"ဖေဖေရောဂါကို စပြီးသိချိန်မှာ ဖေဖေဟာ. . သမီးလေးနဲ့ တွေ့ချင်တဲ့စိတ်နဲ့ ငါ့အသက်ကိုဓာတုပေးဆေးဝါးတွေနဲ့ ဆက်ခဲ့တာ. . ခုတော့ ဖေဖေ ဆေးသောက်တာဟာ သမီးလေးနဲ့ တစ်စက္ကန့်အသက်ရှင်ရင် ရှင်သလို. . နေခွင့်ကလေးရဖို့ပဲ. . . "

"သမီးအတွက် ဖေဖေဟာ ဘယ်တော့မှမသေရပါဘူး ဖေဖေ. . . "

"ငါ့သမီးလေးဆန္ဒတွေကို ဖေဖေဖြည့်ဆည်းပေးချင်ပါတယ်. . ဒါပေမယ့် မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး. . သမီးလေးရင်ထဲမှာ ဖေဖေရှိနေရင် ဖေဖေအသက်ရှင်နေရသလိုပါပဲ ကောင်မလေးရယ်. . . "

ဖေဖေ သောက်ထားသည့်ဆေးအရှိန်ကြောင့် မျက်လုံးကလေးစင်းလာတာမို့. . ဖေဖေကိုစောင့်ကလေးခြုံပေးပြီး၊ အိမ်အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဖေဖေနေထိုင်တဲ့အိမ်ကလေးဟာ သာမန်သစ်သား အိမ်ကလေးတစ်လုံးသာပင်. . ဖေဖေခြံဝန်းလေးထဲမှာ ပန်းပင်လေး

တွေနဲ့ သီးပင်စားပင်လေးတွေမှာ စိတ်ကိုကြည်နူးဖွယ် ကောင်းလှသည်။

“ဖေဖေ အိပ်သွားပြီလား နှင်းဆီဖြူ...”

“ဟုတ်ကဲ့... ကိုခွန် ဒီအပင်လေးတွေက ဖေဖေလက်ထက်ကတည်းက စိုက်ခဲ့တာလား... ကိုခွန် စိုက်ပျိုးတာလား။”

“ဖေဖေလက်ထက်ကတည်းက စိုက်ပျိုးခဲ့တာတွေကို ငါကဆက်ပြီး စိုက်ပျိုးခဲ့တာပါ နှင်းဆီဖြူ... ဖေဖေရဲ့လက်ထက် အမွေဆိုလို့ ဒီစိုက်ပျိုးခင်းလေးကို ငါကရခဲ့တာပါ... ငါ့အတွက်တော့ ဘာနဲ့မှမလဲနိုင်တဲ့ အမွေတစ်ခုပါပဲဟာ... ဖေဖေဟာ လောဘသမား အခွင့်အရေးသမားမဟုတ်ခဲ့လို့ ခုလိုသာမန်ဘဝကလေးနဲ့နေခဲ့ရတာ... ဖေဖေ သူကြီးဖြစ်တုန်းက ဖေဖေကို သူ့အဖွဲ့တွေက လယ်ယာတွေ၊ ကျွဲတွေ ပေးတာဆိုဖေဖေက မယူခဲ့ဘူး... သူပိုင်ဆိုင်တဲ့ခြံဝန်းလေးထဲက ထွက်တဲ့သီးနှံတွေနဲ့ ဘဝကိုရပ်တည်ခဲ့တဲ့သူပါ... ခု သူကြီးတွေနဲ့တော့ ကွာတာ အမှန်ပဲ နှင်းဆီဖြူရေ... သူကြီးဖြစ်ပြီးဘာမှမကြာဘူး... လယ် (၁၀)ဧကလောက်ကို ပိုင်ဆိုင်နေကြပြီ... အခွန်တွေကိုတိုးကောက်ပြီး သူ့အတွက်ကျန်အောင်လုပ်တော့တာပဲ... ဒီထက် ဆိုးတာက ရွာသူရွာသားတွေကို ချစ်တီးတိုးနဲ့ငွေချေးပြီး လယ်

တွေသိမ်း... နွားတွေသိမ်းနဲ့ ကြီးပွားကုန်ကြတာ”

“ကျွန်မ ကြားဖူးတဲ့စကားလေးတစ်ခွန်းရှိတယ် ကိုခွန်”

“ဘာများလဲ... နှင်းဆီဖြူ”

“မတရားမှုတွေရဲ့ အဆုံးသတ်နိဂုံးဟာ မကောင်းဘူးတဲ့... သူတို့လည်း နိဂုံးကောင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ပိတောက်ပင်ကြီးအောက်မှာရှိတဲ့ တွပ်ပျစ်လေးပေါ်မှာ ထိုင်မိကြသည်။

“ခွန်... ဟေ့ကောင်... ခွန်... ထွက်ခဲ့စမ်း”

“ဟင်”

“ဟယ်...”

အိမ်ရှေ့မှ ဒေါသသံနှင့်အော်ပြီးခေါ်သံကြောင့်...

“နှင်းဆီဖြူ... ဒီမှာနေခဲ့ဦး”

ကျွန်မကို ‘ခွန်’ ထားခဲ့ပေမယ့်... ကျွန်မထိုင်ပြီးတော့ ဓနနဲ့ဘဲ နောက်ကနေထွက်ပြီးလိုက်ခဲ့သည်။

“သာခင်... ဘာလဲ”

“မင်းက... ငါ့ညီသာခင်ကို ဒုက္ခိတဘဝရောက်အောင် လုပ် ခဲ့တယ်ဆို”

“ငါက လုပ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး... မင်းညီက ဒုက္ခိတဘဝ

ကို လိုချင်တယ်ဆိုလို့ ပေးလိုက်တာ”

“ဘာကွ.. အေး မင်းကို ငါ့ညီကိုယ်စား အကြွေးပြန် ဆပ်ရမယ်”

“သာခင်.. အဖေအိပ်နေတယ်.. မင်းပါးစပ်ကို ဆင် ဆင်ခြင်ခြင်အသံထွက်နော်.. မင်းနဲ့မင်းကောင်တွေအတွက် သုသာန်ကိုတောင် မရောက်ဘူးဖြစ်သွားမယ်.. လက်ထဲမှာ ခြောက်လုံးပြူးလောက်ကိုင်ပြီး ငါ့အိမ်ကိုလာရဲတဲ့မင်းသတ္တိကို ဂုဏ်ပြုမှာပါ.. မင်းတံတားမှာသွားပြီးစောင့်နေလိုက်.. သခင် ဘမြင့်အိမ်ရှေ့မှာ သေနတ်ကိုင်ပြီးလာရဲတဲ့မင်းအတွက်.. သူ့ရဲ ကောင်းဘွဲ့ပေးရမှာပေါ့”

“ငါလာတာ.. မင်းဆီကိုကွ၊ သခင်ဘမြင့်ဆီကို မဟုတ် ဘူး”

“မင်း.. ရောမထွေးနဲ့ မင်းသာတံတားကိုလာခဲ့”

“ဒွန်.. ဆိုတဲ့ကောင်ရာဇဝင်မှာ အစဉ်အလာမရှိဘူး”

“သွားမယ်ဟေ့...”

သာခင်တို့ အုပ်စုထွက်သွားသည်နှင့် ကျွန်မ.. ဒွန်နား ကိုကပ်ပြီး...

“ကိုဒွန်...”

“ငါ့အတွက် ဘာမှစိတ်မပူနဲ့ နှင်းဆီဖြူ.. သူတို့ ငါ့ကို ဘာမှ မလုပ်နိုင်ပါဘူး.. ငါ့သိပ်မကြာဘူး ပြန်လာခဲ့မယ်”

ကျွန်မရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်မှုတွေပြည့်နှက်နေပေမယ့်၊ ‘ဒွန်’ စာတော့ ဘာမှမဖြစ်သလိုဘဲ ခပ်အေးအေးပင် ထွက်သွားတော့ သည်။

ကျွန်မ နေခဲ့ချင်စိတ်မရှိတာကြောင့်.. ‘ဒွန်’ နောက်ကို လိုက်ခဲ့တော့သည်။

ပန်းတောင်ရွာကြီးဆီကို (၃)ပိုင်းခွဲထားသော နယ်မြေ သတ်မှတ်မှု မှတ်တိုင်တွေကိုပြပါဆိုရင် ချောင်းတံတားကြီးတွေ တိုသာ ပြရမှာဖြစ်သည်။ ရွာ၏အရှေ့ပိုင်းအဆုံးမှာ ချောင်းကူး တံတားတစ်ခုရှိပြီး၊ ရွာ၏အလယ်ဆုံးမှာ ချောင်းကူးတံတားတစ် ခုရှိနေ၏။ ရွာတစ်ပိုင်းနှင့်တစ်ပိုင်းကို ဖြတ်ကျော်ပြီးခရီးသွားစရာ ခေလီပေ.. ထိုချောင်းတွေကမှတစ်ဆင့် မြစ်ဘက်ကိုထွက်ပြီး.. မြို့သို့ ခရီးထွက်နိုင်ကြသည်။ မြို့ကိုသွားတဲ့ ကူးတို့ဆိပ်ကတော့ တစ်ခုတည်း မော်တော်ကလည်း တစ်စင်းတည်းဖြစ်သည်။ ထို မော်တော်ကိုရွာဆရာတော်ဘုရားကြီးက ပိုင်ဆိုင်ပြီး၊ တစ်ရွာလုံး ဝင်မက တခြားရွာတွေကပင် မော်တော်ကြီးကိုစီးနိုင်ကြသည်။ ဒွန်တို့က ရွာဦးပိုင်းမှာနေကြသလို.. သာခင်က ရွာ

အလယ်ပိုင်းတွင်နေသည်။ ချောင်းမှာ သိပ်အကျယ်ကြီးမဟုတ်၊ ကျန်မ ခရေပင်ကြီးနားတွင်ရပ်ပြီး တံတားဘက်ကိုလှမ်းပြီးကြည့်လိုက်တော့.. ခွန် တံတားတစ်ဖက်မှာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ရပ်နေသလို တစ်ဖက်တွင်သာခင်က ခြောက်လုံးပြုကို ကိုင်လျက်.. ရပ်နေတာကိုတွေ့နေရ၏။

“ခွန်.. မင်းဆိုတဲ့ကောင်က သခင်ဘမြင့်မွေးစားထားတဲ့သားဆိုပြီး.. ရွာမှာ လူတွင်ကျယ်လုပ်နေတာကြာပြီ”

“သာခင်.. မင်းလို ဒီပန်းကောင်ရွာကို ဒုက္ခပေးခဲ့ဘူး.. အပိုတွေပြောမနေနဲ့.. မင်းလက်ထဲက သေနတ်ကျည်ဆန်က ငါ့ကိုထိအောင်သာပစ်ပေတော့.. ခုဝွဲဟာ မင်းအသက်ငါ့အသက်လုရမယ့်ပွဲပဲ”

ခွန်က သူ့ရဲ့ပင်ကိုယ်သဘာဝအတိုင်း သူ့လက်ကလေးကို သူပန်းပေါ်က တဘက်လေးဆီသို့လှမ်းပြီးကိုင်ထားလိုက်သည်။

“ရပ်ကြစမ်း”

“ဟင်.. ဆရာကြီးမာန်”

ရှမ်းဘောင်းဘီအနက်ကြီးကို ဝတ်ဆင်လျက်.. ပင်နီတိုက်ပုံနှင့် ဓားရှည်တစ်ချောင်းကိုလွယ်ပြီးလာနေသော..

ဆရာကြီးမာန်.. ခွန်ကိုကျော်ဖြတ်ပြီး၊ သာခင်နှင့်အနီးဆုံးမှာရပ်နေလိုက်သည်။

“သာခင်.. မင်းညီ သာခင်ကို ဒုက္ခိတဘဝပို့ခဲ့တာ ခွန်မဟုတ်ဘူး.. ငါကွ၊ ရှင်းမယ့်ရှင်း မင်းနဲ့ငါပဲ ရှင်းမယ်”

“ခင်ဗျားကြီး လူစွာလုပ်နေတာကို ဒီနေ့တော့ ရပ်ပစ်ရမှာပေါ့”

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. သာခင် မင်းလိုသေနတ်တောင်ပြောင့်အောင် မပစ်နိုင်တဲ့ကောင်က.. ငါ့ကိုရှင်းနိုင်မယ်ဆိုတော့.. မာန်ဆိုတဲ့ကောင်ရဲ့ ရာဇဝင်တွေကို ရွံ့ပုပ်ရေနဲ့ဆေးပစ်လိုက်မယ်.. ကဲ.. ပစ်တော့”

“ဒိုင်း...”

သာခင်.. ဆရာမာန်ကို သေနတ်နှင့်လှမ်းပစ်ပေမယ့် သေနတ်ကျည်ဆန်က ဆရာမာန်ကိုမထိဘဲ.. ဆရာမာန်က သာခင်နားဆီသို့ ခုန်ပြီးရောက်သွားကာ..

“သေနတ်ကိုင်ပြီး ရမ်းကားချင်ဦး.. ကဲ...”

“ဒုတ်.. အား...”

သာခင် သေနတ်ကိုင်သောလက်ကောက်ဝတ်မှ တုံးတိတိပြတ်ကျသွားသည်။

၆၀

ရွှေဘဝင်

“ကြောက်.. ကြောက်ပါပြီ.. ဆ.. ဆ.. ရာကြီးရယ် ကျွန်တော့်ကို မသတ်ပါနဲ့ဗျာ”

သာခင်၏ ငွေကြေးနှင့် သေနတ်ပေါ်မှာအထင်ကြီးပြီး၊ နောက်ကလိုက်ခဲ့ကြသော တပည့်တွေက ပြေးဖို့ပြင်တော့..

“ဟို ခွေးကောင်တွေ.. တစ်ယောက်မှပြေးဖို့မစဉ်းစားနဲ့ မင်းတို့ပထွေးကို တစ်ခါတည်းခေါ်သွားကြ”

“ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့”

သာခင်ကို ဘေးမှတွဲပြီးခေါ်မည်အပြု..

“နေဦး.. .”

ဆရာကြီးမာန်.. ပြတ်သွားသော သာခင်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး.. သွေးကြောတွေကို ပိတ်လိုက်သည်။

“မင်းကိုမသေစေချင်ဘူး.. မင်းတို့ရဲ့ မိုက်မဲမှုတွေအတွက် နောင်တရသွားစေချင်လို့.. ခေါ်သွားလို့ရပြီ”

သာခင်ကို ဘေးမှတွဲခေါ်သွားကြတော့မှ ဆရာကြီးမာန် ဒွန်ဘက်ကို လျှောက်လာပြီး..

“ဒွန်”

“ပြောပါ.. ဆရာကြီး”

“ဒီနေ့ကစပြီး.. မင်း ပန်းတောင်ရွာမှာရှိတဲ့လူမိုက်တွေ

သစ္စာမွန်စာပေ

နိရာဇသစ်သတို့သမီး

၆၁

တို့ ဆုံးမဖို့ပြင်ဆင်ထားတော့.. ဘာလို့ ငါဒီစကားပြောရသလဲ ဆိုရင်.. ပန်းတောင်ရွာကြီးကို မင်းဖခင်ကိုယ်စား.. ဒုတိယမြောက်ကြိုးစားဖို့ပဲ”

ကျွန်မ ခရေပင်ကြီးနားက ထွက်ပြီး.. ဒွန်တို့နားမှာ စင်ရပ်နေလိုက်သည်။ ဒွန်က.. ကျွန်မမျက်နှာလေးကို တစ်ချက် ကြည့်ပြီး.. ဆရာကြီးမာန်စကားကို ဆက်ပြီးနားထောင်နေ၏။

“ခုဆိုရင်.. ရိုးမတော့ကြီးထဲက အလံနီဗဟိုဌာနချုပ်ကြီးကို အစိုးရတပ်တွေက ထိုးစစ်တွေကြောင့် ကျဆုံးသွားပြီ.. အလံနီတွေ တကွဲတပြားနဲ့ ကွဲသွားကြပြီ.. ဒါဟာ ကျဆုံးခြင်းရဲ့ နိဒါန်း အစတစ်ခုပဲ.. ခုငါတို့ရွာတွေမှာ ခြေကုတ်ယူနေကြတဲ့ အလံနီတွေလည်း သိပ်မကြာခင်ဆုတ်ကြရတော့မှာ၊ ဒီအတွက် ငါတို့ ကြိုတင်ပြီးပြင်ဆင်ရမယ်၊ ကဲပါ.. မင်းအဖေဆီကုမှ ဆက်ပြီးစကားပြောကြတာပေါ့ကွာ.. သူ့အတွက်ဆေးလာပို့တာ”

ကျွန်မအတွက် ပန်းတောင်ရွာကြီးဟာ ပြောင်းလဲမှုတစ်ခုအတွက် ရောက်လာသူလို့တောင် ထင်မှတ်လိုက်သည်။

“ကလေးမ.. .”

“ရှင်”

“သမီး.. ပန်းတောင်ရွာကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်ဝင်စား

သစ္စာမွန်စာပေ

၆၂

ရွှေဘဝင်

မှုတွေရှိရဲ့လား...”

ကျွန်မ... အမှန်အတိုင်းဝန်ခံဖို့ ခက်နေတာအမှန်ပါ။
ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ ကျွန်မဒီကိုရောက်လာတာ ပန်း
တောင်ရွာကြီးအတွက် မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး... ကျွန်မ ဖခင်အတွက်
ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဖေဖေချစ်တဲ့ပန်းတောင်
ရွာကြီးရဲ့ ကံကြမ္မာဆိုးကြီးကို ကျွန်မမြင်တွေ့ရတော့ စိတ်ထဲမှာ
မကောင်းခဲ့တာတော့အမှန်...”

“ကလေးမ... ပြောပါဦး”

“ကျွန်မ ပန်းတောင်ရွာကြီးအတွက် တစ်ခုခုဖြစ်ချင်တဲ့
ဆန္ဒတော့ရှိနေပါတယ်... ဒါပေမယ့် ကျွန်မလုပ်ပေးနိုင်မယ်၊
မလုပ်ပေးနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ပေါ်မှာ စဉ်းစားနေတာပါ”

“အင်း... သမီးစကားအရဆိုရင် စိတ်ဝင်စားမှုရှိနေပြီ
ဆိုတာကိုဝန်ခံနေပြီပဲ သိပ်ပြီးကောင်းတယ်ကွယ်... သုခင်ဘမြင့်
ရဲ့သမီးပါ၊ ပါဝင်မယ်ဆိုရင်တော့ အကောင်းဆုံးအင်အားတစ်ခု
ကို ရလိုက်တာပဲ”

“ရှင်...”

ဆရာမာန်ရဲ့စကားကို ကျွန်မသိပ်ပြီးနားမရှင်းတာတော့
အမှန်... ကျွန်မတို့ အိမ်ရှေ့နားကိုရောက်လာပြီဖြစ်တာကြောင့်

သဒ္ဓါမွန်စာပေ

နီရာသစ်သတို့သမီး

၆၃

ပြောလက်စ၊ စကားကိုရပ်ပြီး... အိမ်ပေါ်ကိုတက်ခဲ့ကြသည်။
အိမ်ပေါ်ရောက်တော့ ဖေဖေက အိပ်ရာနီးနေလေပြီ...”

“ကိုမာန်... လာဗျာ”

“ကိုဘမြင့်... သမီးရောက်လာတာနဲ့ မျက်နှာတွေတောင်
ထန်းဆန်းနေပါလား...”

“ကျုပ်သမီးဟာ... ကျုပ်အတွက်အစွမ်းထက်ဆုံး ဆေး
ထစ်ခွက်ဆိုရမှာပေါ့ဗျာ”

“ကိုဘမြင့်... ဒီဆေးက ရှားပါးဆေးဖြစ်တစ်ခုဗျာ၊ ခင်ဗျား
ရောဂါကို ပျောက်အောင်ကုမပေးနိုင်ရင်တောင်... အသက်သာ
ဆုံးဖြစ်အောင်တော့ အစွမ်းထက်မယ်”

“ခုချိန်မှာ... ကျုပ်သေခြင်းတရားကို ရင်ဆိုင်ဖို့ပြင်ထား
တယ်... မလွဲသာမှအားပေးတော့မယ်၊ သမီးလေးနဲ့လူလောက
ကြီးမှာ စကားအများကြီးပြောချင်သေးလို့”

“ပြောစေရမယ်ဗျို့... ဪ... ကိုဘမြင့် ခင်ဗျား
နန်းတောင်ရွာကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒီအတိုင်းဥပေက္ခာပြုထား
တော့မှာလား...”

“မပြုထားပါဘူး ကိုမာန်... ကျုပ်ဘာမှမလုပ်နိုင်တော့
ပေမယ့် ကျုပ်လုပ်နိုင်တာတွေကိုတော့ စဉ်းစားထားပါတယ်...”

သဒ္ဓါမွန်စာပေ

ရွာရဲ့အခြေအနေဟာ ဘယ်လောက်ထိဆိုးဝါးနေပြီလဲဆိုတာ ကျုပ်သိနေပါတယ်.. ဒီအတွက် ဘာမှလုပ်မရလို့သာ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေပြီး ကြည့်နေတာပါ။ လုပ်ရမယ့်အချိန် အခါကို ရောက်ရင်တော့ လုပ်ရမယ်”

“လုပ်ရမယ့် အချိန်အခါဆိုတာ.. ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးကို ပြောတာလဲ ကိုဘမြင့်”

“ခင်ဗျားလည်း တစ်ချိန်က နိုင်ငံရေးသမားတစ်ယောက်ပဲဗျာ.. တွက်ချက်တတ်မှာပါ”

“အရိုးဆုံးဝန်ခံရရင်.. ကိုဘမြင့် ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ လောက်နည်းဗျူဟာပိုင်းဆိုင်ရာ တွက်ချက်မှုတွေမတတ်ဘူး.. ကျုပ်က ခုတ်မယ် ထစ်မယ်သမားသက်သက်”

“ကျုပ်တို့ ပထမဦးဆုံးသိထားရမယ့်ကိစ္စက.. အလံနီတွေရဲ့အခြေအနေ ယိမ်းယိုင်မှုပဲ။ သူတို့ဟာရွာတွေကို သေနတ်နဲ့ထိန်းချုပ်ထားပြီး.. ညီညွတ်ရေးကို ဟန့်တားထားတာဆိုတော့ သူတို့ဘက်က ကျဆုံးမှုတွေများပြားလာမှ.. သူတို့ကိုယ့်ကြည်ကြတဲ့သူတွေဟာ ယုံကြည်မှုမဲ့လာရင်.. စည်းရုံးရေးတွေကို စပြီး လုပ်ရမယ်.. စည်းရုံးရေးလုပ်ရင်းနဲ့ သူတို့ကိုတန်ပြန်တိုက်ပွဲတွေ ပါ ဆင်နွဲ့ရမယ်.. တန်ပြန်တိုက်ပွဲတွေဆင်နွဲ့တဲ့နေရာမှာ သူတို့

ကျောသပ်ပြီးမွေးထားတဲ့ကောင်တွေပါ ရှင်းရမှာပဲ”

“ကိုဘမြင့် ခင်ဗျားဟာ.. တစ်ချိန်က အလံနီရဲ့ထိပ်တန်း ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်ရက်နဲ့ ခုလိုခင်ဗျားက အလံနီတွေရဲ့ ကျဆုံးရေးကို ပြောနေတာဟာ ခင်ဗျားခံစားချက်ကို သိချင်တယ်..”

“ကျုပ်အလံနီ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဘဝကနေ.. ကျောခိုင်းခဲ့တာ ခုမှမဟုတ်ပါဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားသိမှာပါ.. ကျုပ်ဘာလို့ ပြောင်းလဲလိုက်ရသလဲဆိုရင် အစွန်းရောက်ဝါဒတွေကို ယုံကြည်မှုမဲ့ခဲ့လို့ပါ.. ပြီးတော့ ခေတ်ရေစီးကြောင်းရဲ့အမှန်တရားကို ရှာဖွေတွေ့ခဲ့တယ်”

“ခေတ်ရေစီးကြောင်းရဲ့ အမှန်တရားဆိုတာဘာလဲ”

“ယခုပြည်သူတွေဟာ.. ကျုပ်တို့ကိုင်စွဲထားတဲ့ ဝါဒတွေကိုလက်မခံကြတော့ဘူးဗျ.. ကျုပ်တို့ပါးစပ်ကသာ ပြည်သူတွေအတွက်လုပ်နေတယ်လို့ ဟစ်ကြွေးနေပေမယ့်.. တကယ်တမ်းကျတော့ပြည်သူဟာ ကျုပ်တို့ဝါဒကိုရှုံ့ရှာနေခဲ့ပြီး၊ နောက်စစ်ရေးပိုင်းမှာ ကျုပ်တို့ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ အစိုးရတပ်တွေကို ရင်ပေါင်တန်းပြီး ယှဉ်နိုင်ဖို့မလွယ်ဘူး.. တောထဲမှာ ဆက်ပြီး ရပ်တည်နေကြတဲ့သူတွေရဲ့.. ရိက္ခာပိုင်း၊ လက်နက်ဝယ်ယူရေး

အတွက် ပြည်သူတွေဆီက စေတနာမပါတဲ့အခွန်တွေကိုယူရင် နဲ့ ဓားပြတွေဖြစ်လာခဲ့ကြတယ်.. ခု ဒီနယ်မှာရပ်တည်နေကြ တဲ့ အဖွဲ့တွေလည်း လက်နက်နဲ့အနိုင်ကျင့်ပြီး.. အခွန်တွေကို ကောက်ယူနေကြတာမဟုတ်လား.. ဒီလိုအခြေအနေမျိုးနဲ့ ရွှေ ဆက်ဘယ်လိုရပ်တည်မလဲ.. ကြာလာတာနဲ့အမျှအဖွဲ့ထဲမှာ သွေးကွဲမှုတွေ၊ သစ္စာဖောက်မှုတွေ ပေါ်ပေါက်တော့မှာပါ”

“သေချာတယ်.. ကိုဘမြင့်၊ ကျုပ်ကြားတဲ့သတင်းတွေ အရဆိုရင် အလံနီတွေ အုပ်စုကွဲနေကြပြီ၊ တချို့ဆို ဗဟိုကော် မတီထဲကတောင် နုတ်ထွက်ပြီးအလင်းဝင်တဲ့သူတောင် ဝင်ကုန် ကြပြီ...”

“ဒါဟာ.. မဖြစ်မနေ ကြုံရမယ့်ကိစ္စတွေပဲ”

“ကျုပ်တို့ ခုချိန်မှာဘာလုပ်သင့်ပြီလဲ”

“အကြမ်းနဲ့အနက် ယှဉ်တွဲပြီး.. တိုက်ပွဲတွေဆင်နွှဲရ မယ်.. လူအင်အားလိုမယ်”

“လူအင်အားအတွက်.. ကျုပ်တာဝန်ယူဝယ်၊ ကျုပ်တို့ နဲ့ လက်တွဲမယ့်လူငယ်တွေရှိနေပါတယ်”

“ဒီလူငယ်တွေကို တစ်ဖက်နားကိုမပေါက်အောင်လို့ ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ်လုပ်ဆောင်ပါ ကိုမာန်.. ကျုပ်ဆုံးဖြတ်ချက်

တစ်ခုကိုတော့ သမီးနဲ့စကားပြောပြီးမှချမယ်”

“ဘယ်လို.. ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြစ်မလဲ”

“ပြောဖို့ စောနေသေးတယ်ကိုမာန်.. သမီးနဲ့အရင် ပြောပါရစေဦး”

“ကောင်းပြီ ကိုဘမြင့်.. ကျုပ်ကိုခွင့်ပြုဦး.. ကျုပ်ဘက် တ လုပ်စရာတွေကိုစပြီး လုပ်ကိုင်တော့မယ်”

ဆရာကြီးမာန်.. ကျွန်မတို့(၃)ယောက်လုံးကို နှုတ် ဆက်ပြီးထွက်သွားသည်နှင့်...

“ဖေဖေ.. သမီးကိုပြောမယ့်စကားကို ပြောပါလား”

“ဖေဖေ ပြောမထွက်ဘူးသမီး.. ဘာကြောင့်လည်းဆို တော့ သမီးလေးကို ဖေဖေဘဝထဲကိုဆွဲမခေါ်ရက်ဘူးကွယ်”

“ဖေဖေဘဝဆိုတာ ပန်းတောင်ရွာကြီးကို ပြောတာ လား...”

“ဟုတ်တယ် သမီး.. ဖေဖေလေ ဒီရွာကြီးခုလို ဆိုးဝါး နေတာကို မကြည့်ရက်ဘူး.. ဖေဖေကယ်တင်ချင်တယ်၊ ဖေဖေ မှာက အင်အားမရှိတော့ဘူး.. ဖေဖေကိုယ်စား သား ‘ဒွန်’ က လုပ်ပေးနိုင်ပေမယ့်၊ မတူတဲ့အချက်ကလေးတွေရှိတယ်.. ‘ဒွန်’ လုပ်နိုင်တဲ့ဘက်က တိုက်ခိုက်ရေးဘက်.. လူတွေရဲ့ယုံကြည်မှု

နဲ့ ထောက်ခံမှုကိုရဖို့ကို 'ဒွန်' လုပ်မယ်ဆိုရင်တောင် အချိန်တွေ
အများကြီးယူရမယ်သမီး.. ဒီအချိန်တွေကို မပေးနိုင်တော့ဘူး
ဒါကို လုပ်ပေးနိုင်တာ.. သမီးတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်”

“ဟင်”

ကျွန်မ ပခုံးပေါ်ကိုဖေဖေတာဝန်ကြီးတစ်ခု တင်ပေး
လိုက်သလား မသိ..

“ဖေဖေ.. သမီးကို အတင်းမတိုက်တွန်းချင်ဘူးကွယ်
သမီးဆုံးဖြတ်ချက်ပေါ်မှာပဲ.. ဖေဖေနားထောင်မှာပါ”

“ဖေဖေ.. သမီးဟာ ဒီလောက်ထိအရေးပါနေလို့လား”

“ပါတယ် သမီး.. ဖေဖေပေါ်မှာယုံကြည်ခဲ့ကြတဲ့သူ
တွေအတွက် သမီးဟာ.. ဂုဏ်ယမြောက်သူတို့အားကိုးရတဲ့သူ
တစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်တယ်.. သခင်ဘမြင့်သမီးဟာ သခင်
ဘမြင့်ရဲ့ မပြီးဆုံးသေးတဲ့တာဝန်တွေကို ဆက်ပြီးလုပ်ကိုင်မယ်
ဆိုတဲ့ သတင်းသာထွက်ခဲ့ရင်.. ခုပဲအတွက်တစ်ဝက်နီးပါး ခန့်
ပေါက်ပြီ”

“ဖေဖေ.. ဒီတာဝန်ကို သမီးယူမယ်”

“သမီး စဉ်းစားရမယ့်အချက်တွေပါ.. ဖေဖေဆက်ပြီး
ပြောမယ်၊ ဒါတွေကို သမီးသေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးမှဒီတာဝန်

ကို ယူနိုင်သလား.. မယူနိုင်ဘူးလားဆိုတာကို ဆုံးဖြတ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့.. ပြောပါဖေဖေ”

“အများအတွက်.. ကိုယ်က ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဖြစ်..
ဦးဆောင်သူဖြစ်ဖြစ် တာဝန်ကိုယူတော့မယ်ဆိုရင် သမီးရဲ့စိတ်
ဓာတ်ဟာ ဖျော့ညံ့ညံ့ထားလို့မရတော့ဘူး.. မာကျောနိုင်ရမယ်၊
ပုဂ္ဂိုလ်ရေးခံစားချက်တွေကို ဦးစားပေးလို့မရတော့ဘူး.. သမီး
ဘဝကို ဒီတိုက်ပွဲထဲမှာ နှစ်မြုပ်ထားရမယ်သမီး.. ကျည်ဆန်တွေ
ကြားမှာ သေနတ်မပါတဲ့ သမီးဖြစ်သွားရမှာနော်”

ဖေဖေစကားကို ကျွန်မလေးလေးနက်နက်ပင် စဉ်းစား
နေမိသည်။

“သမီး(၃)ရက်လောက် စဉ်းစားပါ.. သမီးဘေးမှာ 'ဒွန်'
ဟာ သမီးကိုကာကွယ်ပေးမယ့်လူတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ပဲ နေပေး
ရမှာသမီး.. သူတာဝန်က ဦးမာန်တို့နဲ့ပူးပေါင်းပြီး ရှင်းသင့်တဲ့
လူတွေကို ရှင်းရမှာ”

“သမီး.. ဖေဖေပေးတဲ့(၃)ရက်အတွင်းမှာ စဉ်းစားပါ
မယ်”

“ဖေဖေ”

“ဖေဖေ့ကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ဖေဖေစိတ်ချမ်းသာအောင်

၇၀

ရွှေဘဝင်

သမီးဆုံးဖြတ်တာမျိုးတော့ မဖြစ်ပါစေနဲ့ကွယ်. . သမီးရင်ထဲမှာ
ပန်းတောင်ရွာကြီးအတွက် တကယ်ပဲကယ်တင်လိုတဲ့ဆန္ဒနဲ့ လုပ်
ဆောင်ပါ”

“သမီး. . ဖေဖေပြောသလိုပဲ. . ခွဲခြားပြီးစဉ်းစားဆုံး
ဖြတ်မှာပါ ဖေဖေ”

“နှင်းဆီဖြူ ထမင်းစားကြရအောင်. . ဖေဖေအတွက်ပါ
ပြင်လိုက်တော့မယ်”

“အေး. . အေး”

ကျွန်မရင်ထဲမှာ ခိုင်မာတဲ့အင်အားတွေ ဝင်ရောက်နေ
တာကို. . သတိပြုမိလိုက်တာတော့ အမှန်. . . ။

အခန်း < ၃ >

ကျွန်မအတွက် ပထမဦးဆုံး စမ်းသပ်ခံပွဲတစ်ခု. .
ပန်းတောင်ရွာမှာ သခင်ဘမြင့်ကိုယ်စား သမီးဖြစ်သူနှင်းဆီဖြူ
က ပန်းတောင်ရွာကြီးကို တိုးတက်အောင်လုပ်ပေးဖို့အတွက်
ရောက်နေတယ်ဆိုတဲ့သတင်းကို တစ်ဆင့်စကားနဲ့ တစ်ရွာလုံး
ကိုကြေညာလိုက်သည်။ ဒီသတင်းကြောင့် ရွာသူရွာသားတွေ
ပါးစပ်တွင် စကားဝိုင်းလေးတစ်ခုဖြစ်ခဲ့တော့၏။ သခင်ဘမြင့်
သမီးဟာ သခင်ဘမြင့်လိုပဲ. . ပန်းတောင်ရွာအကျိုးကို လိုလား
သည်ဟု ယုံကြည်သူရှိသလို လုပ်ပေးနိုင်ပါ့မလားဆိုတဲ့ သံသယ
စကားတွေ လူတွေပါးစပ်ဖျားမှာပဲ့တင်ရှိက်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

ပန်းတောင်ရွာ(၃)ဝိုင်းကို သူကြီး(၃)ယောက်ခွဲ၍ အုပ်
ချုပ်နေသော်လည်း အရှေ့ဝိုင်းသူကြီး ဦးခန့်ထွန်းကတော့. .
ဖေဖေနှင့်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သူမို့. . ကျွန်မနှင့်စကားသိပ်ပြီးမပြော

သဒ္ဒါမှန်စာပေ

ရဘူး၊ လက်တွဲဖို့အတွက် အဆင်ပြေခဲ့သည်။ ခု ကျွန်မသွားရမှာက... အလယ်ပိုင်းသူကြီး ဦးကြာညို... သူ သူကြီးစတင်ပြီးဖြစ်မှ လုန်းတောင်ရွာကြီးဟာ (၃)ပိုင်းကွဲခဲ့တဲ့သူကြီးမင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်မ သူ့ဆီကို သွားရမှာဖြစ်သည်။ သူ့သွားရမယ့်ကိစ္စက ကျောင်း ဆောက်ဖို့ကိစ္စအတွက် ရွာသူရွာသားတွေဆီမှ ကောက်ခံထား သောငွေတွေကို... ဦးကြာညိုက ယူထားတာမို့ သွားရောက်ပြီး တောင်းခံရမှာဖြစ်သည်။

ကျွန်မနှင့် ခွန်(၂)ယောက်တည်း ထွက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

“အရှေ့ပိုင်းသားတွေ မဝင်ရ”

အလယ်ပိုင်းရွာထိပ်တွင် စာလုံးကြီးဖြင့်ရေးထားသော ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို ကျွန်မဖတ်လိုက်ပြီး... ပိတ်ထားသော ဝါးတံခါးကြီးကို တွန်းဖွင့်မည်အပြု...

“ဟေ့... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ... ပြောစမ်း”

လူ(၃)ယောက် ဓား၊ လှံကိုယ်စီနှင့်ထွက်လာကြသည်။

“ရှင်တို့ မျက်လုံးတွေကောင်းရင် မေးနေစရာမလိုဘူး။ တံခါးကိုဖွင့်တာလေ”

“ဘာကွ... မင်းက စော်စော်ကားကား အလယ်ပိုင်းဘက်ကို ကူးကျော်ရဲတယ်... မင်း စာဖတ်တတ်ရင် ဖတ်ပြီးပြန်တော့...”

“ကျွန်မ ပြန်ဖို့လာတာမဟုတ်ဘူး... ရှင်တို့သူကြီးနဲ့ တွေ့ဖို့လာခဲ့တာ”

“ဟေ့ကောင် ခွန်... မင်းဟာမကို ပြန်ပြီးခေါ်သွားနော်၊ နောက်မှ ငါ့အဆိုးမဆိုနဲ့”

“ငါ့ကို သူကခေါ်လာတာ... ငါကပြန်ပြီး ခေါ်ပိုင်ခွင့်မရှိဘူး... ငါ့တာဝန်က သူ့ကိုကာကွယ်ပေးဖို့ပဲ၊ မင်းတို့သူ့ကိုထိရဲမယ်ဆိုရင်ထိလိုက်ပေါ့ကွာ... သူ့ဘယ်သူလည်းဆိုတာ သိမှာပေါ့...”

“သိစရာမလိုဘူး... ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် မဝင်ရဘူးကွာ”

“ဝုန်း”

ကျွန်မ ဝါးတံခါးကိုဘေးသို့တွန်းချပြီး... စိတ်ကိုတင်းပြီး ဝင်လိုက်သဖြင့် ကျွန်မရှေ့မှ(၃)ယောက်လုံး ကျွန်မလုပ်ရပ်ကို အံ့အားသင့်စွာနှင့် ကြည့်နေကြသည်။ ရွာထဲက ရွာသူရွာသားတွေပါ ထွက်ပြီးကြည့်နေကြသည်။

“ပန်းတောင်ရွာမှာ ဘယ်သူတွေဘယ်လိုပဲ.. မလာရ၊
မသွားရသတ်မှတ်ထားထား.. သခင်ဘမ္ဗိသမီးကတော့ သွား
စရာအကြောင်းပေါ်လာရင် သွားမှာပဲ ဒီအပေါ်မှာရှင်တို့ဘက်က
ရန်ရှာချင်တယ်ဆိုရင် ရှာနိုင်တယ်”

“ဟေး”

“ဟင်...”

သေနတ်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး၊ ကျွန်မရှေ့မှာ
ရပ်နေသူတစ်ယောက်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်မနှင့်အသက်
ချင်းသိပ်မကွာတဲ့ လူတစ်ယောက်လက်ထဲမှာ ပစ္စတိုတစ်လက်
ကိုကိုင်ပြီး.. ကျွန်မကို ချိန်ထားတယ်...

“မင်း.. သတ္တိမခေဘူးပဲကွ.. သခင်ဘမ္ဗိသမီး ပီသပါ
ပေတယ်.. ဒါပေမယ့် အလယ်ပိုင်းရွာရဲ့ ရာဇဝင်ကိုရိုင်းစေ
မယ့်အလုပ်ကိုတော့ အလုပ်မခံနိုင်ဘူး.. ဟေ့ကောင် ‘ခွန်’ ငါ့ရဲ့
နောက်ကျည်ဆန်က မိုးပေါ်ကိုထောင်ဖောက်မှာမဟုတ်ဘူး
နော်.. မိန်းမတစ်ယောက်ကို သေနတ်နဲ့ပစ်ပြီးဆုံးမရတာကို
မလုပ်ချင် လို့.. မင်း ခုချက်ချင်းထွက်သွားပါ”

“မီးခဲ.. မင်းသေနတ်ကျည်ဆန် နောက်တစ်ချက်အတွက်

ငါတို့ခြေလှမ်းတွေက နောက်ကိုပြန်လှည့်မှာမဟုတ်ဘူး.. မင်း
သူတို့ပစ်တာနဲ့ ငါ့တာဝန်က.. ကာကွယ်ပေးရမှာပဲ”

“မင်းတို့.. ဒါ သက်သက်ရန်စတာပဲကွ”

“ရှင်တို့ကို ရန်စရာအကြောင်းတာတစ်ခုမှမရှိဘူး..

ကျွန်မလာတာ ရှင်တို့ရွာသူကြီးဦးကြာညိုနဲ့ စကားပြောဖို့လာခဲ့
တာ.. ပြီးတော့ ပန်းတောင်ရွာကြီးဟာ မြန်မာပြည်ရဲ့အစိတ်
အပိုင်းတစ်ခုပါ.. ဒီတော့ မြန်မာပြည်သားမှန်သမျှ လွတ်လပ်စွာ
သွားလာပိုင်ခွင့်ရှိတယ်.. ရှင့်အနေနဲ့တားပိုင်ခွင့်မရှိဘူး၊ ရှင့်
ဇက်ထဲကသေနတ်ကလည်း ကျွန်မကိုခြိမ်းခြောက်လို့ မရဘူး”

“မင်းတို့ဘက်က သတ္တိကောင်းမှတော့ ငါတို့ဘက်က
လည်း သဘောကောင်းလို့မရတော့ဘူးပေါ့.. မင်းတို့ခြေလှမ်း
တွေ လှမ်းကြည့်လိုက်လေ”

“ကဲ.. လှမ်းပြီ”

“ဒိုင်း.. ဒုတ်.. အီ”

သေနတ်သံသာ.. ကျွန်မကြားလိုက်တယ်၊ ကျည်ဆန်က
ကျွန်မဆီကို ရောက်မလာဘဲ.. ဘေးဘက်သို့ထွက်သွားပြီး၊ မီးခဲ
လက်တွင်စားမြှောင်က စိုက်ဝင်သွားသည်။

၇၆

ရွှေဘဝင်

“ချကွာ”

ဓားလုံကိုင်ထားတဲ့ (၃)ယောက်က . . ခွန်ကိုဝင်ပြီးတိုက်
ခိုက်ချိန်တွင် ကျွန်မမှာ . . မီးခဲလွတ်ကျသွားသော သေနတ်ကို
ကောက်ယူပြီး . . လှံသမားပေါင်ကို ပစ်ချလိုက်သည်။

“ဗိုင်း . . အား”

လှံသမား ပေါင်ကိုထိမှန်ပြီး၊ နောက်သို့လှန်ပြီးကျသွား
ချိန်တွင် ခွန် လက်ချက်နှင့် (၂)ယောက်မှာလည်း မှောက်နေလေ
ပြီ။

“ကဲ . . ကိုမီးခဲ ကျွန်မတို့ဝင်လို့ရပြီလား”

“အား . . ကျွတ် . . ကျွတ်”

“ရှင်ကို ဒဏ်ရာရည်ခိုင်းနေတာမဟုတ်ဘူး . . ပါးစပ်
ကဖြေခိုင်းနေတာ . . ဖြေလေ”

“ဝင် . . ဝင်လို့ရပါပြီ”

“ကိုခွန် . . သွားမယ်”

ကျွန်မ သေနတ်ကို . . ခပ်ဝေးဝေးသို့ပစ်လိုက်ပြီး၊ ရွာထဲ
သို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် . . .

“မင်းတို့ (၂)ယောက်လုံး ရပ်လိုက်ကြစမ်း”

သစ္စာမွန်စာပေ

၇၇ ရာဇသစ် သတို့သမီး

၇၇

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကို အသံမာမာနှင့် အမိန့်ပေးတဲ့
လူကြီးဥပမိရပ်ကို ကြည့်ကစည်းက . . ရွာလူကြီး ဦးကြာညို ဆို
တာကို သဘောပေါက်လိုက်၏။

“မင်း . . တယ်ပြီး ရမ်းကားနေပါလားကွ”

“သူကြီးစကားများနေပြီ . . ရမ်းကားတာက ကျွန်မတို့
မဟုတ်ဘူး၊ သူကြီးရွာကလူတွေ . . သူကြီးဆီလာတဲ့သူကို သေ
နတ်တွေ၊ ဓားလုံတွေနဲ့ဆက်ဆံတာ ယဉ်ကျေးမှုမရှိတဲ့ ဆက်ဆံ
ရေးပါ”

“မင်းစကားက . . စော်ကားတာလား”

“မှန်တာ ပြောတာပါ”

“မင်းဘယ်သူလဲ . . ပြောစမ်း”

“သခင်ဘမြင့်ရဲ့ သမီး . . နှင်းဆီဖြူပါ”

“ဘာ”

သူကြီး ဦးကြာညို . . ဖေဖေနာမည်ကြောင့် ခပ်တွန့်
တွန့်ဖြစ်သွားသည်။ ဒါပေမယ့် ဘာမှ မဖြစ်သလိုပြန်ဟန်ဆောင်
လိုက်ပြီး . . .

“ဘာကိစ္စနဲ့ ငါ့ဆီကိုလာတာလဲ”

သစ္စာမွန်စာပေ

၇၈

ရွှေဘဝင်

“ရွာက ကလေးတွေအတွက် စာသင်ကျောင်းဆောက်ဖို့ငွေတွေကို လာပြီးတောင်းတာ”

“ဘာ.. ကျောင်းဆောက်ဖို့ငွေတွေ ဟုတ်လား.. မင်းက ဘာမှီလာပြီးတောင်းရတာလဲ”

“ကျွန်မက ဘာမှမဟုတ်ဘူး.. ကျွန်မဖခင် ကောက်ထားတဲ့ငွေတွေနဲ့ ကျောင်းဆောက်ဖို့.. သူကြီးဆီက ပြန်ပြီးတောင်းတာ”

“ငါ့မှာ.. မရှိတော့ဘူး”

“သူကြီး.. စကားကို ဒီလိုလွယ်လွယ်မပြောပါနဲ့၊ ဒီငွေတွေဟာ ရွာသူရွာသားတွေရဲ့ငွေတွေပဲ.. သူကြီးအလွဲသုံးစားလုပ်ပိုင်ခွင့်မရှိဘူး”

“မင်းက.. ငါမပေးဘူးဆိုရင် ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ရှင်းမလဲ”

“သိပ်ပြီး လွယ်ပါတယ်.. သူကြီးကိုဥပဒေနဲ့အညီ တရား စွဲရမှာပေါ့.. သိပ်ပြီးခက်တဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ”

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. ပန်းတောင်ရွာမှာ ဥပဒေအတိုင်း တာ အလံနီတွေရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲကွ”

“သူကြီးက ဒီလိုသတ်မှတ်ထားတာကိုး.. ကောင်းပြီ”

သစ္စာမွန်စာပေ

နီရာစုသစ်သတို့သမီး

၇၉

သူကြီး မပေးနိုင်ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်.. မပေးနိုင်ဘူး”

“သူကြီးစကားကို သူကြီးတာဝန်ယူဖို့ပြင်ထားပါ.. ကိုခွန်သွားကြမယ်၊ ဪ.. သူကြီး နောက်(၃)ရက်ကြာရင် ကျွန်မတို့ပြန်လာခဲ့မယ်.. ဒီတော့မှ ပြန်ပြီးဆုံကြတာပေါ့”

“ငါကလည်း မင်းတို့(၃)ရက်ပြည့်အောင် အသက်ရှင်ပါ့မလားဆိုတာကို နားစွင့်ကြည့်ရဦးမှာပေါ့”

ကျွန်မကို ခြိမ်းခြောက်တဲ့စကားကို ကျွန်မခပ်ပြုံးပြုံး တလေးပဲ ပြုံးပြလိုက်ပြီး ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ရွာသူရွာသားတွေက ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကို အံ့သြစွာနှင့်ကြည့်နေကြတာကို.. သူကြီးဦးကြာညိုလက်ပါးစေတွေက.. အိမ်ထဲကိုပြန်ပြီးဝင်ခိုင်းနေသည်။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ထွက်လာကတည်းက ဦးကြာညိုဆီက ငွေတွေပြန်မရဘူးဆိုတာကို ကြိုတင်သိပြီးသားပင်.. ဒါပေမယ့် ကျွန်မအတွက် ပန်းတောင်ရွာသူ ရွာသားတွေနှင့် မိတ်ဆက်ပွဲလေးတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

သူတို့ကို ကယ်တင်မယ့်လူတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်

သစ္စာမွန်စာပေ

ပိုင်းကို ထုတ်ဖော်ပြခြင်းတစ်ခုဆိုပေမယ့် . . သူကြီးဦးကြာညိုဆို
က ငွေကိုမဖြစ်မနေရအောင် ထပ်ပြီးကြိုးစားရမှာဖြစ်သည်။ ဒါမှ
အလယ်ပိုင်းရွာကို ကျွန်မသိမ်းပိုက်နိုင်မှာဖြစ်သည်။

“ဘာပြောတယ် . . ဦးကြာညို၊ ကျုပ်တို့က သခင်ဘမြင့်
သမီးကို သတ်ပေးရမယ်ဟုတ်လား။”

ဦးကြာညို အလံနီစခန်းဆီသို့ ငွေထုပ်ပိုက်ပြီး၊ နှင်းဆီဖြူ
တို့ သတ်ပေးဖို့လာရောက်ပြောဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ အလံနီထိပ်
ပိုင်းခေါင်းဆောင်ကြီးတွေမှာ ခိုးမတောထဲသို့ ခရီးထွက်ချိန်ဖြစ်
တာကြောင့် . . စခန်းတွင် ဗိုလ်သံခဲ၊ ဗိုလ်နီ၊ ဗိုလ်မောင်းတို့သာ
ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး စခန်းကို ဦးစီးထားကြရသည်။ သူကြီးဦးကြာညို
တွေ့ဆုံသူက ဗိုလ်သံခဲဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဗိုလ်သံခဲ . . ဒီကောင်မ ရွာကိုဒုက္ခပေး
မယ့်ကောင်မ . . နောက်ဆိုရင် ဗိုလ်ကြီးတို့ကိုပါ ဒုက္ခပေးမှာ

သေချာတယ်”

“ခင်ဗျား အပိုစကားတွေထပ်ပြီးမပြောနဲ့တော့... သခင်ဘမြင့်ဟာ... ကျုပ်တို့လေးစားရတဲ့လူတစ်ယောက်၊ ခုကိစ္စဟာ ကျုပ်တို့အလံနီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်တာမဟုတ်ဘူး... ခင်ဗျား မတရားယူထားတဲ့ငွေကိစ္စလေ... ခင်ဗျားရှင်းပေါ့”

“ဗိုလ်သံခဲ... ခင်ဗျား ဝီလိုတော့မပြောနဲ့လေ၊ ဦးကြာညိုဆိုတာ ကျုပ်တို့ကိုကူညီနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ... သူ့အကူအညီတောင်းတာကို စဉ်းစားသင့်တယ်”

“ဒီမှာ ဗိုလ်နီ... ကျုပ်တို့လုပ်နေတာ ကြေးစားလူသတ်သမားတွေမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်ယုံကြည်တဲ့ပေါ်မှာ ရပ်တည်နေတာ... ခင်ဗျားက... သခင်ဘမြင့်သမီးကို သတ်ဖို့စိတ်ကူးတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား...”

“ကျုပ်အတွက် ငွေရမယ်ဆိုရင် ဘယ်သူ့သမီးပဲဖြစ်ဖြစ် သတ်မှာပဲ”

“ဒိုင်း... အား”

“ဟာ”

ဗိုလ်နီ... ဗိုလ်သံခဲရှေ့တွင် မှောက်ကျသွားတော့သည်။

ဆနက်ဖြင့် ပစ်လိုက်သူက ဗိုလ်မောင်း...

“အလကားကောင်... ဘာခံယူချက်မှ မရှိဘဲ၊ ဗိုလ်လုပ်ချင်တာ၊ ရှင်းချင်တာကြာပြီ... ကဲ ဦးကြာညိုနောက်ကျည်ဆန်က ခင်ဗျားအတွက် မဖြစ်စေချင်ရင်... ခင်ဗျား ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာကို သဘောပေါက်တော့... ဟေ့ကောင်တွေ ဒီမသာကို ခွဲထုတ်ပြီး မြစ်ထဲသာပစ်ချလိုက်ကွာ”

ရဲဘော်(၃)ဦး... ဗိုလ်နီအလောင်းကို တရွတ်တိုက်ဆွဲသွားကြတာကို... သူကြီးဦးကြာညိုကြည့်ပြီး၊ သွေးပျက်နေတာသည်။

“ကျုပ်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး”

“နေဦး”

“ဘာ... ဘာကိစ္စရှိလို့ ဗိုလ်သံခဲ”

“ခင်ဗျားယူထားတဲ့ငွေတွေကို (၃)ရက်အတွင်းပြန်ပေးဆိုက်ပါ... မပေးခဲ့ရင် ခင်ဗျားသူသန်ကို ခင်ဗျားရွေးချယ်ထားတော့”

သူကြီးဦးကြာညို သူငွေထုပ်လေးကိုပိုက်ပြီး.. စခန်းထဲ
မှ ပြန်ပြီးထွက်လာတော့သည်။

“သံခဲ”

“မင်း.. ဘာပြောချင်လို့လဲ မောင်း”

“ငါတို့ အလံနီတွေရဲ့အခြေအနေတွေကို ဘယ်လိုမြင်
လည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောကွာ”

“ငါ့ကို သခင်ဘမြင့်ကပြောဖူးတယ် မောင်း.. ငါတို့ရဲ့
ခံယူချက်တွေဟာ ခိုင်မာခြင်းမရှိတော့ဘူး.. မကြာခင်ကျဆုံး
တော့မယ်ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း.. ခုဆို ဗဟိုဌာနချုပ်ကြီးတောင်
ပြိုကွဲပြီ.. သဘောထားကွဲလွဲကုန်ကြပြီ မောင်း၊ အကျအဆုံး
တွေများပြီး ခြေဦးတည်ရာကိုဆုတ်လာတဲ့တပ်တွေက ဒီမှာခြေ
ကုတ်ယူကြတော့မယ်”

“ဟူး.. ဒါဆိုရင် ဆက်ကြေးတွေ၊ အခွန်တွေက မတရား
ကောက်တော့မှာပဲကွာ”

“ဒီထက်ဆိုးတာ တိုက်ပွဲတွေက.. အစိုးရဘက်က စစ်
ဆင်ရေးတွေ တရကြမ်းလုပ်ရင်.. ငါတို့အတွက်ထွက်ပေါက်က

မရှိသလောက်ဖြစ်တော့မယ် သံခဲရေ”

“မောင်း.. ငါတို့တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်ဖို့သင့်နေပြီလို့
ထင်တယ်”

“မင်းဆိုလိုတဲ့ သဘောထားကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြော
သံခဲ.. မင်းနဲ့ငါက ပန်းတောင်ရွာချက်မြုပ်ကြတဲ့သူတွေ ငါတို့
လုပ်ရပ်တွေကို ပြန်ပြီးသုံးသပ်ရင်.. ငါတို့ရွာအတွက် ဘာတစ်
ခုမှကောင်းကျိုးကို လုပ်မပေးနိုင်ခဲ့ဘူးကွာ”

“ငါပြောချင်တာက.. ငါတို့စစ်မှန်တဲ့လမ်းကို ရွေးချင်
တယ်၊ ရွေးဖို့လိုအပ်ပြီ.. ငါတို့လျှောက်နေတဲ့လမ်းဟာ အဓိပ္ပါယ်
ရှိတယ် မရှိဘူးဆိုတာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့သက်သေပြလာပြီ မောင်း၊
ငါတို့ကို မျက်နှာချိုသွေးနေတဲ့လူတွေက.. ငါတို့ကိုချစ်လို့ ခင်
လိုမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ငါတို့လက်ထဲက သေနတ်တွေနဲ့ ဥပဒေမဲ့လုပ်
ရပ်တွေကို ကြောက်ရွံ့ပြီး ဆက်ဆံနေကြတာ”

“ဟုတ်တယ် သံခဲ.. စေတနာမပါဘဲ၊ ပေးကမ်းမှုကို
စားသောက်ဖန်များတော့ အဆိပ်အတောက်တွေကို စားရသလို
ဖြစ်နေပြီ.. ဟူး.. တွေးကြည့်ရင် စိတ်ပျက်စရာကြီးကွာ”

“စိတ်ပျက်နေလို့ မရဘူး. . ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာကို ခိုင်ခိုင်မာမာဆုံးဖြတ်ရမယ်”

“သံခဲ. . မင်း သခင်ဘမြင့်ဆီကိုသွားကွာ၊ သူ့ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ. . ငါတို့အတွက် အမှန်တရားဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်တယ်. . သခင်ဘမြင့်ဟာ၊ ငါတို့ဆရာဖြစ်သလို ငါ့ဖခင်ဆိုရင်လည်း မမှားဘူး. . သူ့ဆီကိုသွားရမယ်. . အမှန်တရားလမ်းပေါ်ကို အချိန်မီရောက်ဖို့လိုအပ်ပါတယ်”

အခန်း ၄

ကျွန်မ ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်မိ၏။ သူကြီးဦးကြာညိုကို ထွန်မ အောင်ပွဲခံလိုက်ရတဲ့ပွဲမို့ပင်. . ဖေဖေက ကျွန်မပန်းလေးဆို ဆုပ်ကိုင်ပြီး နှုတ်ကထုတ်ဖော်မပြောပေမယ့်. . ဖေဖေမျက်ဆုံးတွေထဲမှာ ကျွန်မကိုရုဏ်ပြုနေတယ်. . .

“သမီး ငွေကို. . ရွာက ဆရာတော်ကြီးနဲ့အတူ ရွာသူ ရွာသားတွေရှေ့မှာ လက်ခံပြီးယူ. . ပြီးရင် ဒီငွေတွေနဲ့သမီး ဆုပ်ဆောင်မှာကို တစ်ခါတည်းရှင်းပြ. . ပြီးတာနဲ့ ငွေကိုဆရာတော်ကြီးထံမှာ အပ်. . .”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ. . .”

ကျွန်မတို့ ဖေဖေက. . လုပ်ဆောင်ရမည့်ကိစ္စတစ်ခု

ချင်းကို ပြောပြနေသည်။ ဖေဖေရဲ့တွေးခေါ်မှုတွေဟာ တကယ်ပင် ချီးကျူးထိုက်သည်။ ကျွန်မဖေဖေဟာ . . . ခုဆိုရင် ကျွန်မ၏ ဆရာဖေဖေဖြစ်နေလေပြီ . . . ကျွန်မလျှောက်ရမည့်လမ်းတွေကို ဖေဖေညွှန်ကြားပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

“နှင်းဆီဖြူ သွားကြရအောင် . . . ဆရာတော်ကြီးတောင် ကြသွားနှင့်ပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုဒွန် . . . ဖေဖေ သွားမယ်နော်”

“အေးကွယ်”

“မိသဲရေ . . . ငါတို့သွားတော့မယ်၊ ဖေဖေကိုကြည့်ထားဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ မမနှင်း”

ဖေဖေအတွက် . . . ရွာသူလေး မိသဲကိုကျွန်မတို့အပြင် သွားချိန်မှာ ဝိုင်းလုပ်ဖော်ပြခေါ်ထားသူလေးပင် . . .

ကျွန်မနှင့် ဒွန်လမ်းလျှောက်လာကြရင်း . . . ဒွန်က ကျွန်မမျက်နှာလေးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်တာမို့

“ကိုဒွန် . . . ဘာပြုံးတာလဲ”

“နှင်းဆီဖြူကို . . . ငါက ဒီလောက်ထိတော်မယ်လို့မထင်

ဘူး . . . ခပ်နွဲ့နွဲ့လေးလို့ ထင်မိတာ၊ တိုနေက ရွာလယ်မှာ . . . နှင်းဆီဖြူရဲ့ရင်ဆိုင်ပုံဟာ တကယ်ကိုကြောက်လန့်ခြင်းကင်းဝေးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အသွင်ကို မြင်တော့ . . . ငါတောင် အံ့အားသင့်ခဲ့ရတယ်”

“ဒီလောက်တော့ ဟန်ဆောင်တတ်ရမှာပေါ့ . . . ပြီးတော့ ကိုဒွန်က ဘေးမှာရှိနေတာပဲဟာ”

“အဲဒီနေ့က နှင်းဆီဖြူဟာ ဟန်ဆောင်ပြီးသရုပ်ပြနေတာနဲ့လုံးလုံးမတူပါဘူး . . . တကယ်ကိုစိတ်ဓာတ်မာန်တွေ ပြည့်နေတာပါ . . . ငါပြောတာ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား နှင်းဆီဖြူ”

“ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်းတောင် တကယ် မသိတာပါ . . . ကိုဒွန်ရယ်၊ ကြောက်ရမယ်ဆိုတာကို မေ့သွားတယ်၊ ဖေဖေကို အိမ်ပြန်ရောက်ပြီးပြောပြတော့ ဖေဖေက ဘာပြောလဲဆိုရင် . . . ငါ့သမီးရင်ထဲကို အမှန်တရားတွေက ဝင်ရောက်လာလို့တဲ့ . . . အမှန်တရားဝင်ရောက်လာပြီဆိုရင် မတရားမှုတွေကို ရဲရဲဝံ့ဆန်ကျင်ရဲလာတာ ဓမ္မတာပဲတဲ့ ကိုဒွန် . . . ”

တကယ်ပဲ ကျွန်မနှလုံးသားမှာ စစ်မှန်တဲ့တရားတွေက

၉၀

ရွှေဘဝင်

မတရားဝါဒတွေကို တိုက်ခိုက်ဖို့ရောက်ရှိနေလေပြီ...။

“ခုမှ... သခင်ဘမြင့်သမီးနဲ့ကို အရမ်းတူသွားတော့တာ...”

“အရင်က မတူဘူးပေါ့... ဟုတ်လား”

“အရင်က ဆင်တူတာ... ခုက တစ်ထပ်တည်းတူသွားတာ...”

“ထားလိုက်ပါတော့လေ... ကျွန်မ သူတို့ဦးကြည့်တာလိုသဘောထားပြောင်းသွားတာလဲဆိုတာ... စဉ်းစားလို့မရဘူး”

“ဖေဖေပြောတာ ရှင်းနေတာပဲ နှင်းဆီဖြူရယ်... အကြောက်တရားတစ်ခုကြောင့် ပြောင်းလဲတာ... ဘာကိုကြောက်သလဲဆိုတာတွေးကြည့်ရင် (၂) ခုပဲရှိတယ်။ သူ့ကိုဥပဒေတွင်းက တရားစွဲမှာကိုကြောက်တာရယ်... သူ့အားကိုးတဲ့အလံနီတွေဆီက အားကိုးမှုမရတော့လို့ပဲ ဖြစ်မယ်လေ...”

ကျွန်မတို့ ရွာလယ်ပိုင်းသို့ တံတားကိုကျော်ပြီးဝင်လာတော့ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးအောက်မှာ စားလှုံတွေနဲ့ စောင့်နေတဲ့သူတွေကို မတွေ့ရတော့ပေ... ဒါဟာ ကျွန်မတို့ရဲ့ပထမအောင်

သစ္စာမွန်တပေ

နီ ရာစုသစ် သတို့သမီး နီ

၉၁

မြေကိုနှင်းခြင်းဖြစ်သည်။

“ကိုဒွန်...”

“ဘာများလဲ နှင်းဆီဖြူ”

“ကျွန်မ... ဒီဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို ဖြုတ်ချချင်ပြီ”

“အချိန်တန်တော့ ဖြုတ်ရမှာပေါ့၊ နှင်းဆီဖြူရယ်...”

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် သူကြီးဦးကြည့်အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ ရွာမှလူတွေများစွာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ခြံထဲကိုတော့ တစ်ယောက်မှ မဝင်ရသဖြင့် ခြံပြင်တွင်ရပ်နေကြသည်။ ရွာသူရွာသားတွေ... ဘာစိတ်ဝင်စားပြီးရောက်လာသလဲဆိုတာတော့ မသိ...

“ဟိုလူတွေ... ဟိုဟာမတွေ မပြန်ကြသေးဘူးလား... တယ်... ငါထွက်ပြီးရိုက်ရင် သေတော့မယ်”

သူကြီး ဦးကြည့်ပေးစာကမ်းစာကိုကပ်ပြီး စားသောက်နေတဲ့ကောင်တွေက မောင်းထုတ်ဖို့လုပ်နေတာမို့...

“သူတို့ကိုမပြန်ခိုင်းပါနဲ့... သူတို့နဲ့ကျွန်မ ဆရာတော်ကြီးရှေ့မှာ ပြောစရာ... အပ်စရာကိုအပ်ရမယ်”

“သက်ပိုင်း... မင်းတို့ပြန်လာကြစမ်း”

သစ္စာမွန်တပေ

သူကြီး ဦးကြာညို.. သူ့ကောင်တွေကို လှမ်းပြီးခေါ်လိုက်တော့၏။

ကျွန်မ.. ဆရာတော်ကြီးကို ဦးချကန်တော့ပြီး၊ ရှေ့တွင် ကြုံကြုံလေးထိုင်လိုက်သည်။

“ဒကာမလေး.. ပြောစရာ၊ လုပ်စရာတွေကို လုပ်တော့ကွယ်..”

“တင်ပါဘုရား.. သူကြီးဦးကြာညို မေမေ့ဆီက ယူထားတဲ့ငွေနှစ်သောင်းကို အားလုံးရှေ့မှာပြန်ပြီးအပ်မှာလား”

“ကျုပ်.. သခင်ဘမြင့်ဆီက ယူထားတဲ့ငွေနှစ်သောင်းထဲက တစ်သောင်းကို ယူခဲ့တယ်။ ကျန်တဲ့ငွေတစ်သောင်းကို အနောက်ပိုင်းသူကြီးဦးထင်ကျော်က ယူသွားတယ်။ ကျုပ်သွားပြီပြောတော့ သူ့ကိစ္စကို သူရှင်းမယ်လို့ပြောတယ်”

ကျွန်မအတွက် နောက်တစ်ပွဲကိုဆက်ပြီး နှံ့ရတော့မယ်ဆိုတာကို သဘောပေါက်လိုက်၏။

“ဒါဆို သူကြီးက.. ငွေတစ်သောင်းကို အပ်နိုင်မှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်.. လောလောဆယ် ငါးထောင်ပဲရှိသေးတယ်.. ကျန်တဲ့ငါးထောင်ကို ဘဏ်ကနေထုတ်ပေးမယ်”

“ကျွန်မတို့က ဘယ်လောက်စောင့်ပေးရမှာလဲ”

“တစ်လ..”

“ကောင်းပြီလေ.. အားလုံးရှေ့မှာ သူကြီးစကားကို သက်သေပြုပြီး.. မှတ်ထားမယ်”

ကျွန်မ.. သူကြီးဦးကြာညိုဆီက ငွေငါးထောင်ကိုလက်ခံရယူပြီး ဆရာတော်ဘုရားကြီးဆီကို အပ်နှံလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ ကျွန်မ ရွာသူရွာသားတွေဘက်ကိုသွားပြီး..

“ကျွန်မ အားလုံးကိုစကားပြောချင်ပါတယ်.. ကျွန်မ ချပုန်ပြီးယူတဲ့ငွေတွေဟာ.. ကျွန်မတို့ပန်းတောင်ရွာက၊ ကလေးသူငယ်တွေအတွက် သိပ်ကိုအရေးပါတဲ့ စာသင်ကျောင်းတစ်ဆောင်ကို ဆောက်လုပ်နိုင်ဖို့ဖြစ်ပါတယ်.. ကျွန်မတို့တစ်တွေ ပညာမဲ့ နေခြင်းဟာ.. အသိဉာဏ်မဲ့နေခြင်းနဲ့ တူပါတယ်။ ရွာမှာ အသိဉာဏ်မဲ့သူတွေများနေရင်.. ကျွန်မတို့ဟာ အနိုင်ကျင့်ခြင်းတွေကို ခံနေရမယ်ဆိုတာကို သိထားပါ.. ကိုယ့်သားသမီးတွေရဲ့ အနာဂတ်မှာ ပညာတတ်တွေ၊ အသိပညာရှင်၊ အတတ်ပညာရှင်ကြီးတွေပေါ်ထွန်းမှ ပန်းတောင်ရွာကြီးဟာ တိုးတက်လာမှာပါ”

ကျွန်မစကားကို ရွာသူရွာသားတွေက တိတ်ဆိတ်စွာနဲ့

စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေကြသည်။

“ခု ပြန်ပြီးရတဲ့ငွေဟာ ကျောင်းဆောင်ကြီးတစ်ခုဖြစ်ဖို့ မလုံလောက်သေးပါဘူး.. ဒါပေမယ့် ငွေတွေအကုန်ရခဲ့ရင် သင့်လျော်တဲ့စာသင်ကျောင်းတစ်ဆောင်တော့ တည်ဆောက်နိုင်မှာပါ။ ကျွန်မငွေတွေ စုံအောင်ရတဲ့နေ့ကျရင် ရွာသူရွာသားတွေကို ထပ်ပြီးတော့စကားပြောချင်ပါတယ်.. အားလုံးတက်ရောက်ပေးကြပါ.. အားလုံးပြန်နိုင်ကြပါပြီ”

ကျွန်မ စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ရွာသူရွာသားတွေ အသီးသီးပြန်သွားချိန်တွင်...

“မမ.. မမ”

“ဟင်”

အသက်ဆယ်နှစ် အရွယ်လောက်ရှိသော ကလေးမလေးတစ်ယောက်.. နှင်းဆီပွင့်လေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ကျွန်မနားကို ရောက်လာတာ...

“ဘာတုန်း.. သမီး”

“မမကိုချစ်လို့.. ဒီပန်းကလေးပေးချင်တယ်.. ယူပါနော်”

“ယူရမှာပေါ့ သမီးရယ်.. ပေးပေး”

ကျွန်မ ကလေးမလေးကို တစ်ချက်နှမ်းရှိုက်ပြီး၊ နှင်းဆီပန်းကလေးကိုယူကာ ခေါင်းမှာပန်လိုက်တော့သည်။

ကျွန်မ.. အောင်ပွဲအမှတ်တံဆိပ်ကလေးတစ်ခု။

ကျွန်မတို့ အပြန်ခရီးတွင်...

“ကိုဌွန်.. ဦးထင်ကျော်ရဲ့အခြေအနေကို သိချင်တယ်”

“ဒီလူဟာ.. သူကြီး(၃)ဦးထဲမှာ အကောက်ကျစ်ဆုံး လူတစ်ယောက်ပဲ နှင်းဆီဖြူ.. အလံနီအဖွဲ့က စစ်ရေးတာဝန်ခံ ဘိုတင့်ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့သမီးယောက်ဖတော်တယ်.. စကားရိုင်း နိုင်းပြောရရင် နှမကိုပေးပြီး လူပါးဝနေတဲ့သူကြီး.. ဘိုတင့်ဆိုတဲ့ကောင်က လူရှုပ်လူပွေ အလံနီအဖွဲ့ထဲမှာ အရမ်းကားဆုံးကောင်ပဲ.. ဦးထင်ကျော်ကို ရင်ဆိုင်မယ်ဆိုရင် ဘိုတင့်ကိုအရင် ဆုံးရှုံးရမယ် နှင်းဆီဖြူ”

“ဒါကြောင့်.. ဒီလူက ခေါင်းမာနေတာကိုး၊ ဦးကြာညိုက ဘိုတင့်နဲ့မပြေလည်ဘူးလား”

“ရွာမှာရှိတဲ့ သူကြီး(၃)ဦးကို အလံနီအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးစီက ချုပ်ကိုင်ထားတယ်.. သူကြီးဦးကြာညိုကို ဗိုလ်နီ

၉၆

ရွှေဘဝင်

ဆိုတဲ့သူက ချုပ်ကိုင်ထားတာ.. ဦးကြာညိုကို ဗိုလ်နီကာကွယ်
မပေးနိုင်လို့ ခုလိုငွေတွေကိုပြန်ပြီးပေးတာဖြစ်မယ်”

“ဦးထင်ကျော်က ဘိုတင့်အားကိုးနဲ့တော့ ကျွန်မတို့ကို
စိန်ခေါ်လိုက်ပြီဆိုတော့.. ကိုဒွန် ဘယ်လိုစဉ်းစားထားလဲ”

“ငါ.. ဘိုတင့်ကိုရှင်းမယ်”

“ဟင်.. ကိုဒွန်”

“ဒီလိုမှမလုပ်ရင်.. ဦးထင်ကျော်ကိုရှင်းဖို့ မလွယ်ဘူး
နှင်းဆီဖြူဘက်က ဆန္ဒစောပြီး၊ ဦးထင်ကျော်ဆီကို မသွားနဲ့ဦး..
နောက်ပိုင်းက ချောင်ကျပြီး.. အိမ်တွေနဲ့ဝေးတယ်၊ ပြီးတော့
ဦးထင်ကျော်ကောင်တွေ လက်ထဲမှာ သေနတ်ကိုယ်စီရှိတယ်၊
ဘက်က ဘိုတင့်ကိုရှင်းပြီးမှ.. ဦးထင်ကျော်ကို စာရင်းရှင်းမယ်”

“ကိုဒွန် ချွေဘောပဲလေ.. ကျွန်မတို့ဦးကြာညိုကို ဒီတစ်
ဆင့်နဲ့လွှတ်ထားလို့မရဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ် နှင်းဆီဖြူ.. ဒီလူကြီး အခွင့်မသာလို့
အလျှော့ပေးလိုက်တာ.. တစ်မျိုးမျိုးနဲ့တော့ ကြံစည်နေမှာပဲ
သတိတော့ထားရမယ်.. အလယ်ပိုင်းမှာ ရွာသူရွာသားတွေဆီ
ကတော့ အားကိုးယုံကြည်မှုတစ်စိတ်တစ်ပိုင်းတော့ ရလိုက်တာ

သဒ္ဒာမွန်စာပေ

နီရာသစ်သတို့သမီး

၉၇

ဝမ်းသာစရာတစ်ခုပါပဲ”

ကျွန်မတို့အိမ်ထဲကိုဝင်မည်အပြု.. အိမ်ရှေ့တွင် အလံနီ
တပ်သား(၃)ဦး ရပ်နေတာကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် စိတ်ထဲမှာစိုး
ရိမ်သွားသည်။

“ဒွန်.. လာကွာ”

“သံခဲ”

အိမ်ထဲမှ လှမ်းပြီးခေါ်လိုက်တဲ့ဗိုလ်သံခဲအသံကြောင့်
ကျွန်မတို့ (၂)ယောက် အိမ်ထဲကိုဝင်လာခဲ့ကြသည်။

“သမီးအဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ်.. ဖေဖေ”

“သမီးကို မိတ်ဆက်ပေးရမယ်.. သူက ဗိုလ်သံခဲတဲ့
တစ်ချိန်ကတော့ ဖေဖေတပည့်ပေါ့ကွယ်၊ ခုတော့မဟုတ်တော့
ပါဘူး.. .”

“အခုလည်း.. ဆရာတပည့်မို့ရောက်လာတာပါ”

“မင်း.. ခုလို လာပြီးတွေ့တာဟာ မင်းတို့အတွက်
အချိန်ကောင်းတစ်ခုပဲ.. ငါပြောခဲ့တာတွေကို မှတ်ထားတော့
လုပ်သင့်တာတွေလုပ်ပြီး.. မင်းတို့အသွင်ပြောင်းဖို့ကြိုးစား”

သဒ္ဒာမွန်စာပေ

၉၈

ရွှေဘဝင်

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာစကားအတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါမယ်”

“သံခဲ...”

“ဘာလဲ ဒွန်”

“ဘိုတင့်တစ်ယောက်... ခုတလော မြစ်ထဲမှာစက်လှေ တစ်စီးနဲ့မတွေ့တာကြာပြီဗျာ”

“ဘယ်တွေ့မလဲ ‘ဒွန်’ရာ... လူကြီးတွေက နိုးမထဲကို သွားနေတော့ ခွေးမသားက သူ့ဟာမတွေ့ဆီကိုသွားပြီး အပျော် ကျူးနေတာပေါ့... စခန်းမှာ ငါနဲ့မောင်းပဲ ရှိတာ”

“သူ့ဟာမတွေကများတော့ ဘယ်ဟာမကို ပြောတာလဲ”

“ချောင်းကူးရွာက မိချိုအိမ်မှာစခန်းချထားတယ်... မနက်ဖြန်ညဆိုရင် ခွေးမသားပြန်လာရတော့မှာပါ... လူကြီးတွေ က ပြန်ရောက်တော့မယ်လေ... ကဲ... သွားမယ်ကွာ”

ဗိုလ်သံခဲ ပြန်သွားပြီးနောက်...

“ဖေဖေ... သံခဲ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“သတင်းကောင်းတစ်ခုပဲ... ဒွန်”

“ဘာသတင်းကောင်းလဲ ဖေဖေ”

“သံခဲနဲ့ မောင်းက... အလံနီတပ်ကနေ ထွက်ချင်နေ

သစ္စာမွန်တပေ

နီရာရသစ်သတို့သမီး

၉၉

ကြည့်... သူတို့နှစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး... သူ့ရဲအော်တွေပါ ပါတယ်”

“ဟင်... ကောင်းတာပေါ့ဖေဖေ”

“ဖေဖေကတော့ လောလောဆယ်အဖွဲ့ထဲက မထွက်ဘဲ ဘိုယ့်ဘက်ကို အင်အားကောင်းအောင်လုပ်ပြီးမှ ခွဲထွက်ဖို့ပြော ဆားတယ်... လက်ရှိအင်အားနဲ့ ပြန်ပြီးတိုက်ခိုက်ဖို့က မလွယ် သဘူး... ပြီးတော့ လက်နက်တွေကိုများများ စုဆောင်းခိုင်းထား တယ်... တစ်နေ့နေ့ ပြည်သူနဲ့ပူးပေါင်းပြီး အင်အားစုကြီးတစ်ခု ဆို ဖွဲ့စည်းနိုင်မယ်လို့တော့ ပြောလိုက်တယ်”

“ကျွန်တော်တို့အတွက် အင်အားတစ်ခုတိုးတာပေါ့ ဖေဖေ”

“အချိန်ကျလာရင်... အားလုံးဟာ အသင့်ဖြစ်လာခဲ့ တာပဲ ‘ဒွန်’ရေ... ကဲ... မင်းတို့ကိစ္စကိုပြောပါဦး”

ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပဲ... အခြေအနေအားလုံးကို ရှင်းပြ သိုက်သည်။

“ထင်ကျော်ဘေးမှာ ဘိုတင့်ဆိုတဲ့ကောင်က ရပ်ပေးနေ တော့ ဒီကောင် ငွေကိုအလွယ်တကူပြန်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး...”

သစ္စာမွန်တပေ

ပြီးတော့ သမီးကိုရော 'ဒွန်' ကိုပါ. . ရန်ရှာမှာသေချာတယ်
အလံနီတွေပြီးရင် ထင်ကျော်က အန္တရာယ်ကောင်တစ်ကောင်
ပဲ. . ဒီကောင်သတင်းတွေကို ကြားနေရတာ. . သူတပည့်တွေနဲ့
တခြားရွာတွေကို ဓားပြတိုက်. . ပြီးရင် ဘိုတင့်နဲ့ခွယူ လုပ်စားနေ
ကြတာ၊ 'ဒွန်'. . မင်းဘယ်လိုစဉ်းစား ထားလဲ"

"ကျွန်တော်. . ဒီကောင်ကိုရှင်းမယ်ဖေဖေ"

"မင်းရှင်းမယ်ဆိုရင်. . ဆရာမာန်နဲ့တိုင်ပင်ပြီး၊ ချောင်း
ကူးရွာအပြန်မှာ ရှင်းပေတော့. . 'ဒွန်'လက်စတော့ သေသပ်
ဖြစ်မယ်နော်"

"စိတ်ချပါ ဖေဖေ. . ကျွန်တော် ဆရာမာန်ဆီကို ဒီည
သွားပြီး၊ စကားပြောပါမယ်"

"အေးအေး. . ဆရာမာန်ကို ဗိုလ်သံခွဲနဲ့ ဗိုလ်မောင်း
တို့အခြေအနေကိုလည်း ပြောပြလိုက်. . သူ့ဘက်က ဘာတွေ
ပြင်ဆင်ထားသလဲဆိုတာကို. . ဖေဖေသိချင်တယ်လို့"

"ဟုတ်ကဲ့"

"သမီး"

"ရှင်. . ဖေဖေ"

"သမီး. . မေမေဆီကို အကြောင်းကြားဦးလေ၊ မနက်
ဖြန် မြို့တက်မယ့်မော်တော်နဲ့ စာရေးပေးလိုက်. . "

"ဟုတ်ကဲ့. . သမီးညကျရင် မေမေဆီကိုစာရေးထားပါ
မယ်. . ဖေဖေရောဂါရော သက်သက်သာသာရှိရဲ့လား"

"ဖေဖေ. . ပြောပြီးပြီပဲကွယ်၊ ဖေဖေသမီးလေးဟာ
ဖေဖေရဲ့အစွမ်းထက်တဲ့ဆေးတစ်ခွက်ပါပဲ"

ကိုဒွန်က. . စိုက်ခင်းကို ရေလောင်းဖို့ဆင်းသွားသည်။
ကျွန်မ ညစာအတွက်ချက်ပြုတ်ဖို့ နောက်ဖေးခန်းကိုဝင်ခဲ့တော့
သည်။

"ဖေဖေ. . ညနေ ဆန်ပြုတ်လေးသောက်မှာလား"

"သမီးကောင်းသလိုသာ စီစဉ်ဟေ့"

ကျွန်မဘဝဟာ ပန်းတောင်ရွာရဲ့ကံကြမ္မာသခင်အဖြစ် သို့
ရောက်ရှိနေလေပြီ. . . ။

အခန်း ၅

ချောင်းကူးရွာကနေ.. ပန်းဒေါင်းရွာက အလံနီစခန်း
ဆီသို့ မြစ်ကိုဖြတ်ပြီးမှသွားရ၏။ ညက(၁၀း၀၀)နာရီထိုးလှ
လကွယ်ညဖြစ်တာမို့ မြစ်ထဲတွင် အမှောင်ထုကလွှမ်းခြုံ
လျက်...

“ဘုတ်.. ဘုတ်.. ဘုတ်...”

ချောင်းကူးချောင်းဝဆီမှ စက်လှေတစ်စီးမောင်းထွက်
လာသည်။ ထိုစက်လှေပေါ်တွင် ဘိုတင့်နှင့်သူတပည့် (၃)
ယောက် စက်လှေမောင်းပြီးလိုက်ပို့တဲ့သံချောင်း...

မြစ်ထဲတွင် ပိုက်ပစ်နေသော တံငါသည်လှေလေးတွေ
တစ်စင်းစ နှစ်စင်းစရှိနေပေမယ့် တစ်စီးနှင့်တစ်စီးအလှမ်းဝေး

နီရာသစ် သတို့သမီး

၁၈၃

သည်။

“ဒွန်.. ခုထွက်လာတဲ့ စက်လှေဖြစ်ဖို့များတယ်”

“ဆရာမာန်ကို သံချောင်းဘာနဲ့အချက်ပြမယ်လို့ ပြော
ထားလဲ”

“ဒီကောင်အချက်မပြဘူး.. ငါတို့ဝေငံနေမယ့်
ရေကြောအတိုင်း မောင်းလာမှာ.. ဖိုးတိုးနဲ့ဖိုးတူး.. ပိုက်တွေ
တိုပြင်ထားတော့.. သံချောင်းပိုက်ထဲကိုတည့်တည့်ဝင်ပြီးတိုး
မှာ...”

“ဟုတ်ကဲ့.. စိန်ပိုက်တွေပါ ဆရာမာန်ငြိတာနဲ့ စက်ပါရပ်
သွားစေရမယ်...”

စက်လှေသံမှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် နီးကပ်လာနေသည်။
အလံနီတပ်တွေ ညဘက်ရေကြောင်းက သွားရင် ဘယ်တော့မှ
မီးထိုးပြီးမသွားကြပေ.. ‘ဒွန်’ခါးကို ပါးစပ်မှာကိုက်ပြီး ရေထဲ
သို့ဆင်းကာ နေလိုက်သည်။

“ဘုတ်.. ဝူး.. ဝေါ”

“ဟာ.. ပိုက်ငြိပြီ.. ဗိုလ်ကြီး”

“ငါကွာ.. ဘယ်ကပိုက်ကလာပြီး ငြိတာလဲ.. ခါတ်မီး

၁၀၄

ရွှေဘဝင်

ထိုးပြီး လှေကိုခေါ်စမ်း”

ဘိုတင့်တပည့်ဖြစ်သူက ဒွန်တို့လှေကိုခါတ်မီးနှင့်ထိုးပြီး အနားကိုလာခိုင်းသဖြင့် ဖိုးထူးနှင့် ဖိုးတိုးတို့လှေကလေးကိုလှော်ပြီးသွားသလို လှေဘေးမှာကပ်လျက် . . ဒွန်နှင့် ဆရာမာန်တပ်ပါသွားသည်။

“ဘာ. . ဘာဖြစ်တာလဲ. . ဗိုလ်ကြီး”

“ခွေးမသားတွေ. . မင်းတို့တိုက်တွေ ခုတ်ဖြတ်စမ်း၊ မြစ်ထဲမှာ မသာပေါ်ချင်ပြီနဲ့တူတယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ ဗိုလ်ကြီးရယ်. . ဖြုတ်. . ဖြုတ်ပေးပါမယ်”

“မြန်မြန်လုပ်ကွာ”

“ဟုတ်. . ဟုတ်ကဲ့”

လှေ(၂)နှစ်စီးကပ်သွားသည်နှင့် တစ်ဖက်လှေကို. . ဒွန်ရမ်းခါလိုက်ပြီးနောက်. . .

“ဟာ. . ဟာ. . . . ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး. . မင်းကို ရေဖျိုတာဟေ့”

“မင်း. . မင်း. . အား”

ဘိုတင့် နောက်ထပ်အသံပင်ဆက်မထွက်လိုက်ရပါ. .

နီရာသန် သတို့သမီး

၁၀၅

ဒွန်၏ဓားက နှလုံးတည့်တည့်ကိုစိုက်ဝင်သွားသည်။ ထို့အတူ ဆရာမာန်၊ ဖိုးထူး၊ ဖိုးတိုးနှင့်သံချောင်းတို့ လက်ချက်ကြောင့် တုန်တဲ့ (၃)ယောက်ပါ ကိစ္စပြတ်သွားတော့သည်။

“ခဲဆွဲပြီး. . မြစ်ထဲအစပျောက်ပစ်ရမယ်”

“ဝုန်း. . ဝုန်း. . ဝုန်း”

ဘိုတင့်အလောင်းနှင့် သူတပည့်တွေကို မြစ်ရေပြင်အောက်တွင်အစပျောက်ပစ်ပြီး. . အေးအေးဆေးဆေးပင် ပြန်ခဲ့ကြသည်။

“နတ်ဆိုးတစ်ယောက်တော့ လူတွေကိုဒုက္ခပေးနိုင်တော့ဘူး”

“ငါက. . ဒီခွေးမသားကို ဆော်ချင်နေတာကြာပြီ၊ ငါ့ညီမ ကိစ္စကတည်းက ဒင်းကိုသတ်ချင်နေတာ. . ခုမှသတ်ရတာ”

ဖိုးတိုးက သူ့ရဲ့နာကြည်းမှုအတွက် ကျေနပ်အားရစွာဖြင့် ပြောနေလေတော့သည်။

“ဒွန်ရေ. . ငါတို့ နောက်ထပ်နတ်ဆိုးတစ်ကောင်ကို ရှင်းဖို့ရှိသေးတယ်ကွ”

“ဆရာမာန်ပြောတာ.. ဦးထင်ကျော်လား”
 “ဟုတ်တယ်.. ဒီကောင်ကိုဆက်ပြီး ရှင်းဖို့စဉ်းစားထား
 ခွေးကောင်.. ပန်းတောင်ရွာတင်မကဘူး.. ဘေးကရွာတွေကို
 ပါ ခုကွပေးနေတာကြာပြီ..”

“ဘိုတင့်ဆိုတဲ့ကောင် ကျသွားပြီဆိုရင်.. ဦးထင်ကျော်
 ကို ရှင်းဖို့လွယ်သွားပါပြီ”

“ဒွန်”

“ပြောပါ.. ဆရာမာန်”

“ဒီဘက်ရွာတွေမှာ.. သခင်ဘမြင့်ရဲ့သမီး၊ နှင်းဆီဖြူ
 သတင်းကတော့ လူတွေပီးစပ်ဖျားမှာ တော်တော်လေးကို ပြော
 နေကြတယ်.. တကယ်ရဲရင့်ပြီး သတ္တိရှိတဲ့မိန်းကလေးဆို”

“ဟုတ်တယ် ဆရာမာန်.. ကျွန်တော်တောင်မယုံနိုင်
 စရာဖြစ်နေတာ.. သူ့ကိုစပြီးတွေ့တုန်းက ဒီလောက်ထိတော်
 လိမ့် မယ်မထင်ဘူး.. စကားပြောတာရော၊ ဉာဏ်ရည်ပိုင်းပါ
 ကျွန်တော်တို့ထက်သာတယ်”

“အင်း.. သခင်ဘမြင့်ရဲ့စိတ်ဓာတ်နဲ့သွေးတွေက စကား
 ပြောလာတာပေါ့ကွာ.. ငါထင်တယ်.. နှင်းဆီဖြူဟာ အလံနီ

ဆန်ကျင်ရေရဲ့ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးများဖြစ်လာမလားပဲဟေ့..”

“ဖြစ်လာနိုင်တယ် ဆရာမာန်ရေ.. ပန်းတောင်ရွာကြီး
 အတွက် သမိုင်းတစ်ခုကို ရေးဖို့ရောက်လာတဲ့ သူရဲကောင်းတစ်ဦး
 လို့ ဆိုရမှာပေါ့..”

“မင်းတို့ ငါတို့က သူ့ဘေးမှာပိုင်းရံပြီးတော့ ကာကွယ်ပေး
 ရမယ်.. အထူးသဖြင့် ‘ဒွန်’ မင်းအရေးကြီးဆုံးပဲနော်..”

“ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ.. ကျွန်တော် အသက်
 ရှင်နေသရွေ့ နှင်းဆီဖြူဟာ သွေးမစွန်းစေရပါဘူး”

နိရာဇသစ် သတို့သမီး

၁၀၉

ခြံစည်းရိုးတွေကို ဖယ်ရှားမစ်လိုက်တော့၏။ ရွာနောက်တံတား
တို့ကျော်လိုက်သည်နှင့်...

“ဟင်”

ဦးထင်ကျော်ကြေးစားကောင်တွေက သေနတ်ကိုယ်စီ နှင့်
ချိန်ပြီးလမ်းကိုပိတ်ထားကြသည်။

“မင်းတို့ရှေ့ဆက်ပြီးတိုးရင် မသာတွေသိပ်ပြီးပေါတဲ့နေ့
ဖြစ်သွားမယ်”

“သေချာရဲ့လားကွ... မင်းတို့သေနတ်တွေက
အားပြတိုက် တာလောက်ပဲအသုံးဝင်တာပါကွာ...”

“ဟေ့ကောင် ခွန်... မင်းက ငါတို့ကိုခါးပြတွေလို့ပြော
တာလား... ဗိုက်ပေါက်ချင်ပြီနဲ့တူတယ်...”

“ရှင်တို့ကိုယ်ရှင်တို့တော့ လုံ့လထင်နေတာကို... ရှင်တို့ခါးပြ
တိုက်စားနေတာကို တစ်ရွာလုံးသိတယ်...”

“သိသိကွာ... ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ရွာလယ်ကိုသာ
မင်းကျော်လို့ရမယ်... ငါတို့ရွာကိုကျော်ဖို့စိတ်ကူးမယဉ်နဲ့”

“စိတ်ကူးယဉ်တာမဟုတ်ဘူး... တကယ်ကိုကျော်မှာ”

“ဟေ့ကောင်တွေ... ဆရာထင်ကျော်က ပြောထား တယ်

သဒ္ဓါဗျူဟာစာပေ

ကျွန်မဘေးမှာ ‘ခွန်’ နှင့် ဆရာမာန်... ပြီးတော့ ရွာသား
(၅)ဦး လုံး၊ ခါးတွေကိုယ်စီနှင့် ရွာနောက်ပိုင်းတံတားကို ဖြတ်
ကျော်ခဲ့ကြသည်။ ခုဆိုရင် ကျွန်မတို့ရွာအလယ်ပိုင်းကို ပိတ်ပင်
ထားဆီးသူမရှိဘဲ ဖြတ်ကျော်နိုင်ခဲ့လေပြီ။ ဦးကြာညိုကဲ့ကွယ်တဲ့
ဗိုလ်နီမရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်း ဦးကြာညိုဟာ အဆီပီမရှိတဲ့ မြွေ
တစ်ကောင်ဘဝကို ရောက်သွားသလို... ဦးကြာညိုကိုကပ်ပြီး
စားနေတဲ့ကောင်တွေက သူတို့ဆရာကျဆုံးချိန်မှာ သိပ်ပြီးတော့
မဟုတ်တော့ချေ။ အလယ်ပိုင်းရွာသူရွာသားတွေက ဦးကြာညို
ကိုနိုင်တဲ့သူပေါ်လာတာကြောင့် နှင်းဆီဖြူပေါ်မှာ အားကိုးမှု
တွေဖြစ်ပေါ်လာကြသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ရွာလယ်ရဲ့အဝင်
လမ်းပေါ်က အရှေ့ပိုင်းရွာသားတွေမဝင်ရ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးနှင့်

သဒ္ဓါဗျူဟာစာပေ

ဝင်လာတာနဲ့အပြတ်ရှင်းတဲ့ သူတာစန့်ဇာတယ်တဲ့”

“ချောက်. . ချောက်. . ချောက်”

သေနတ်တွေကိုမောင်းတင်ပြီး ပစ်ဖို့ပြင်သည်နှင့်. . .

“ဟေ့”

“ဟင်”

ဆရာမာန်နှင့်‘ဒွန်’တို့အသံပြုပြီး အနီးကပ်ဝင်တိုက်ခိုက်တော့ကြောင့် သေနတ်ကိုကျွမ်းကျင်စွာမပစ်တတ်ကြသော သူကြီးဦးထင်ကျော်ရဲ့တပည့်တွေ မြန်ဆန်လွန်းတဲ့ ‘ဒွန်’ နှင့် ဆရာမာန်တို့တိုက်ခိုက်မှုကို ခံလိုက်ရသည်။

“ဖြောင်း. . .”

“ဒုတ်”

“အို”

“အား. . .”

“အင့်”

တိုက်ပွဲလေးက သိပ်ပြီးမကြာလိုက်. . . (၅)ယောက်လုံး မှောက်သွားကြတော့၏။

“မင်းတို့က ခပ်ညံ့ညံ့ကောင်တွေပဲကွ. . . သေနတ်နဲ့စပြီး

ဒီနံကတည်းက မောင်းပါတင်ထားရတယ်. . . ပစ်ခါနီးမှ မောင်းဆင်ရတယ်လို့ မင်းတို့ဆရာထင်ကျော်က သင်ပေးထားလား. . .”

“ကျွန်. . . ကျွန်တော်တို့ကို ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့ဗျာ”

“ဘာမှမလုပ်စေချင်ရင် မင်းတို့ပါးစပ်က အမှန်တိုင်း

ပြော. . .”

“ဘာကိုပြောရမှာလဲ ဆရာကြီးမာန်”

“ရှင်တို့ပြောရမှာ. . . ဦးထင်ကျော်ဟာ ခါးပြခေါင်းဆောင်ဆိုတာကို အားလုံးရှေ့မှာပြောရဲရမယ်. . .”

“ဗျာ”

“ဟာ”

“မပြောရဲဘူးဆိုရင် ရှင်တို့အတွက်အခွင့်အရေးကောင်းချီးဘူး. . . ဘယ်လိုလဲ”

“ပြော. . . ပြောပါမယ်”

“ဖိုးထူး. . . ဖိုးတိုးတို့ တစ်ကောင်ချင်းခေါ်ခဲ့ကြဟေ့. . .”

ကျွန်မက တကယ်ကို သူရဲကောင်းကြီးတစ်ဦးလို ရှေ့ဆုံးအနေ လာခဲ့မိတယ်. . . ကျွန်မ သူရဲကောင်းတစ်ဦးမဖြစ်ချင်ပါ. . . ကျွန်မဖြစ်ချင်တာက ပန်းတောင်ရွာကြီးရဲ့ ကံကြမ္မာဆိုးကြီးထဲက

“စိတ်မကောင်းပါဘူး... နောက်တစ်ခါထပ်ပြီး တောင်းရင် မင်းတို့ဘဝတွေကို ပြောင်းသွားလိမ့်မယ်... ”

“ရှင်ယောက်ဖအားကိုးနဲ့... ရှင်အဟုတ်မှတ်မနေနဲ့ ဦးထင်ကျော်... နှင်းဆီဖြူဟာ ဘာကိုမှကြောက်တတ်တာမဟုတ်ဘူး... ရှင်အိမ်ရှေ့ထိလာခဲ့ပြီဆိုကတည်းက သဘောပေါက်သင့်ပြီ... ရှင်မပေးရင် ပေးတဲ့နည်းကိုသုံးမယ်... ဒါမှမရရင် တစ်သောင်းတန်တဲ့ ရှင်အသက်ကိုယူမယ်... ”

“ဘာ... မင်း... မင်းက... ငါ့ကို... တောက်... ဟေ့ ကောင်တွေ ဒင်းတို့ကိုဆွဲထုတ်စမ်း... ”

ဦးထင်ကျော် သူ့လူတွေကိုအမိန့်ပေးနေသော်လည်း တစ်ယောက်မှ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ကြ။ အခြေအနေတို သဘောပေါက် နေကြပြီဖြစ်သည်။

“ခွေးမသားတွေ... ငါပစ်ရင်ခသာပေါ်တော့မယ်”

ဦးထင်ကျော်... သူ့ခါးကြားက နှောင့်ကိုထုတ်ဖို့ ပြင်စဉ်...

“ဦးထင်ကျော်... ခင်ဗျားလက်ထက် ဒီခါးတွေက ခြံတယ်နော်... ခင်ဗျား သိနေမှာပါ... ”

ဦးထင်ကျော်... ဆရာမာန်နှင့်ခွန်တို့၏ သက်ရည်ကို သိထားသူဖြစ်တာမို့ သူ့လက်ကိုသေနတ်ဆီသို့ မရွှေ့ရဲပေ...

“ကျွန်မရှင်ကိုနောက်ဆုံးစကားမေးမယ်... ရှင်ရွာသူ ရွာသားတွေရဲ့ငွေတွေကိုပြန်ပြီးပေးမလား... မပေးဘူးလား... အစ်ခွန်းတည်းပြောပါ... ”

ခွန်နှင့်ဆရာမာန်တို့က အသင့်အနေအထားကို ပြင်ထားသိုက်သည်။ သူကြီးဦးထင်ကျော် သူ့ကိုကာကွယ်ပေးမည့် တပည့်တွေက တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်တာမို့ သူ့ရွေးစရာလမ်းမရှိတော့ပေ။

“ကျုပ်ကို(၃)ရက်အချိန်ပေး... ”

“ရှင်လိုလူကို(၃)ရက်အချိန်ပေးတာ ကျွန်မတို့ကို သတ်ဖို့ အခွင့်အရေးပေးသလိုဖြစ်သွားမှာပေါ့... ရှင်က မြေခွေးလိုလူဆူ... စိတ်ကောင်းမရှိဘူး... ဒါပေမယ့် ရပါတယ်... ဖိုးထူးနဲ့ ဆီးတို့တို့ သူ့အိမ်ကတစ်သောင်းလောက်တန်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ယူဆာခဲ့ကြ... ”

“ကျွဲတွေ နွားတွေခေါ်သွားမယ်”

“အဆင်ပြေတာကိုသာ ယူခဲ့ကြ... ရှင်(၃)ရက်ပြည့်တာနဲ့ နှုတ်ပြီး ရှင်ကျွဲတွေ၊ နွားတွေကိုလာပြီးယူပါ... ”

၁၁၆

ရွှေဘဝင်

“မင်းတို့လက်ဦးတုန်းလုပ်ထားပေါ့ကွာ.. ထင်ကျော် အကောင်လဲဆိုတာနောက်ရက်ကိုမကူးပါဘူး.. .”

“ဦးထင်ကျော်.. ကျွန်မတို့စောင့်နေမယ်၊ ဆက်ဆံလာခဲ့ပါ.. ကိုခွန်သွားကြမယ်.. .”

“အင်း”

ကျွန်မတို့ကျောပေးပြီးထွက်သည်နှင့် ဦးထင်ကျော်လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ပြီး သူ့ကောင်တွေကို ဆွဲကြမ်းမောင်းနေသည်။

“အလကားကောင်တွေ.. လက်ထဲမှာ သေနတ်တွေကိုင်ထားကြပြီး ဘာမှအသုံးမကျဘူး.. .”

“သူကြီးပေးထားတဲ့သေနတ်တွေကို ပြန်ပြီးကြည့်ဦး.. တစ်လက်မှပစ်လို့မရဘူး.. ဟန်ရောပဲပြလို့ရတာ”

“ဟုတ်တယ်.. ကျည်ဆန်တွေကလည်း တစ်တောင့်ကောင်တောမရှိဘဲ.. ဦးမာန်နဲ့ ခွန်ကိုသွားပြီး ယှဉ်ရင်မသာမက ကုန်မှာပေါ့.. .”

“သူကြီးခါးကြားမှာရှိတဲ့သေနတ်နဲ့ပစ်ပါလား”

“မင်းပါးစပ်ပိတ်စမ်း ကြွက်စုတ်.. ငါ့လက်ကသေနတ်

နီရာသစ်သတို့သမီး

၁၁၇

ဆီကိုရောက်တာနဲ့မင်းပထွေး ခါးမြှောင်က ရောက်လာမှာကွ.. ခုချက်ချင်း ငါ့ယောက်ဖဘိတင်ဆီကိုသွားပြီး ဒင်းတို့အားလုံးကို အရှင်လတ်လတ် မီးရှို့ပြီးသတ်ဖမ်းမယ်”

“သူကြီး.. ယောက်ဖသတင်းသူကြီးမကြားသေးဘူးလား”

“ဘာ.. ဘာသတင်းလဲ”

“ဘိတင်နဲ့သူတပည့်(၃)ယောက် ချောင်းကူးရွာက အပြန်မှာပျောက်သွားပြီတဲ့.. .”

“ဟေ”

အခန်း ၆

“သခင်စောကို ရိုးမထဲမှာ သုတ်သင်ပစ်လိုက်ပြီ.. ဟုတ်လား...”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ.. ဝါဒဖောက်ပြန်ရေးသမားဆိုပြီး ခုံရုံးဖွဲ့ပြီးသတ်ပစ်လိုက်တာ...”

သခင်စောဟာ တစ်ချိန်က ဖေဖေနှင့်အတူလက်တွဲခဲ့သော အလံနီထိပ်တန်းခေါင်းဆောင်တစ်ဦး.. ပန်းတောင်ကျေးရွာအပါအဝင် အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှရွာတွေကို အုပ်ချုပ်နေရတဲ့ သူပင်ဖြစ်၏။

“ခု.. သူ့နေရာကိုဘယ်သူရောက်လဲ”

“ရဲဘော်မြဆိုတဲ့လူ.. သူတို့လူအင်အားတစ်ထောင်

သစ္စာမွန်စာပေ

နိ ရာစုသစ် သတို့သမီး

၁၁၉

လောက်နဲ့ ရှိမကနေဆုတ်လာတာ”

“အင်း.. ရွာတွေအခြေအနေက ဒီထက်ဆိုးဝါးတော့မယ် ဒီကောင်တွေနောက်ဆုံးမီးတောက်တွေပဲ”

“ကျွန်တော်တို့ဘာလုပ်ရမလဲ ဆရာ”

ဖေဖေက ပိုလဲသံခဲအမေးစကားကိုတစ်ချက်စဉ်းစားပြီး အပြင်ဘက်ကို ငေးကြည့်ကာ...

“သံခဲ မင်းတို့အင်အားဘယ်လောက်ရှိလဲ...”

“ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ အင်အား(၃၀၀)လောက်တော့ ရှိတယ်...”

“လက်နက်ကရော”

“လက်နက်အင်အား မကောင်းဘူးဆရာ၊ သေနတ်တွေတော့ရှိတယ်.. ကျည်ဆန်တွေက အရမ်းကိုနည်းလွန်းနေတယ်”

“သူတို့ဆီမှာရော...”

“သူတို့က လက်နက်နဲ့ဖောက်ခွဲရေးပစ္စည်းတွေကို အဓိကထားပြီး သယ်လာကြတာ.. ခံစစ်ကိုလိုအောင် လုပ်မယ့် သဘောရှိတယ်.. ရဲဘော်မြဆိုတဲ့လူက နိုင်ငံရေးဝါဒသမား ဟုတ်ဘူး ဆရာ.. တိုက်ခိုက်ရေးသမားလို့ထင်တယ်”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဟုတ်တယ်... ဒီကောင်က ဗဟိုကော်မတီဥက္ကဋ္ဌရဲ့ လက်နဲ့တစ်ဆူပဲ... ဥက္ကဋ္ဌနဲ့ဆန့်ကျင်တဲ့သူတွေကို ချောင်းမြောင်း သတ်ဖြတ်ပြီးနေရာရလာတဲ့ကောင်... အတွေးအခေါ်သိပ်မမှီဘူး၊ စစ်ရေးဘက်မှာလည်း မစွဲပါဘူး... ဒီကောင်ကို ရင်ဆိုင်ဖို့က သိပ်ပြီးမခဲယဉ်းဘူး... ငါပြောတဲ့အတိုင်းသာလုပ်ကြ”

“သံခဲ... မင်းနဲ့မောင်းက ဒီကောင်တွေဆီကလက်နက်တွေနဲ့တခြားမစွဲလည်းတွေ့ကိုယူနိုင်ဖို့ ကိုမာန်နဲ့တိုင်ပင်ပြီးလုပ်ရမယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီကောင်တွေက လက်နက်ပေါ်မှာ ရပ်တည်နေတာဆိုတော့ သူတို့လက်နက်တွေအားနည်းတာနဲ့ စိတ်ဓါတ်ပိုင်းပါ ကျဆင်းသွားမယ်... သမီးနဲ့ခွန်က ရွာသူရွာသားတွေကို စည်းရုံးနေတွေ့လုပ်တော့...”

“ဖေဖေ... သမီးတစ်ခုပြောချင်တယ်...”

“သမီးပြောချင်တာကိုပြောလေ”

“ရွာစည်းရုံးနေတွေဟာ အဓိကအဟန့်အတားဖြစ်စေမယ့်သူတွေရှိနေတာကို ရှောင်ကွင်းပြီးသွားလို့မရဘူးဖြစ်နေ

တယ်”

“သမီးပြောတာကို ဖေဖေသဘောပေါက်ပါတယ်... ဦးကြာညိုနဲ့ထင်ကျော်တို့ကို ခုရောက်နေတဲ့ အလံနီကောင်တွေ ရွာတွေကိုမဆင်းခင်မှာ သူတို့သူကြီးရာထူးတွေကို ဖြုတ်ချပြီး... တစ်ရွာလုံးကို တစ်ယောက်တည်းနဲ့ အုပ်ချုပ်မယ်... ဖြုတ်ချတဲ့နေရာနဲ့တင်မြှောက်တဲ့နေရာမှာ ရွာသူရွာသားတွေရဲ့ရှေ့မှာ သဘောတူညီမှုကိုယူပြီးလုပ်ပါ သမီး...”

“ဟုတ်ကဲ့... သမီးလုပ်ပါမယ်...”

“သံခဲ... ရဲဘော်မြတို့ နယ်မြေလေ့လာမှုတွေလုပ်ပြီလား...”

“သူတို့တွေက ခုလောလောဆယ် ဘာမှမလုပ်နိုင်သေးဘူး... ရိုးမတိုက်ပွဲတွေကြောင့် ဒဏ်ရာရသူတွေနဲ့ခရီးပန်းလာကြတော့ စခန်းမှာ ဆေးကုသမှုယူနေကြတယ်... ရွာတွေရဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးကို ကျွန်တော်နဲ့မောင်းကတာဝန်ယူထားရတယ်”

“ဒါဆိုရင် သမီးတို့အမြန်ဆုံး အကောင်အထည်ဖော်တော့...”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်မတို့တွေ ဆုံမှုကို ရုပ်သိမ်းပြီး လူစုခွဲလိုက်စဉ် . .
“ဟင်”

‘ဒွန်’ ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ဆင်းပြီး တစ်ဖက်ဆီသို့ ပြေး
လိုက်သွား၏။ ‘ဒွန်’ ပြေးလိုက်သွားတဲ့နေရာတွင် လူတစ်ယောက်
ခြေကုန်သုတ်ပြီး ပြေးနေလေသည်။ ထိုလူမှာ ‘ဒွန်’ လိုက်လာတာ
ကို လွတ်အောင်ဆက်ပြီး မပြေးနိုင်ဘဲ သူ့မှာပါလာတဲ့ သေနတ်
နှင့် ထုတ်ပြီးပစ်ပေမယ့် . . .

“ချောက် . . ချောက် . . .”

သေနတ်တွေမှာ ဟောင်းနွမ်းပြီး ပစ်တိုင်း ကျည်မထွက်
သောသေနတ်တွေဖြစ်နေသဖြင့် . . .

“မင်းပစ်လို့မရရင် ငါပစ်မယ် ပေါက်စ”

“ကို . . ကို . . ဒွန် မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ . . ရှိခိုးဆိုရှိခိုးပါမယ်”

“ပေါက်စ . . မင်းကိုမင်းဆရာကြာညိုခိုင်းတာမဟုတ်
လား . . .”

“ဟုတ် . . ဟုတ်ပါတယ် . . သူက ကျွန်တော့်ကို ငွေ
တစ်ထောင်ဆုချမယ်ဆိုပြီးခိုင်းခဲ့တာပါ . . .”

“မင်းသိထားတာသာရှိသေးလဲ ပြောစမ်း . . မင်းမှန်မှန်

ပြောရင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပြန်ရမယ် . . မပြောလို့ကတော့
ငါ့အဆိုးမဆိုနဲ့ . . .”

“ပြော . . ပြောပြပါမယ် . . ဟိုး . . နှင်းဆီဖြူနဲ့ကိုဒွန်တို့ ရွာ
တံတားကိုဖြတ်တာနဲ့ မိုင်းထောင်ဖို့စဉ်ထားတယ် . . .”

“သူက မိုင်းထောင်တတ်တယ်ပေါ့ . . .”

“ဟုတ်တယ် ကိုဒွန် . . ဘယ်ကနေတတ်လာသလဲ မသိ
ဘူး . . ဟိုအရင်ကတည်းက လုပ်တတ်တာ . . .”

“မင်းစကားသေချာတယ်နော် . . .”

“သေချာပါတယ် . . မနေ့ညကတည်းက မိုင်းတွေ
ထောင်ပြီးသွားပါပြီ . . ကိုဒွန်တို့လာတဲ့နေ့ ဖောက်ခွဲရုံပဲ”

“ပေါက်စ . . မင်းဘဝကို ကြာညိုရဲ့လက်အောက်ခံဘဝ
မှာပဲ နေတော့မလို့လား . . ခု ငါတို့ရွာကြီးကိုဒွန်ပေးမယ့်ကောင်
တွေ ရောက်နေပြီကွ . . .”

“ကျွန်တော်လည်း ဦးကြာညိုကို စိတ်ပျက်နေတာကြာပါ
ပြီ။ သူ့ဆီက ငွေလေးအချောင်ရလို့ကပ်နေတာပါ . . ကျွန်တော့်
ဒီးဆိုရင် ဦးကြာညိုဆီကိုတောင် မသွားတော့ဘူး ကိုဒွန်”

“မင်းတို့ ငါတို့အတွက် အရေးပါတဲ့အချိန်ကိုရောက်နေပြီ

၁၂၄

ရွှေဘဝင်

ပေါက်စ... မင်းစဉ်းစားပေါ့ကွာ... ”

“ကျွန်တော်စဉ်းစားစရာမလိုပါဘူး ကိုခွန်... ဒီနေ့ကစပြီး ကိုခွန်တို့၊ နှင်းဆီဖြူတို့နဲ့လက်တွဲပါမယ်... ”

“မင်းငါ့ကို ကြားကောင်းအောင်ပြောနေတာလား”

“မ... မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ... ကျွန်တော်ညာပြောခဲ့ရင် တွေ့ တဲ့နေရာမှာသတ်ပါ... ”

“မင်းဆီက ဒီစကားကြားရတာ သိပ်ဝမ်းသာတယ်... ခု လောလောဆယ် ဦးကြာညိုဆီမှာ ဘာမှမသိသလိုပဲသွားပြီးနေဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပေါက်စ... မင်းသွားတော့ ဦးကြာညိုမေးရင် သူ့ဆီကို ငါတို့မနက်ဖြန်မနက်လာခဲ့မယ်လို့ ပြောပြလိုက်... ကြားလား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့... ”

ဒီနေ့ ကျွန်မတို့ သူကြီးဦးကြာညိုကို သူကြီးရာထူးက ဖြုတ်ချရမယ့်နေ့။ ရွာလယ်မှ ရွာသူရွာသားတွေပေါ်မှာ အနိုင် ကျင့်ပြီးအုပ်ချုပ်ခဲ့တဲ့ဦးကြာညိုရဲ့နောက်ဆုံးနေ့ပင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်မတို့တက်က ဦးကြာညိုကိုရှင်းလင်းဖို့လာခဲ့သလို... ဦးကြာညိုကလည်း ကျွန်မတို့ကိုအပြတ်ရှင်းဖို့ စောင့်နေမှာသေချာ သည်။ တံတားတွင်ထောင်ထားသော မိုင်းတွေကို ‘ခွန်’ တို့က ညကတည်းက အားလုံးဖျက်ဆီးထားပြီးဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ ဦးကြာညိုနှင့်စာရင်းရှင်းမှာကို အရှေ့ပိုင်းနှင့် အလယ်ပိုင်းမှ ရွာသူ ရွာသားတွေက စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့်စောင့်နေကြလေ၏။

ကျွန်မတို့အုပ်စု တံတားကြီးကို စတင်ပြီးဖြတ်ကျော်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ဦးကြာညို သူ့ထောင်ချောက်ထဲကို ရောက်ပြီဖြစ်တာမို့ သူမိုင်းတွေကို ဖောက်ခွဲဖို့ ကြိုးစားဝေမယ့် ဘာအသံမှထွက်ပေါ်

၁၂၆

ရွှေဘဝင်

လာခြင်းမရှိတော့ပေ...

ကျွန်မတို့ရွာထဲကိုရောက်ပြီး ဦးကြာညိုအိမ်ဆီသို့ လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ဦးကြာညို ကျွန်မတို့ကိုမြင်တော့ မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်နေတာကို တွေ့နေရသည်။

“မင်းတို့ငါ့ဆီကို ငွေကိစ္စနဲ့လာကြတာမဟုတ်လား... ငါ့ဘက်ကပေးဖို့စောင့်နေတာပါ... ဟဲ... ဟဲ”

“ဟုတ်တယ်... ရှင့်ဆီက ငွေကိစ္စရော တခြားကိစ္စတွေမပြောဖို့လာခဲ့တာ...”

“ကဲ... ကဲ... ထိုင်ကြကွာ... ဟေ့ကောင် ပေါက်စ... ထူတို့စားသောက်ဖို့လုပ်ကွာ...”

ဦးကြာညို သူ့ဘက်က ဘယ်လိုမှ တင်းမာလို့မရတော့ဘူး ဆိုတာကို သဘောပေါက်ပြီး မျက်နှာချိုသွေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

“အလံနီ ဗိုလ်သံခဲတို့ အဖွဲ့တွေလာတယ်...”

“ဟင်”

ရွာသားတစ်ယောက်လှမ်းပြီးအော်လိုက်တာကြောင့် သူတို့ဦးကြာညိုမျက်နှာက ပြောင်းလဲသွားသည်။ သူ့ကိုကာကွယ်ပေးမည့်သူတွေလို့ ထင်မှတ်နေတုန်းပင်...

သဗ္ဗာဓိတပေ

ဦးရာသစ်သတို့သမီး

၁၂၇

“ဗိုလ်... ဗိုလ်ကြီးသံခဲ ကြပါ...”

ခြံပြင်ကိုထွက်ပြီး အပြေးကလေးဗိုလ်သံခဲကိုကြုံလေ၏။

ဗိုလ်သံခဲ ဘာစကားမှမပြောဘဲ ကျွန်မတို့နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာတွင်ဝင်ပြီးထိုင်လေသည်။ ပြီးမှ...

“သူကြီး... ကျုပ်တို့ကို စားပွဲတစ်လုံးနဲ့ထိုင်ခုံချပေး...”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့... ဟေ့ကောင်တွေ လုပ်ပေးကြစမ်း...”

ဗိုလ်သံခဲက ခုံနဲ့သဖွယ်ပြင်ဆင်ခြင်းဖြစ်သည်။ အားလုံးပြီးသွားသည်နှင့်...

“နှင်းဆီဖြူ... မင်းလုပ်စရာရှိတာကိုလုပ်ပါ”

“ဦးကြာညို...”

“မင်းဘာပြောချင်လဲ ပြော...”

ဦးကြာညိုအသံက ခပ်မာမာ... သူ့ကံကြမ္မာကို ဆူမသိ

သေးချေ။

“ရှင်ဟာ... သူကြီးရာထူးနဲ့ မထိုက်တန်တဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ”

“ဘက... ဘာပြောတယ်...”

သဗ္ဗာဓိတပေ

“ရွာရဲ့ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဟာ ရွာအကျိုးတွေကို အနစ်နာခံသလိုပဲရတယ်.. ရွာရဲ့ကောင်းကျိုးတွေကို ရွာသူရွာသားတွေကိုယ်စားရှေ့ကနေ ဦးစီးဦးဆောင်ပြီးလုပ်မှသာ ရွာသူကြီးရာထူးနဲ့ထိုက်တန်တာလေ.. ရွာသူရွာသားတွေကို ဒုက္ခပေး.. အနိုင်ကျင့်.. ရှင့်အကျိုးစီးပွားအတွက် ဝဲ့ညာစာနာခြင်းမရှိဘဲ ရှင့်ကို ရွာသူကြီးအဖြစ်ဆက်ပြီး ခန့်ထားစရာမလိုတော့ဘူး..”

“မင်း.. မင်းက ဘာမို့ငါ့ကိုပြောနေရတာလဲ”

“ကျွန်မက ဘာမှမဟုတ်ဘူး.. ဒါပေမယ့် ရွာသူရွာသားတွေရဲ့ကိုယ်စားရှင်ကို တရားစွဲနေတာ..”

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. တရားစွဲမယ်၊ ဒီနယ်မြေက အစိုးရတပ်တွေတစ်နှစ်နေလို့တစ်ခေါက်တောင်ရောက်မလာတဲ့ နယ်မြေမှာ တရားစွဲမယ်ဆိုရင်စွဲပေါ့..”

“ဥပဒေ မစိုးမိုးတဲ့နေရာဆိုပေမယ့် ဥပဒေဟာ ပျောက်သွားပါဘူး.. မတရားတဲ့သူတွေကို တရားသလိုအရေးယူနိုင်ဖို့အတွက် လုပ်ရမှာပဲ.. ရှင့်ရှေ့မှာ တွေ့နေရတဲ့ရွာသူရွာသားတွေဟာ ရှင့်ကိုအပြစ်ပေးမယ့် ဥပဒေတွေပဲဆိုတာမှတ်ထားပါ”

ဦးကြာညို ရွာသူရွာသားတွေကို လှမ်းပြီးကြည့်တော့ သူ့ကို

လိုလားတဲ့ မျက်နှာ၊ မျက်လုံးတစ်ခုမှမတွေ့ရပေ။

“ငိုလ်ကြီးသံခဲ.. ဆုံးဖြတ်ပေးပါဦးဗျာ..”

ငိုလ်သံခဲကိုလှမ်းပြီး ဦးကြာညို အကူအညီတောင်းလိုက်သည်။

“နှင်းဆီဖြူ.. မင်းဘက်က သူကြီးဦးကြာညိုကိုစွဲချက် တင်နိုင်တဲ့ပြစ်ချက်တွေထုတ်ပြနိုင်ရင်တော့ ငါတို့ဘက်က ခုံရုံးဖွဲ့ပြီး ဆုံးဖြတ်ပေးမယ်”

“လူတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ထင်ကြေးနဲ့ဘယ်တော့မှ တွန့်မ မလုပ်ပါဘူး.. ကိုစွန် ပထမဆုံးလူကိုခေါ်ထုတ်ပေးပါ”

“ဦးကောင်းလှ.. လာခဲ့ပါ”

“ဟင်”

ရွာသူရွာသားကြားထဲမှ ဦးကောင်းလှ ထွက်လာပြီး..

“ခင်ဗျားပေါ်မှာ ဦးကြာညိုလုပ်ကိုင်ခဲ့တာတွေကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာပြော.. ဘာမှကြောက်စရာမရှိဘူး”

“ကျွန်မဦးလေးအတွက်တာဝန်ယူတယ်”

“ဦးကြာညိုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခုလိုလူအများရှေ့မှာပြောခွင့်ရတာကို တျစ်အရမ်းကိုကျေနပ်တယ်.. ကျုပ်ဘက်ကပြောပြလို့

အသတ်ခံရမယ်ဆိုရင်တောင် ကျုပ်ရဲရဲကြီးအသေခံသွားမယ်..
 လွန်ခဲ့တဲ့ (၂)နှစ်လောက်က ဦးကြာညိုဟာ သူ့လယ်တွေ က
 စပါးထွက်နှုန်းမကောင်းခဲ့ဘူး.. အဲဒီတုန်းက ကျုပ်လယ်တွေ
 စပါးထွက်ကောင်းတာကို လောဘတက်ပြီး ကျုပ်လယ်တွေနဲ့..
 သူ့လယ်တွေကို အတင်းအဓမ္မလဲခိုင်းတယ်.. ကျုပ်မိအ
 ဘိုးအွားပိုင်လယ်ယာတွေဖြစ်လို့ တောင်းပန်ပြောခဲ့တာကို ဘယ်
 လိုမှမရဘဲကျုပ်ကိုလယ်ယာခွန်ပေးဆောင်တာ ဖျက်ကွက်တယ်
 ဆိုပြီး အကောက်ကြံခဲ့တယ်.. ကျုပ်ကို အလံနီဗိုလ်နီလက်ထဲ
 အပ်ပြီးညည်းဆန့်ဝန်ပြီး လယ်တွေကို မတရားသိမ်းပိုက်ခဲ့
 တယ်... ပြီးတော့ရွာကနေနှင့်ထုတ်ခဲ့တာပါ.. ဒီအတွက်
 ဝင်းကိုကျုပ်ဘဝတစ်သက်မှာ ဘယ်လိုမှမမေ့ဘူး.."

"ဦးကြာညို ခင်ဗျားငြင်းချင်သေးလား.. ဦးကောင်းလှ
 ပြောတဲ့စကားတွေဟာ အမှန်ပဲ.. အဲဒီတုန်းက ကျုပ်သိထား
 တာပဲ"

ဦးကြာညို ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ ခေါင်းကိုငုံ့သွားသည်။

"နှင်းဆီဖြူ ပြစ်ချက်က(၁)ခုလောက်နဲ့ ဂိုဏ်းပြည့်စုံတာ"

"ဦးကြာညိုဟာ ပြစ်ချက်(၃)ချက်တင်မကပါဘူး.. ကိစ္စန့်

နောက်တစ်ယောက်ကို ထုတ်ပေးလိုက်ပါဦး.."

"ခင်မူ"

"ဟာ"

ခင်မူကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် ဦးကြာညိုမျက်နှာတွင် မွေးမရှိ
 သလိုပင်ဖြစ်သွား၏။

"ခင်ဗျားသိပ်ပြီးတုန်လှုပ်သွားလား ဦးကြာညို"

"မင်း.. မင်း.. ခင်.. ခင်မူ"

"သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ သူ့ကြီးမင်းရယ်.. ရှင်ကျွန်မကို
 အဓမ္မစော်ကားပြီး ချောင်းရိုးမှာသတ်ခဲ့တာလေ.. ပြီးတော့
 ကျွန်မသေပြီမှတ်ပြီး ချောင်းထဲကိုပစ်ခဲ့တာ.. ကျွန်မကို
 တိုက်ခတ်ပြီးက ကယ်ပြီး ရှင်ထပ်ပြီးရန်ရှာမှာမို့လို့.. တခြားရွာမှာ
 ဖို့ထားခဲ့တာ.. ခု ရှင်အလှည့်ကိုရောက်ပြီ ဦးကြာညို လူယုတ်
 မာကြီး..."

"ဦးကြာညို.. ခင်ဗျားဘာပြောချင်လဲ"

ဦးကြာညို.. ငြင်းစရာစကားမရှိတာမို့ နှုတ်ဆိတ်နေ
 ကော၏။

"နှင်းဆီဖြူ.. ဒီတစ်ပုဆိုးရင် လုံလောက်ပါပြီ..."

“ဒေါ်အေးသာ...”

“အဲ”

ဒေါ်အေးသာမာ တစ်ချိန်က ဦးကြာညိုအိမ်တွင် အိမ်ဖော်လုပ်ကိုင်ခဲ့သူတစ်ဦးပင်ဖြစ်သည်။

“ဒေါ်အေးသာ... ခင်ဗျားတွေ့မြင်ခဲ့ရတဲ့အကြောင်းလေးကို အားလုံးသိအောင်ပြောပြလိုက်ပါ...”

“ကျွန်မတို့ရွာလယ်စေတီလေးဟာ လွန်ခဲ့တဲ့(၃)နှစ်လောက်က မြေလျှင်လှုပ်ပြီးစေတီဌာပနာတိုက်ပွင့်သွားခဲ့ပါတယ်... ဒါကိုတစ်ရွာလုံးသိမှာပါ... တစ်ရွာလုံးမသိတဲ့ကိစ္စကတော့ အဲဒီတုန်းက ဦးကြာညိုဟာ သူ့တပည့်(၃)ယောက်နဲ့ စေတီဆီကို ညတွင်းချင်းသွားပြီး စေတီဌာပနာထဲက ရွှေအစစ်ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ရယ်... ရွှေငွေရတနာတွေကိုယူခဲ့ကြတယ်... ဆရာတော်ဆီကတော့ သူတို့ယူလို့ကျန်တဲ့ဌာပနာတွေကိုပဲ ပေးအပ်ခဲ့တာကို ကျွန်မမျက်စိနဲ့ကိုယ်တိုင်တွေ့ခဲ့ပေမယ့်... သူတို့ကိုကြောက်ပြီး ဘာမှမပြောဘဲနေခဲ့ရတာပါ... ဒီပစ္စည်းတွေကို သူ့သေတ္တာထဲမှာ သိမ်းထားပါတယ်...”

“ဦးကြာညို... ဒီပစ္စည်းတွေရှိသေးလား”

သဒ္ဓါမွန်တပေ

“မ... မရှိတော့ပါဘူး... ရောင်းစားပစ်လိုက်ပါပြီ... တချို့ရွှေခွက်တွေကို ဗိုလ်ကြီးနီကိုပေးခဲ့ပါတယ်... ရွှေစင်ရုပ်ပွားတော်ကို ဗိုလ်နီပဲရောင်းပေးခဲ့တာပါ...”

“ခင်ဗျားဟာ တကယ်ယုတ်မာပြီး လောဘရမ္မက်ကြီးတဲ့လူပဲ... ခင်ဗျားအတွက် ထိုက်သင့်တဲ့အပြစ်တွေကိုတော့ ချရမှာပဲ... နှင်းဆီဖြူဒီလောက်ဆိုရပါပြီ၊ ဖေခင်နဲ့သာကို ဦးကြာညိုကို သွားပြီးခေါ်ခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်ကြီး”

“မိုင်း... အား”

“ဟင်”

“ဟာ”

ဖေခင်နဲ့သာကိုအနားကို မရောက်ခင်မှာ ဦးကြာညိုသူ့နားထင်ကိုသူ့သေနတ်နှင့်တေ့ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုအဆုံးစီရင် လိုက်တော့သည်။

“သူ့ကိစ္စ သူရှင်းသွားတော့လည်း ပြီးတာပေါ့၊ အလောင်းကို ဆွဲထုတ်တော့... သူပိုင်ဆိုင်တဲ့ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို ရွာသူရွာသားတွေဘုံပိုင်... အများပိုင်ပစ္စည်းအဖြစ်နဲ့ သတ်မှတ်

သဒ္ဓါမွန်တပေ

၁၃၄

ရွှေဘဝင်

မယ်. . အားလုံးသဘောတူကြလား. . .”

“တူပါတယ်”

“ခုကတည်းက အားလုံးကို သိအောင်ပြောထားမယ်. .

ပန်းတောင်ရွာကို သူကြီး(၃)ဦး အုပ်ချုပ်တာကို ဒီနေ့ကစပြီး
ဖျက်သိမ်းပြီး. . အရင်လို တစ်ဦးတည်းအုပ်ချုပ်မယ်. . ကန့်ကွက်
ချင်တဲ့သူရှိရင်ထွက်ပြီးပြောပါ. . .”

“မရှိပါဘူး. . မရှိပါဘူး”

“တစ်ခုတော့မေးချင်တယ်. . .”

ရွာသားထဲမှလူကြီးတစ်ဦးက ရွှေ့ထွက်ပြီးမေးလိုက်
သည်။

“မေးပါ. . .”

“သူကြီးတစ်ယောက်တည်းအုပ်ချုပ်မယ်ဆိုတော့ ဘယ်
သူကိုရွေးချယ်ထားပါသလဲ. . .”

“ဒါကတော့ ရွာရံကိစ္စပါ. . ရွာသူရွာသားတွေ လက်ခံ
သဘောတူတဲ့သူကို ရွေးချယ်ကြပါ. . ဘာဆင်ပြီးသိချင်ပါသေး
သလဲ”

“ခုရွာမှာ ဦးကြာညိုမရှိပေမယ့်. . နောက်ပိုင်းရွာက

သစ္စာရှိတယ်

နိဗ္ဗာန်သစ်သစ်နိဗ္ဗာန်

၁၃၅

ဦးထင်ကျော် ရှိနေသေးတာကိုရော ဘယ်လိုစဉ်းစားထားပါလဲ”

“ဦးထင်ကျော်ကိုလည်း ခုလိုခုံနဲ့ဖွဲ့ပြီးစစ်ဆေးမှာပါ. .

အပြစ်တွေ့ခဲ့ရင် အပြစ်ပေးမှာပါ. . .”

နောက်ထပ်မေးစရာမရှိတော့ခြင်းကြောင့် ကျွန်မတို့အား
လုံးရွာထဲကနေ ပြန်ပြီးထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

ကျွန်မရင်ထဲမှာတော့ မတရားအနိုင်ကျင့်ခံနေခဲ့ရတဲ့ရွာ
သူရွာသားတွေအတွက် ပထမအဆင့်ကို ကျော်ဖြတ်နိုင်ခဲ့ခြင်း
ကြောင့် ပီတိတစ်ခု နှလုံးသားမှာ စွန်းထင်းသွားခဲ့တော့သည်။

နိမိတ်သတိသမီး

၁၃၇

လျှိုးသည်နှင့်... ကျွန်မနှင့် ခွန်ကို ရွာရဲ့ခေါင်းဆောင် တာဝန်
တွေကို ပေးအပ်ပြန်သည်။ ဆရာကြီးမာန်နှင့်တွဲဖက်ပြီး လုပ်ကိုင်
ခဲ့သည်။

“နှင်းဆီဖြူ”

“ဆရာမာန်”

“ရွာသားတွေကို ခုချိန်မှာပြောရမယ့်စကားတွေကို တစ်ခါ
တည်းပြောထား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်မထိုင်နေရာမှထပြီး...

“ပန်းတောင်ရွာမှာရှိကြတဲ့ ရွာသူရွာသားတွေ ခုချိန်မှာ
အားလုံးရင်ထဲမှာ သိထားရမှာက ကျွန်မတို့ဟာမကြာခင် သိပ်
ပြီး အန္တရာယ်ကြီးတဲ့ကိစ္စတွေကို တွေ့ရတော့မှာပါ... အရှင်းဆုံး
ပြောရရင် ခုရောက်လာတဲ့အလံနီအဖွဲ့တွေဟာ ကျွန်မတို့နယ်မြေ
မှာ နောက်ခံတပ်အဖြစ်နဲ့ရပ်တည်ပြီး အစိုးရကိုခုခံကြမှာဖြစ်ပါ
တယ်... ခုဒီလူတွေဟာ သူတို့အဖွဲ့ကလွဲပြီး တခြားသောကိစ္စ
တွေပေါ်မှာ စဉ်းစားကြမယ့်လူတွေမဟုတ်ပါဘူး... ရွာကရိက္ခာ
တွေနဲ့ရွာတွေကိုခါးစာခံလုပ်ပြီးတိုက်ပွဲတွေကို လုပ်ကြမှာဖြစ်

သန္တာမွန်စာပေ

ကျွန်မတို့ဦးထင်ကျော်ဆီကို မသွားလိုက်ရပါ။ ဦးကြာညို
ရဲ့ဇာတ်သိမ်းကိုကြားပြီးကတည်းက ဦးထင်ကျော် သူ့လန်းကို ခေါ်
ဆောင်ပြီးပြေးခဲ့တာ(၅)ရက်မြောက်ခဲ့လေပြီ။

ရွာတွင် သူကြီးရွေးချယ်ပွဲကို ဆရာတော်ကြီးကျောင်း
တွင် ရွာသူရွာသားများကို တက်ရောက်ခိုင်းပြီး ရွေးချယ်မှုပြုလုပ်
ကြမှာဖြစ်သည်။ ဖေဖေကတော့ သူ့ကျန်းမာရေးကြောင့် နောက်
တစ်ကြိမ် သူကြီးတာဝန်ကို ဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်းမရှိတော့သဖြင့်
တခြားသောသူတွေကို ရွေးချယ်ခိုင်းခဲ့ကြသည်။

ဆရာကြီးမာန်ကို... ဆရာတော်တ သူကြီးရာထူးကို
လျှာထား ပေးလိုက်ပြီး ရွာသူရွာသားတွေကို ထောက်ခံမှု၊ ကန်
ကွက်မှုတွေ ကိုပြုလုပ်ခိုင်းသည်။ ရွာသူရွာသားအားလုံးက
ကန်ကွက်မှုမရှိသဖြင့် သူကြီးအဖြစ်ဆရာကြီးမာန်ကို ရွေးချယ်

သန္တာမွန်စာပေ

တယ်... ဒီတော့ ကျွန်မတို့ရွာသူရွာသားတွေဟာ ဘာလုပ်သလဲဆိုတာကို ဆုံးဖြတ်ကြပါ... သူတို့လုပ်သမျှတွေကို အရင်ထဲပဲ ခေါင်းငုံ့မလား... မခံဘူးလားဆိုတာ သိပ်ကို အရေးကြီးနေပါပြီ...

“မခံဘူး...”

“ဟုတ်တယ်... မခံနိုင်ဘူး... ခံရတာများတော့ ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး... သူသေကိုယ်သေပြန်ပြီးချမယ်”

“ချမယ်... တိုက်မယ်...”

ရွာသူရွာသားအားလုံး တက်ကြွစွာ ပြောဆိုနေခြင်းကြောင့် ကျွန်မအရမ်းကို ကျေနပ်သွားသည်။

“ခေါင်းငုံ့မခံဘူးဆိုရင် အားလုံးညီညွတ်ရမယ်... စည်းလုံးရမယ်... ဦးဆောင်တဲ့သူတွေရဲ့အမိန့်ကို နားထောင်ရမယ်လို့ကနာရမယ်၊ ကျွန်မတို့ဦးဆောင်တဲ့သူတွေက ပြင်ဆင်သင့်တာတွေလုပ်သင့်တာတွေကိုလုပ်မယ်... ရွာသူရွာသား အားလုံးက ပါဝင်ကြဖို့လိုအပ်ပါတယ်”

“ပါဝင်ပါမယ်... ခိုင်းချင်တာကိုခိုင်း... လုပ်မယ်”

“မထမဆုံးရွာလူငယ်တွေအနေနဲ့ ကိုယ်ခံဝညာတွေကို

သင်ကြားမယ်... သေနတ်ပစ်တတ်ဖို့လည်း သင်ယူရမယ်... ပြီးရင် ရွာ(၃)ဝိုင်းလုံးကို ခိုင်ခံ့တဲ့ခြံစည်းရိုးတွေပြုလုပ်မယ်... အားလုံးစည်းစည်းလုံးလုံးနဲ့ပါဝင်ကြပါလို့ပြောရင်း... ဒီနေ့ သူကြီးရွှေချယ်ပွဲကို ရပ်သိမ်းပါတယ်”

“နှိုး... ပြောင်း... ပြောင်း... ပြောင်း”

ကျွန်မ၏အနာဂတ်တာဝန်ကြီးက လေးလံစွာဖြင့် ကျွန်မခေါင်းပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့ပါပြီ... ဒီတာဝန်ကို ကျွန်မကျေပွန်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ပါ့မလားဟူသော စိုးရိမ်စိတ်အတွေးတွေကတော့ စိုးစိုးနေဆဲ... အိမ်အပြန်လမ်းတွင် ကျွန်မတိတ်ဆိတ်စွာနှင့် အတွေးလွန်စွာပြန်ခဲ့သည်။

“နှင်းဆီဖြူ... နှင်းဆီဖြူ...”

“ရှင်... ရှင်... ကိုခွန်”

“ဘာတွေအတွေးခန့်ကျံနေတာလဲ”

“ရှေ့ဆက်လုပ်ရမယ့်တိစ္ဆာတွေကိုတွေးနေတာပါ”

“နှင်းဆီဖြူရယ်... ငါတို့အားလုံးတူညီတဲ့စိတ်တွေနဲ့ ကျော်ဖြတ်မယ်ဆိုရင် အောင်မြင်မှုတွေရမှာပါ... တစ်ခုတော့ရှိတယ် နှင်းဆီဖြူ... အဖေတစ်ခါကပြောဖူးတယ်၊ အောင်မြင်မှု ဆိုတာ

၁၄၀

ရွှေဘဝင်

လွယ်လင့်တကူနဲ့တော့မရနိုင်ဘူး.. ပြီးတော့ စိတ်ခါတ် ပျော့ညံ့သူတွေပေသ့။ သူရဲဘောကြောင်သူတွေအတွက် အောင်မြင်မှုဆိုတာမရှိဘူးတဲ့.. ငါတို့တစ်တွေအတွက် အသက်တွေနဲ့ရင်းပြီးရင်ဆိုင်ရမယ့်ပွဲတစ်ခုပါ နှင်းဆီဖြူ ငါလေ.. နင့်ကို ခုပ္ပမှာတစ်ခုခု ဖြစ်မှာကို ဖိုးရိမ်တယ်”

“ကိုဦးနဲ့.. အရပ်သေနတ်တွေနဲ့ ဆော့ကစားနေတာမှ မဟုတ်တာ.. ကိုယ့်ကံကြမ္မာက ဒီလောက်နဲ့အဆုံးသတ်ရင် ဒီလောက်နဲ့ပဲကျေနပ်ရမှာပေါ့.. ကျွန်မအတွက်ဖိုးရိမ်ပေးတာကို ကျွန်မမှတ်ထားပါမယ်.. ကျွန်မလည်း ကိုဦးနဲ့ကို ဖိုးရိမ်ပါတယ်”

ကျွန်မတို့(၂)ယောက် ဖိုးရိမ်မှုထပ်တူလေးတွေကိုယ်စီနှင့် သံယောဇဉ်လေးတွေ ရစ်ခွေခဲ့ကြတယ်။ သာမန်ဘဝတွေလို မဟုတ်တဲ့ သံယောဇဉ်မျိုးနဲ့လေ.. သူ့အသက် ကိုယ့်အသက်တွေကို သမိုင်းတစ်ခုအတွက် ပေးဆပ်ပြီး.. ကျောချင်းကပ်ထားရတဲ့ လူ(၂)ယောက် အံ့ယောဇဉ်ဟာ တခြားသံယောဇဉ်တွေနဲ့ ဘယ်လိုမှမတူညီနိုင်တာကတော့ အမှန်..

ကျွန်မတို့အိမ်ကိုရောက်တော့ ဖေဖေကိုအကြောင်းစုံရှင်းပြရင်း.. ဦးထင်ကျော်နဲ့ပတ်သက်တာကို စကားစပ်မိကြသည်။

သဗ္ဗာဓုနိဗာဓ

နီ ရာဇသစ် သတို့သမီး ၊

၁၄၁

“ဒီကောင် အလံနီတပ်ထဲကိုမသွားဘူးဆိုရင် သွားစရာတစ်နေရာပဲရှိတယ်.. ”

“ဘယ်ကိုလဲ ဖေဖေ”

“တောကြောင်တွေဆီကိုသွားပြီးခိုကပ်မယ်.. ”

“ဖေဖေပြောတာ ဟိုခါးပြထင်အောင်ဆီလား ဖေဖေ”

“ဟုတ်တယ်.. ‘ခွန်’ဒီကောင်နဲ့ထင်အောင်က အဆက်အသွယ်ရှိတယ်.. ထင်အောင်ဆိုတာဘိုတင့်လက်သပ်မွေးထားတဲ့ခါးပြတစ်ယောက်.. ဒီကောင်ထွက်သွားလို့ ခပ်ပေါ့ပေါ့မနေကြနဲ့.. ရွာကိုတစ်နေ့နေ့ဒွဲကွပြန်ပြီးပေးမှာ သေချာတယ်.. မင်းတို့ရွာလုံခြုံရေးကိစ္စကိုအမြန်ဆုံးဆောင်ရွက်ကြတော့.. ”

“ဆရာကြီး ဘမြင့်.. ဆရာကြီး ဘမြင့်”

“လာဟေ့.. ကိုတာ”

ဗိုလ်သံခဲရဲ့စိတ်ချရဆုံးတပည့် ကိုတာ ခမောက်ကြီးကို ခပ်စိုက်စိုက်ဆောင်းပြီးရောက်လာသည်။

“ဗိုလ်ကြီးသံခဲက စာပေးခိုင်းလိုက်လို့”

“အေး.. ပေးခဲ့.. ဘာမှာလိုက်သေးလဲ”

“စာဖတ်ပြီး ဘာဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာကို ညနေကျရင်”

သဗ္ဗာဓုနိဗာဓ

၁၄၂

ရွှေဘဝင်

သတင်းပြန်ပြီးပို့ပါတဲ့ ကျွန်တော်သွားမယ်... ”

“အေး.. အေး.. ကိုတာ”

ကိုတာ ပြန်ပြီးထွက်သွားတော့မှ ဗိုလ်သံခဲပေးလိုက်သော
စာကို ကျွန်မဖတ်ပြလိုက်သည်။

“ဆရာ

မနက်ဖြန် ထုံကြီးရွာဘက်ကို ခရီးစပြီးထွက်မယ်.. ဒီ
ခရီးစဉ်ကို ရဲဘော်မြ ဘယ်လက်ရုံး ငှက်ဆိုးဆိုတဲ့ကောင်နဲ့
မောင်းတို့က ဦးဆောင်ပြီးဆင်းကြမှာ၊ ငှက်ဆိုးဆိုတဲ့ကောင်
ဟာ.. ရဲဘော်မြပြီးရင် ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးလူသတ်
သမားပဲ ဆရာ.. ထုံကြီးရွာကိုသွားတာ ဒီကောင်တွေရိက္ခာနဲ့
ရွာက မိန်းကလေးတချို့ကို ပျော်တော်ဆက်လုပ်ဖို့ ခေါ်ခဲ့ကြ
မှာ.. ဆရာ.. ကျွန်တော်တို့ဘာလုပ်သင့်လဲဆိုတာကို
ဆရာတို့ဆုံးဖြတ်ပြီး စီစဉ်ပါ..

သံခဲ”

ဖေဖေကျွန်မဖတ်ပြတာကို သေချာစွာနားထောင်ပြီး..

“မာန်”

“ပြောပါ ကိုဘမြင့်”

သစ္စာမွန်စာပေ

နီရာစုသစ် သတို့သမီး

၁၄၃

“ထုံကြီးရွာကိုသွားတဲ့တောလမ်းမှာ မိုင်ချောင်းကိုဖြတ်
သွားရမယ်နော်.. ”

“ဟုတ်တယ်.. ဒီချောင်းက တံတားထိုးလို့မရဘူး.. ရေ
ထဲကဖြတ်သွားရမှာ.. လူနဲ့ကူးရင်ခုကာလဆို လူပခုံးလောက်
ရေရှိတယ်.. ဒီကောင်တွေ မောင်နဲ့ကူးရမှာပဲ”

“မာန်နဲ့ ဒွန်.. မင်းတို့ရဲ့ ပထမဦးဆုံးတိုက်ပွဲပဲ၊ မိုင်ချောင်း
ကနေ အကွက်ကျကျစီစဉ်ပြီးတိုက်.. ဗိုလ်မောင်းနဲ့လုပ်ဆောင်
ရမှာကိုတိုင်ပင်ပြီးလုပ်ကြ.. ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“စီစဉ်စရာတွေသွားပြီးလုပ်ကြတော့.. ”

ထိုတိုက်ပွဲမှာ ကျွန်မ မပါဝင်ပေမယ့် ကျွန်မဒွန်တို့
အောင်ပွဲခံနိုင်ဖို့ ဆုတောင်းပေးနေရမှာပါ..

“သမီး”

“ရှင်.. ဖေဖေ”

“သမီးစိတ်ထဲမှာ ဖေဖေဟာသစ္စာဖောက်တစ်ယောက် လို့
ထင်မိဘူးလား”

“ဖေဖေဘာကိုဆိုလိုတာလဲဟင်”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဖေဖေဟာ တစ်ချိန်ကအလံနီခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်လျက်နဲ့ ခုအလံနီတပ်တွေကို ပြန်ပြီးတိုက်ခိုက်နေတာဟာ.. သစ္စာဖောက်တာပဲမဟုတ်လား.. .”

“သမီးကတော့ ဒါဟာ သစ္စာဖောက်တယ်လို့မထင်ဘူး ဖေဖေ.. .”

“သမီးယူဆချက်ကိုပြောပါဦး.. .”

“ဖေဖေတို့ အလံနီဝါဒကြီးကို ကိုင်စွဲခဲ့တာ.. ကိုယ်ကမူ အတွက် နေရာရဖို့မဟုတ်ခဲ့ဘူးလေ.. ဒါပေမယ့် အချိန်တွေနဲ့ ခေတ်သမိုင်းကြောင့်ရယ်.. အလံနီအဖွဲ့တွေရဲ့စိတ်ဓါတ်ပျက်ပြားမှုတွေကြောင့်လမ်းကြောင်းမှားတစ်ခုကို အလံနီအဖွဲ့ရောက်ခဲ့ကြတယ်.. ဒီပေါ်မှာ ဖေဖေဟာ အမှန်တရားဘက်ကို ပြောင်လဲပစ်လိုက်တာပဲလို့ သမီးမြင်ပါတယ်.. .”

“သမီးယူဆချက်တွေမှန်တယ်ကွယ်၊ ဖေဖေဟာ အလံနီအဖွဲ့ကြီးရဲ့ခံယူချက်တွေပျောက်သွားပြီး အနိုင်ကျင့်ဝါဒကြီးကို ဘယ်လိုမှလက်မခံနိုင်တော့လို့ ခုလိုပြောင်းလဲခဲ့ရတာပဲ.. .”

“ဖေဖေကြည့်ရတာ အရင်နဲ့မတူဘူး.. အသားအရည်တွေတောင်ပြန်ပြီးစိုပြေလာတယ်.. .”

“မာန်ရဲ့ဆေးကြောင့်ရယ်.. သမီးလေးကြောင့်ရယ်.. မတရားအနိုင်ကျင့်ဝါဒကြီးရဲ့တော်လှန်ရေးကြောင့် ဖေဖေစိတ်ဓါတ်တွေ အားအင်တွေပြည့်လာခဲ့တာပဲ.. တော်လှန်ရေးပြီးတဲ့အထိ ဖေဖေအသက်ရှင်နေချင်တယ်.. .”

“ဖေဖေဟာ သမီးရဲ့နှလုံးသွေးလေ.. ဖေဖေရှင်သန်နေဦးမှာပါ.. .”

“သမီး.. ပန်းတောင်ရွာကြီးကိစ္စတွေတစ်ခုတည်းကို မစဉ်းစားနဲ့.. ဘေးမှာ ဖေဖေတို့ရွာလိပ် အနိုင်ကျင့်ခံနေရတဲ့ ရွာတွေ အတွက်ပါ သမီးလေးကြီးစားပါဦး”

“သမီးကြီးစားမှာပါ.. ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီနယ်မြေ၊ ဒီဒေသကြီးတစ်ခုလုံးအနိုင်ကျင့်ဝါဒလက်အောက်က လွတ်မြောက်စေချင်တယ်.. .”

“လွတ်မြောက်တော့မှာပါ.. ခုဆိုရင် အလံနီတွေခြေတုပ်ယူထားခဲ့တဲ့နေရာတွေကို အစိုးရတပ်တွေက သိမ်းယူနေပြီပဲ.. ဥပဒေစိုးမိုးရေးတွေကို ပြည်သူတွေနဲ့အတူဆောင်ရွက်နေကြပြီဆိုမှတော့.. မကြာခင် ကျန်းကြတော့မှာပါ”

ဖေဖေစကားပြောရင်း မောသလိုဖြစ်လာတာမို့ ကျွန်မ

၁၄၆

ရွှေဘဝင်

ဖေဖေကို အနားယူခိုင်းပြီး ဖေဖေသောက်ရမည့်ဆေးနှင့်ရေကို
ခပ်ပေးလိုက်၏။

ဖေဖေမျက်လုံးအိမ်ထဲတွင် သမီးဖြစ်သူပေါ်မှာ ဂုဏ်ယူနေ
သော အကြည့်တွေကိုတွေ့နေရသည်။

“တကူးကူး.. တကူးကူး.. တကူးကူး”

ခိုးငှက်သံနှင့်အချက်ပေးမှုကြောင့် ခွန်တို့နေရာကိုယ်စီ
ထူလိုက်ကြသည်။ အလံနီအဖွဲ့တွေလာကြမည့်လမ်းကြောင်းကို
သစ်ပင်ပေါ်မှ ကြည့်နေတဲ့ ဖိုးကြူ သစ်ပင်ပေါ်မှဆင်းလာပြီး
ဆရာကြီးမာန်ဆီကို ပြေးလာ၏။

“ဖိုးကြူ.. အင်အားဘယ်လောက်လဲ.. .”

“(၂၀)ဝန်းကျင်လောက်ရှိမယ်.. .”

“ဖောင်တစ်စီးကို(၁၀)ယောက်ဆိုရင် ဒီကောင်တွေ(၂)
ဆက်ကူးမှရမယ်.. ‘ခွန်’မင်းတို့အဖွဲ့က နောက်ကူးမယ့် ဖောင်
ဆိုရေထဲမှာရှင်း.. ငါတို့အဖွဲ့က တစ်ဖက်ကမ်းကို ရောက်လာတဲ့
အဖွဲ့ကိုရှင်းမယ်.. လူမမှားစေနဲ့နော်.. မောင်း အဖွဲ့ကသူငယ်

၁၄၈

ရွှေဘဝင်

က ခမောက်ဆောင်းထားကြမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ. . အားလုံးနေရာယူပြီးနေကြတော့”

‘ခွန်’နှင့်ဆရာကြီးမာန်တို့အုပ်စု(၂)စုခွဲပြီး ‘ခွန်’တို့အဖွဲ့က
ချောင်းထဲကိုဆင်းကာ. . ခိုက်ပုံကြီးတွေကြားမှာ ပုန်းလှိုးပြီးနေ
လိုက်ကြသည်။

“ကိုခွန်. . လာနေပြီ”

“အင်း”

တစ်ဖက်တွင်ကပ်ထားသော မောင်ကြီးပေါ်သို့ ဗိုလ်မောင်
နှင့် အဖွဲ့ဝင်(၁၀)ယောက်ထပ်ပြီးချောင်းကို ဖြတ်ပြီးကူးလာခဲ့ကြ
သည်။ တစ်ဖက်ဆီသို့ရောက်ပြီးမှ မောင်ကိုပြန်ကူးလာကာ. .
ကျန်တဲ့(၁၀)ယောက်ထဲတွင် လူသတ်ရာတွင်ရက်စက်လွန်းတဲ့
ငှက်ဆိုးပါလာသည်။

“ကိုခွန်”

“ခိုက်တွေကို မောင်နားကိုမျောပြီးကပ်ကြမယ်. . နှစ်
ဖက်ညှပ်နိုင်အောင်လုပ်”

သဒ္ဒါမွန်စာပေ

နီ ရာဇသစ် သတို့သမီး

၁၄၉

“ဟုတ်ကဲ့”

ခွန်တို့ ခိုက်ပုံကြီးနှင့်ဖောင်နားဆီသို့ ရေစီးအတိုင်းမျော
ပြီး ကပ်လာခဲ့ကြသည်။

“အရေးထဲ. . ဘယ်ခိုက်တွေက မျောလာပြန်တာလဲ. .
မြန်မြန်ဝါးထောက်ပြီးကူးကွာ. . .”

ငှက်ဆိုးသူကောင်တွေကိုအော်ဟစ်ပြီး ခိုင်းနေလေသည်။

“ခိုင်း. . ခိုင်း. . ခိုင်း. . .”

“ဟင်. . .”

“ဟာ. . .”

“ဟိုက်. . .”

ကမ်းဆီမှ သေနတ်သံတွေပေါ်ထွက်လာတာမို့ မောင်
ဝေါ်မှငှက်ဆိုး ဒေါသတကြီးနှင့်. . .

“မြန်မြန်ကူးစမ်း. . ဟိုမှာ ဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲမသိဘူး”

“ဝုန်း”

“ဟာ. . .”

‘ခွန်’တို့ မောင်ကြီးကို လှုပ်ရမ်းလိုက်ပြီးသည်နှင့်. . မောင်

သဒ္ဒါမွန်စာပေ

၁၅၀

ရှေ့ဘဝင်

ပေါ်မှ ငှက်ဆိုးတို့လူတွေ ဟန်ချက်တွေပျက်ပြီး ယိမ်းထိုးကုန်
တော့၏။ ဒါကို ခွန်တို့ အခွင့်ကောင်းယူကာ.. အနီးကပ်တိုက်
ခိုက်ကြတော့သည်။

“ဟေ့..”

“ကျား...”

“သေကြစမ်း”

“စုတ်”

“ဖြောင်း”

“ဒိုင်း”

“တီ...”

“အင့်...”

“အင့်...”

ငှက်ဆိုးတို့အဖွဲ့တွေ အငိုက်မိသွားခြင်းကြောင့် ပြန်၍ ခုခံ
ချိန်ပင်မရလိုက်ကြပါ.. ‘ခွန်’တို့အဖွဲ့ရဲ့ လက်အောက်တွင် အတုံး
အရုံးကျဆုံးခဲ့သည်။ ဗိုလ်မောင်းလူတွေသာ ချောင်းထဲကိုခုန်ဆင်း
ပြီး ရှောင်ထွက်သွားကြသည်။

သတ္တပ္ပန်စာပေ

နိရာဇသစ် သတို့သမီး နိ

၁၅၁

“အား.. ကျွတ်.. ကျွတ်...”

ခါးဒဏ်ရာနှင့်ညည်းနေသူက.. ငှက်ဆိုး

“ကျုပ်.. ကျုပ်ကို မသတ်ပါနဲ့ဗျာ”

“ငှက်ဆိုး.. မင်းသတင်းကို ကြားဖူးတယ်.. မင်းကလူ
သတ်တဲ့နေရာမှာလက်မရွံ့ဘူးဆို.. လက်နက်မဲ့တဲ့သူတွေပေါ်မှာ
သတ်ရဲတဲ့မင်းသတ္တိက ချိုးကျူးစရာတော့ကောင်းပါတယ်.. ခု
မင်းအလှည့်ကိုပြန်ပြီးရောက်ပြီ.. လူတွေကို သတ်စုန်းကလို
နေစမ်းပါ...”

“မ.. မလုပ်ပါနဲ့.. ဗျာ.. ချမ်းသာပေးပါ...”

“ငါတို့က လူမသတ်ချင်ပါဘူး.. ဒါပေမယ့် မင်းလိုလူမျိုး
ကိုအသက်ရှင်ခွင့်ပေးရင် အပြစ်မဲ့တဲ့လူတွေရဲ့အသက်အန္တရာယ်
ကို စိတ်မချရဘူး.. ဒီတော့...”

“ကြာပါတယ် ကိုခွန်ရယ်.. ကဲကွာ...”

“ဒိုင်း..”

“အား...”

ဖိုးတိုးနောက်ကနေ သေနတ်နဲ့တော့ပြီးပစ်ချလိုက်သည်။

သတ္တပ္ပန်စာပေ

“ကိုခွန်.. ဟိုဘက်ကမ်းက ဆရာကြီးမာန်တို့ လက်ပြနေတယ်...”

“အေး.. မောင်ကိုကမ်းဘက်ကပ်မယ်”

‘ခွန်’နှင့်‘မာန်’တို့ နှစ်ဖက်ပိတ်ပြီး တိုက်တဲ့တိုက်ပွဲက ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီ.. ‘ခွန်’တို့ဘက်မှာ ထိခိုက်ရောက်ရာတောင်မရလိုက်ဘဲ အောင်ပွဲခံလိုက်ကြသည်။ ကမ်းဆီကိုရောက်တော့...

“မောင်း.. ကျေးဇူးပဲကွာ”

“မလိုအပ်တဲ့စကားကို မပြောရဘူး.. မင်းတို့ငါတို့ဆိုတာ နေရာချင်းမတူပေမယ့် ရည်ရွယ်ချက်က အတူတူပဲဟေ့.. ငါ့အချိန်ရှိတုန်းပြန်ပြီးလစ်မယ်.. ရဲဘော်မြ မရိပ်မိအောင် ပြောဆိုရဦးမှာကွ...”

ဗိုလ်မောင်းနှင့်သူတပည့်(၃)ယောက် မောင်နှင့်တစ်ဖက်ကို ပြန်ပြီးကူးသွားသည်နှင့်.. လက်နက်တွေကို သယ်ဆောင်ကာ နောက်ကြောင်းကိုပြန်ပြီးဆုတ်လာခဲ့ကြတော့သည်။

“ခွန်ဇေ.. ခွေးမသားတွေကို ဒီတစ်ခါဆော်ရတာ အရသာကိုရှိနေတာပဲ.. အလကားကောင်တွေ အလံနီဝါဒတို့

ခုတုံးလုပ်ပြီး သေနတ်နဲ့အနိုင်ကျင့်ဗိုလ်ကျနေကြတာ.. အလံနီဝါဒစစ်စစ်ကို ကိုင်စွဲကြတဲ့သူတွေကတော့ လက်နက်ကိုစွန့်ပြီး အလင်းဝင်ကုန်ကြပြီ.. တောထဲမှာကျန်နေတာတွေက ခုလိုကောင်မျိုးတွေများတယ်...”

‘ခွန်’ တို့ရဲ့ အောင်ပွဲအပြန်ခရီးက ကျေနပ်ခြင်းများစွာနှင့်...။

ဘဝန်း ◀ ၇ ▶

ဖေဖေဆေးသောက်ပြီးမှေးနေချိန်မှာ ကျွန်မနှင့် ဌွန်အပြင်ဘက်ရှိကွပ်ပျစ်လေးတွင်ထိုင်ကာ . . . ရွာအတွက် ရှေ့ဆက်ပြီး လုပ်ရမယ့်ကိစ္စလေးတွေကို စကားပြောနေကြသည်။

ဆရာကြီးမာန်နှင့် ရွာလူကြီးလူငယ်တွေက ရွာလုံခြုံရေးအတွက် ရွာထဲကိုသွားနေကြသည်။ ကျွန်မတာဝန်တွေက ရွာမှာရှိကြတဲ့ ရွာသူရွာသားတွေစိတ်ဓါတ်ခိုင်မာအောင် ရန်သူကို ကြောက်ရွံ့စွာ ရင်မဆိုင်ဘဲ သတ္တိရှိစွာ ရင်ဆိုင်နိုင်ရေးတွေကို လုပ်ဆောင်ပေးနေရသည်။ ခုလိုလုံခြုံရေးကိစ္စတွေကိုတော့ ဆရာကြီးမာန်နှင့် ဌွန်တို့က တာဝန်ယူဦးဆောင်ပြီး လုပ်ကိုင်ကြသည်။

“နှင်းဆီဖြူ . . . တစ်နေ့တစ်နေ့ ရွာသူရွာသားတွေနဲ့စကားပြောနေရတော့ . . . မမောဘူးလား”

“ဟင့်အင်း! . . . သူတို့သိချင်တာလေးတွေကို ပြောပြနေရတာ . . . စိတ်ထဲမှာအရမ်းကိုပျော်နေတာ . . . ”

သစ္စာမွန်စာပေ

နီ ရာစုသစ် သတို့သမီး ၇

၁၅၅

“နှင်းဆီဖြူက စကားပြောကောင်းတယ် . . . ”

“ကျွန်မဘဝမှာ ခုလိုလူတွေအများကြီးနဲ့စကားပြောရတာ ယထမဦးဆုံးပဲ . . . တစ်ခါမှခုလိုမျိုးစကားပြောရလိမ့်မယ်လို့ မထင်ထားခဲ့ဘူး . . . ”

“ရွာကလူကြီးကလေးတွေက နှင်းဆီဖြူကို ချစ်ကြတယ်”

“မေတ္တာတရားရဲ့ တုံ့ပြန်မှုလို့ဆိုရမှာပေါ့ ကိုဌွန်ရယ် . . . ဒါနဲ့ . . . ဗိုလ်သံခဲဆီက ဘာသတင်းကြားလဲ . . . ”

“ရဲဘော်မြက သူ့ရဲဘော်တွေနဲ့ သူ့လက်ရုံးကိုတိုက်ခိုက်သွားတဲ့အဖွဲ့ကို မြေလှန်ပြီးရှာခိုင်းနေပြီ . . . သူတို့ကိုယ်တိုင်က နယ်မြေမကျွမ်းကျင်တော့ ဗိုလ်သံခဲကိုတာဝန်ပေးပြီး ရှာခိုင်းနေတယ် . . . ဗိုလ်သံခဲပြောပုံအရဆိုရင် ရဲဘော်မြဟာ ခိုးမတောထတနေ နောက်ဆုတ်ခဲ့ရပြီး သွေးခပ်ပျက်ပျက်ဖြစ်နေတာတဲ့ . . . သူကိုယ်တိုင်ဦးဆောင်ပြီး ရွှေတန်းကိုသိပ်ပြီးမထွက်ရဘူးတဲ့ . . . သူ့အားကိုးတဲ့ကောင်တွေကို နေရာပေးပြီးထွက်တိုက်ခိုက်ဖို့ စီစဉ်နေတာတဲ့ . . . ”

“မင်ကိုယ်သတ္တိရှိတဲ့လူတွေမှ မဟုတ်တာ။ သေနတ်နဲ့လူအင်အားကိုကိုမို့ပြီး မိုက်နေကြတာ . . . သူတို့နဲ့ကျွန်မတို့အဖွဲ့က

သစ္စာမွန်စာပေ

၁၅၆

ရွှေဘဝင်

အဆုံးသတ်ဖို့ နီးလာပါပြီ... ”

“ကိုခွန်... ကိုခွန်...”

“ဟင်... သာဂဦးဘာဖြစ်လာတာလဲ...”

သာဂဦး... ကျွန်မတို့နားကို အပြေးကလေးရောက်လာပြီး...

“ဟို... ဟို... ဦးထင်ကျော်သား ဆင်ပေါက်နဲ့(၃)ယောက် ထန်းတောက ဦးဝင်းကြည်ဆိုင်ထဲကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နဲ့ ဝင်သွားတာကိုတွေ့လိုက်ရတယ်”

“ဒီကောင်တွေလာတာ မရိုးသားဘူး... တစ်ခုခုအကြံအစည်ရှိတယ်... ဦးဝင်းကြည်ဆိုတဲ့လူက သူ့ကိုသူကြီးမတင်လို့ မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာ... သူတို့နဲ့ပေါင်းပြီးတစ်ခုခုလုပ်လာနိုင်တယ်... သာဂဦး မင်းဆရာတော်ကျောင်းကိုလိုက်သွား၊ အဲဒီမှာ ဆရာကြီးမာန်တို့ရှိတယ်... အကြောင်းစုံပြောပြပြီးခေါ်ခဲ့... ငါ ဦးဝင်းကြည်ဆိုင်ကိုလိုက်သွားမယ်...”

“ကိုခွန်... တစ်ယောက်တည်းဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်တယ် နှင်းဆီဖြူ... ဒီကောင်တွေလွတ်သွားလို့မဖြစ်ဘူး...”

သတ္တဗျူဟာပေ

နီရာစုသစ် သတို့သမီး

၁၅၇

“ခွန်”

“ဗျာ... အဖေ”

“အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့ဦး...”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖေဖေအိမ်ပေါ်ကနေလှမ်းပြီးခေါ်သဖြင့် ကျွန်မနှင့် ‘ခွန်’ အိမ်ပေါ်ကိုတက်သွားကြသည်။

“မင်း... ဆင်ပေါက်ကိုသွားပြီးမဖမ်းနဲ့...”

“ဗျာ”

“သူတို့ကိုလွှတ်ပေးပြီး ဦးဝင်းကြည်ကိုခေါ်ပြီးစစ်ရင် သူတို့ဘာကြံစည်သလဲဆိုတာကို သိရမယ်... ဖေဖေပြောတာကို ခွန် သဘောပေါက်လား...”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းသွားရင်တောင် သူတို့တိုင်ပင်တာတွေကို မသိအောင် နားထောင်ခဲ့...”

‘ခွန်’တို့ ဖေဖေမှာစရာရှိတာကိုမှာပြီးသည်နှင့် ‘ခွန်’ ဦးဝင်းကြည် ထန်းတောဘက်ကို ထွက်သွားတော့သည်။ ကျွန်မတော့ ဆရာကြီးမာန်တို့ကို လိုက်သွားမှာကိုမလိုက်ရအောင်

သတ္တဗျူဟာပေ

၁၅၈

ရွှေဘဝင်

သွားပြီးပြောရသည်။

‘ဒွန်’ ထန်းတောရဲ့အနောက်ဘက်ကန်နေ တဲဘက်ကို ခြေသံလုံစွာနှင့်ချဉ်းကပ်လိုက်သည်။ တဲထဲမှာ စကားပြောသံ တွေကို ကြားနေရသည်။

“ဦးဝင်းကြည်.. ကျုပ်ပြောတာ သဘောပေါက်ရဲ့လား”

“ဆင်ပေါက်.. မင်းကငါ့ကို နားထိုင်းတဲ့ကောင်များမှတ် နေလား.. အရေးကြီးတာ မင်းတို့ဝင်လာတာကို ဘယ်သူမှမသိ ဖို့က အရေးကြီးတယ်..”

“ကျုပ်တို့က ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာပြီးမှ ဝင်ခဲ့တာ.. ရှင်းတာမှခွေးတောင်မတွေ့ရဘူး”

“ငါက ဟိုကောင်မနဲ့မာန်ကို အမှန်ကြိတ်ချင်နေတာ.. ရွာမှာ လူစွာလာပြီးလုပ်နေကြတာ.. အလံနီကောင်တွေက သူတို့ဘက်ခပ်ပါပါဆိုတော့ သိပ်ကိုဟုတ်နေကြတာ.. ဒီရွာက ပြာကျသွားမှအေးမှာ..”

“စိတ်ချ.. ပြာကျစေရမယ်.. ဒီညကိုစောင့်ကြည့် ဟိုဟာ တွေလည်းသတ်မယ်.. ရွာကိုလည်းမီးရှို့မယ်၊ ဟား.. ဟား.. ဟား..”

နိရာဇသစ် သတို့သမီး

၁၅၉

“ဆင်ပေါက်.. အသံပြကြီးနဲ့သိပ်ပြီးရယ်မနေနဲ့တော့ သွားတော့.. ဆိုင်ကိုသောက်မယ့်ကောင်တွေ ရောက်လာတော့ မယ်.. ထင်ကျော့ကိုပြောလိုက်၊ စိတ်ချပြီးသာနေလို့ ရွာနောက် မှာ ကင်းစောင့်တဲ့ကောင်တွေကို ထန်းရည်မူးအောင်တိုက်ပြီး သိပ် ထားလိုက်မယ်..”

“ကျုပ်တို့သွားမယ်”

“အနောက်ဘက်ပေါက်ကသွားစာ”

ဆင်ပေါက်တို့ ဆိုင်ထဲမှထွက်ခင် ‘ဒွန်’ တဲနားမှအမြန်ဆုံး ပြန်ခွာပြီး ရွာထဲဘက်ကို ထွက်လာခဲ့သည်။ ရွာထဲကိုရောက်မှ ဆရာကြီးမာန်တို့နှင့်ဆုံလိုက်ရသည်။

“ဘာထူးလဲ ဒွန်”

“ဒီည ဦးထင်ကျော့တို့ရွာကိုဝင်ဖို့စီးမယ်.. ဘယ်လိုပုံစံ နဲ့ဆိုတာတော့ မသိခဲ့ရဘူး.. ဦးဝင်းကြည်တော့သိနိုင်မယ်..”

“ဒီညဆိုတော့ အချိန်ကသိပ်ပြီးမရှိတော့ဘူး.. ဦးဝင်းကြည်ကို တစ်ခါတည်းခေါ်ပြီးမေးမှဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဆရာကြီးမာန်နှင့်ကျွန်မတို့အားလုံး ဦးဝင်းကြည်တဲခေါ်သို့

ပြန်ပြီးလာခဲ့ကြသည်။

“ဦးဝင်းကြည်.. ဗျို.. ဦးဝင်းကြည်...”

“ဪ... သူ့ကြီးမင်းတို့ပါလား၊ ထန်းရည်သောက်ဖို့ လာကြတာတော့မဟုတ်တန်ကောင်းပါဘူး...”

“ခင်ဗျားထန်းရည်သိပ်ပြီးကောင်းတယ်ဆိုလို့ လာပြီး သောက်တာ.. ဦးဝင်းကြည် ခင်ဗျားကျုပ်နဲ့ခဏလိုက်ခဲ့ပါ”

“ဘာဗျ.. ဒါကျုပ်စီးပွားရေးလုပ်ချိန်၊ မလိုက်နိုင်ဘူး”

“ကျုပ်က သိက္ခာရှိရှိနဲ့ခေါ်နေတာနော်.. သူ့ကြီးတစ်ယောက်ရဲ့လုပ်ပိုင်ခွင့်နဲ့ခေါ်မှလိုက်ရင် သိပ်ကိုရုပ်ဆိုးသွားမယ်”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ရောက်တော့သိရမှာပေါ့.. ကဲ သွားကြရအောင်”

ဦးဝင်းကြည်မလိုက်၍မရမှန်း သဘောပေါက်ပြီး နောက်မှ လိုက်ခဲ့သည်။ သူ့ကြီးအိမ်ကိုရောက်သည်နှင့်...

“ခင်ဗျားဆီကို ဦးထင်ကျော်သား ဆင်ပေါက်ဘာလာလုပ်တာလဲ...”

“ဟင်”

ဦးဝင်းကြည် ငြင်းဆိုရန် စဉ်းစားပြီးမှငြင်းလို့မရမှန်း

သိကာ...

“ထန်းရည်လာပြီးသောက်တာ”

“သေချာရဲ့လား”

“ထန်းရည်ရောင်းတဲ့ဆိုင်မှာ ထန်းရည်လာပြီးသောက်တာ အာအပြစ်ကို ကျုပ်ကကျူးလွန်လို့လဲ...”

“ခင်ဗျား ကျူးလွန်တဲ့အပြစ်က သိပ်ကိုကြီးနေတယ်”

“ဘာဗျ”

“ရွာကိုမီးရှို့ပြာကျအောင်လုပ်မယ့်ကိစ္စလေ”

“အဲ.. ခင်ဗျားပေါက်ကရမပြောနဲ့နော်”

“ဦးဝင်းကြည်.. ကျုပ်ကအရင်သူ့ကြီးတွေလို အပြစ် ရှာပြီး မဟုတ်တာလုပ်တတ်တဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူး.. ကျုပ်ဘက်က မခိုင်လုံဘဲ ဘာတစ်ခုမှမပြောဘူး.. ခင်ဗျားငြင်းမယ်ဆိုရင် ကျုပ်ဘက်ကလုပ်စရာရှိတာကိုလုပ်မှာပဲ.. ရိုက်နှက်ပြီး မေးတာမျိုးတော့ မလုပ်ဘူး၊ မောင်တိုး.. ငါ့ဆေးအပ်တွေယူခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ခင်.. ခင်ဗျား...”

ဆရာကြီးမာန် အကြောဆေးကုရာတွင် အသုံးပြုသော

၁၆၂

ရွှေဘဝင်

ဆေးအပ်တွေထဲမှ အကြီးဆုံးဆေးဘပ်(၃)ချောင်းကို ထုတ်ယူပြီး...

“သူ့လက်တွေကို ချုပ်ထားလိုက်...”

“ကိုမာန်... ခင်... ခင်ဗျား... မလုပ်နဲ့ဗျာ”

“ကျုပ်ကမလုပ်ချင်ပါဘူး... ခင်ဗျားက ခေါင်းမာနေလို့ ပျော့သွားအောင်လုပ်ရတာ”

“ကျုပ်... ကျုပ်... အမှန်တိုင်းပြောပြမယ်”

“သူ့ကိုလွှတ်ပေးလိုက်... ကဲ... ပြော ဦးဝင်းကြည်...”

“တစ်ခုတော့ ပြောထားမယ်... ကျုပ်ကိုခင်ဗျားတို့ အရေးမယူရဘူးနော်...”

“မယူပါဘူး... ခင်ဗျားသာအမှန်တိုင်းပြော”

“ဒီည ဦးထင်ကျော်နဲ့ခါးပြဲငိုလ်ထင်အောင်တို့က အရှေ့ပိုင်း အနောက်ပိုင်းချောင်းကနေဝင်ပြီး ရွာကိုခါးပြဲတိုက်... မီးခိုးကြွမှာ... ကျုပ်က ချောင်းဝမှာ ကင်းစောင့်တဲ့သူတွေကို ထန်းရွာထဲ အိပ်ဆေးတွေထည့်ပြီး တိုက်ပေးရမှာပါ... သူတို့ကို ဒီဘက်ကနေ အခြေအနေကောင်းပြီဆိုရင် ဓါတ်မိ(၅)ချက်ပြပြီး ခေါ်မှာပါ... သူတို့နဲ့ကျုပ်ပြောဆိုခဲ့တာ ဒါပါပဲ...”

သဒ္ဓါမွန်စာပေ

နီရာသစ်သတို့သမီး

၁၆၃

“ဒီလောက်ဆိုရပါပြီ ဦးဝင်းကြည်... ဒီတစ်ညတော့ ကျုပ်ရဲ့ ခြောက်ပေါက်တဲမှာ ခဏတော့ နေပေးပါ...”

“ဦးမာန်”

“ခင်ဗျားကိုစိတ်ချရတဲ့ အနေအထားမရှိလို့ပါ... သူ့ကို ခေါ်သွားပြီး ထိတ်ဘုံးခတ်လိုက်... ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံပါ...”

ဦးဝင်းကြည်ကိုခေါ်သွားပြီး... ဦးထင်ကျော်နှင့်ခါးပြဲ ဗိုလ်ထင်အောင်တို့ကို ရင်ဆိုင်ဖို့အတွက် တိုင်ပင်ကြရတော့သည်။

“ကျုပ်တို့အတွက် ရန်(၂)ဖက်ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ပြင်ဆင်တာ ထက်စာရင်... ရန်သူတစ်ဖက်ကိုအပြတ်ရှင်းထားရင် နောက်ပိုင်း ရန်သူတစ်ဖက်ကိုပဲ ရင်ဆိုင်ဖို့ အားစိုက်ရတော့မယ်...”

“ကျွန်မတို့အတွက် နောက်ရန်စွယ်တစ်ခုဟာ မကြာခင်ရောက်လာတော့မယ်လို့ ထင်နေတယ်... နောက်ရန်သူတွေ ရောက်မလာခင် ရွာလုံခြုံရေးကို ပြီးပြတ်အောင်လုပ်ထားရမယ်... ကျွန်မသတင်းတစ်ခုကိုကြားရတာ စိတ်မကောင်းစရာပဲ”

“ဘာများလဲ နှင်းဆီဖြူ...”

သဒ္ဓါမွန်စာပေ

“ချောင်းကူးရွာ အခြေအနေပါ။ ဒီရွာက သူကြီးဦးကံမဲဟာရွာကိုထင်တိုင်းကြတဲ့အပြင်.. မထင်ရင်မထင်သလို သက်ဖြတ်တာဟာ ဥပဒေမဲ့လွန်းနေတယ်။ . .”

“ကျုပ်လည်းကြားတယ်။ ကျုပ်တို့ရွာကိစ္စလေးက မပြတ်သေးတာနဲ့.. အဲဒီရွာတွေကို လှည့်ပြီးမကြည့်နိုင်ဘူးဖြစ်နေတာ.. တစ်ခုခုတော့စီစဉ်ရမှာပေါ့ နှင်းဆီဖြူ.. .”

“ဒီသူကြီးရဲ့နောက်ကွယ်မှာ ဘယ်သူရပ်ပေးနေလဲ.. .”

“တစ်ချိန်က.. နှင်းဆီဖြူ ဖေဖေနဲ့အတူ အလံနီခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ သခင်ဘင်္ဂရဲ့သား အောင်မောင်းဆိုတဲ့ ကောင်ကနောက်ကနေရပ်ပေးနေတာ.. အလံနီအဖွဲ့တွေနဲ့ တိုက်ရိုက်တော့ မပတ်သက်ပေမယ့် သခင်ဘင်္ဂရဲ့အချိန်အဝါနဲ့ အုပ်စုဖွဲ့ပြီးဗိုလ်လုပ်နေကြတာ.. .”

ကျွန်မအတွက် နောက်ထပ်တာဝန်တစ်ခုရင်ထဲကို ရောက်လာသလို ဖြစ်ခဲ့ပြန်သည်။ ချောင်းကူးရွာနှင့် ကျွန်မတို့ ပန်းတောင်ရွာက မြစ်တစ်ဖက်ခြမ်းစီမှာရှိနေပေမယ့် ကျွန်မ ဥပေက္ခာပြုလို့ မရနိုင်ခဲ့ပေ.. .

“ကဲပါ နှင်းဆီဖြူရယ်.. ကျုပ်တို့လုပ်သင့်တာတွေကို

အရင်ဆုံးလုပ်ကြတာပေါ့”

ဒီည ရင်ဆိုင်ရမည့်အခြေအနေပေါ်မှာ စိတ်အာရုံပြောင်းလိုက်ပြီး ‘ခွန်’ နဲ့အတူ အိမ်ကို ပြန်ခဲ့တော့သည်။

ကျွန်မခေါင်းထဲတွင် လူနှစ်ယောက်ရောက်ရှိလာခဲ့တာတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ ထိုလူတွေကတော့.. ဦးကံမဲနှင့် အောင်မောင်းတို့ပင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်မကို 'ဒွန်' က အပြင်မထွက်ဖို့မှာခဲ့ပေမယ့် ကျွန်မအိပ်
ထဲမှာနေလို့မရ. . ဘာတွေဖြစ်လာမလဲဆိုတာကို စိုးရိမ်နေမိ
သည်။

“သမီး”

“ရှင်. . ဖေဖေ”

ကျွန်မက ဖေဖေဆေးသောက်ပြီး အိပ်ပျော်နေပြီလို့ ထင်
နေပေမယ့် ဖေဖေကတော့ အိပ်မပျော်သေးချေ။

“ငါ့သမီးစိတ်တွေက. . ဘာဖြစ်မလဲဆိုတာကိုတွေးပြီး
မတည်ငြိမ်ဖြစ်နေသလား”

ကျွန်မ ဖေဖေကိုမညာချင်တာကြောင့် ခေါင်းညိတ်ပြ
လိုက်သည်။

“သမီးစိတ်တွေကို တည်ငြိမ်အောင်ထားလိုက်ပါ. . ဒီည
အခြေအနေကို ဖေဖေပြောနိုင်တယ်. . ဖေဖေအကြားအမြင်ရ
လို့ပြောနိုင်တာမဟုတ်ဘူး သမီး. . အခြေအနေကိုဆက်စပ်ပြီး
တွေးမိတာ. . ထင်ကျော်နဲ့ထင်အောင်သာ သူတို့ထင်ထားသလို
စိမ့်ထားသလိုအသိနဲ့ဝင်ခဲ့ရင် တစ်ယောက်မှ ပြေးလမ်းမရှိဘူး. .
ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ဖေဖေတို့ရွာသူရွာသားတွေရဲ့စိတ်ဓါတ်တက်
ကြမှုနဲ့. . ဆရာမာန်နဲ့ 'ဒွန်' တို့ကွပ်ကဲမှုအောက်မှာ ရှိနေခဲ့ကြလို့
ပဲကွယ်. . ပြီးတော့ ဖေဖေသမီးကို တစ်ခုသတိပေးစကားပြော
မယ်. . .”

“ဟုတ်ကဲ့. . ပြောပါ ဖေဖေ”

“ငါ့သမီးရဲ့ အားနည်းချက်က စိုးရိမ်တတ်မှုပဲ၊ လူဆိုတာ
စိုးရိမ်စိတ်၊ ကြောက်တတ်တဲ့စိတ်ဟာ ဘယ်လူသားမှမကင်းကြ
ဘူး. . ဒါပေမယ့် ဒီစိတ်တွေကို အသိတရား၊ ဆင်ခြင်တုံတရား
တွေနဲ့ ပြင်ဆင်ရမယ်သမီး. . ဒီစိတ်တွေဟာ ကိုယ်လုပ်ကိုင်မယ့်
လုပ်ငန်းတွေပေါ်မှာ ယုံကြည်မှုအားနည်းစေတဲ့စိတ်ကိုဖြစ်စေ
တယ်. . .”

“ဟုတ်ကဲ့.. သမီး ဒီစိတ်ကိုကြိုးစားပြီး ပြင်ပါမယ်..
ဖေဖေကိုသမီးတစ်ခုမေးချင်တယ်.. .”

“မေးလေ သမီး.. .”

“ကိုဌန်နဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့ဘဝလေးကိုသိချင်လို့ပါ.. .”

“အင်း.. သမီးလေးသိချင်တယ်ဆိုရင် ဖေဖေပြောပြပါ
မယ်ကွယ်.. ‘ဌန်’ဘဝလေးဟာ တကယ့်ကို သနားဖို့ကောင်း
တယ်သမီး.. သူ့အကြောင်းကိုပြောမယ်ဆိုရင် ဖေဖေတို့ရဲ့
အစွန်းရောက်ဝါဒနောက်မှာ နာကျင်စရာဖြစ်ရလိမ့်မယ်..
‘ဌန်’ရဲ့မိဘနှစ်ပါးလုံးဟာ ပန်းတောင်ဇာတိချက်မြို့ပဲ မဟုတ်
ကြဘူး.. ‘ဌန်’ မိဘနှစ်ပါးလုံးဟာ ပညာတတ်တွေပါ.. အစွန်း
ရောက်ဝါဒနောက်မှာလိုက်ပါခဲ့ကြရင်း.. ဖေဖေနဲ့အတူတောထဲ
ကိုရောက်ခဲ့ကြတယ်.. ဒီနောက်တော့ ဒီနယ်မြေကိုဖေဖေ
ရယ်.. အခင်ဘဝရယ် ‘ဌန်’ဖခင်သခင်ဖိုးနိုင်တို့ဦးဆောင်ပြီး
တပ်ဖွဲ့တွေနဲ့ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ကြတယ်.. ပန်းတောင်ရွာကြီး
အပါအဝင် ဒီနယ်မြေဒေသက ရွာတွေကို ချုပ်ကိုင်ခဲ့တယ်
သမီး.. အဲဒီတုန်းက ရွာတွေရဲ့ကောင်းကျိုးဆိုတာကို တစ်ခုမှ

မလုပ်ပေးဘဲ စော်လှန်နေဆိုတဲ့ခေါင်းစဉ်ကြီးအောက်မှာ အလံ
တွေကို လွှင့်ထူခဲ့ကြတာ (၃)နှစ်ပြည့်တဲ့နေ့မှာ သခင်ဖိုးနိုင်ဟာ
အလံနီတွေရဲ့လုပ်ရပ်တွေပေါ်မှာ စိတ်ပျက်လာခဲ့တယ်.. ဒီလိုနဲ့
တစ်နေ့ဖေဖေဆီကို သခင်ဖိုးနိုင် သူ့ခံစားချက်တွေကို ရင်ဖွင့်
တယ်.. .”

“သခင်ဘမ္ဗင့်.. ကျုပ်တော့ ဒီဝါဒကြီးအောက်မှာ ဆက်
ပြီးမနေချင်တော့ဘူးဗျာ.. တစ်နေ့တစ်နေ့ လူသတ် ဆက်ကြေး
တောင်း.. ဘာမှနားမလည်တဲ့ရွာသားတွေကို လက်နက်ကိုင်
ခိုင်းပြီး တိုက်ပွဲတွေရှေ့ကို ပို့နေရတာကို စိတ်ပျက်လာပြီ..”

“သခင်ဖိုးနိုင် စကားက အလံနီခံယူချက်ကို ယုံကြည်မှု
မရှိတာလား.. အားနည်းသွားတာလား.. .”

“ကျုပ်တို့တစ်တွေတည်ထောင်ခဲ့တဲ့ အလံနီဝါဒတွေဟာ
ပြည်သူတွေရဲ့ဘဝတွေကို ကယ်တင်ဖို့လို့ အော်ဟစ်ခဲ့တာတွေက
ခု လက်ရှိအခြေအနေနဲ့ တခြားစိတ်ဖြစ်နေပြီလေ.. ဝါဒကိုယုံကြည်
တယ်.. လူတွေကိုယုံကြည်မှုမရှိတော့ဘူး.. ဗဟိုကော်မတီလူကြီး
တွေက တစ်နေ့တစ်နေ့အစည်းအဝေးတွေလုပ်.. သဘော

၁၇၀

ရွှေဘဝင်

တရားတွေ ဆွေးနွေးနေတာနဲ့ပဲ. . ကျဆုံးမှုတွေက နောက်ဆုံး အဆင့်ကိုရောက်တော့မယ်. . ပြည်သူလူထုဆီက ထောက်ခံမှုနဲ့ ဝေးပြီး. . မုန်းတီးမှုတွေကိုတွေ့နေရပြီဆိုတာ တခြားနေရာ မကြည့်နဲ့. . ကျုပ်တို့ရှိနေတဲ့ဒေသကိုပဲကြည့်ရင် သဘောပေါက် နိုင်ပါတယ်. . ဝါဟာ နိဂုံးရဲ့အစတစ်ခုကိုစပြီးခြေလှမ်းနေတာ သခင်ဘမြင့်. . . ”

သခင်ဖိုးနိုင်နဲ့ဖေဖေဟာ တကွသိုလ်ကျောင်းသားဘဝ ကတည်းက လက်တွဲခဲ့ကြတဲ့ ရဲဘော်ရဲဘက်တွေဖြစ်တာမို့ ဘယ် ကိစ္စမဆို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောခဲ့ကြတယ်. . တခြားတစ်ယောက် ရှေ့မှာ ဒီလိုဝါဒဖောက်ပြန်နေစကားကို ပြောဖို့မဆိုနဲ့. . အရိပ် အယောင်လေးပြရုံနဲ့ သေချာပေါက်အသတ်ခံရမှာသေချာတယ်”

“ကျုပ်ပြောနေတဲ့စကားတွေကို သခင်ဘမြင့်အဖြေတစ် ခုခုပြန်ပြီး ပေးဦးလေ့ဗျာ. . . ”

“သခင်ဖိုးနိုင်. . ကျုပ်ကဒီဝါဒအတွက် ဇနီးနဲ့ကျုပ်သိပ် ချစ်တဲ့သမီးကိုစွန့်ပြီး လိုက်ခဲ့ရသူဆိုတော့ နောင်တတွေအမှားတွေ ကို မပြောချင်တော့ဘူး. . ခင်ဗျားခံစားချက်တွေကို ကျုပ်နား

သစ္စာမွန်စာပေ

နီရုဇာသစ်သတို့သမီး

၁၇၁

လည်ပါတယ်. . ခင်ဗျားဘာလုပ်မယ်လို့ဆုံးဖြတ်ထားလဲ”

“ကျုပ်တို့ဇနီးမောင်နှံအတွက်ဆို ကျုပ်ဒီလောက်ထိ တွေဝေနေမှာမဟုတ်ဘူး. . ကျုပ်သားလေးအတွက်ကျုပ်တစ်ခုခု ခိုင်ခိုင်မာမာဆုံးဖြတ်ရတော့မှာ. . သခင်ဘမြင့်. . မြို့ကဆွေမျိုးတွေ ဆီမှာ ကျုပ်သားကိုအပ်နှံပြီး ကျုပ်တို့အလင်းဝင်မယ်ဗျာ. . . ”

“ကောင်းပြီ သခင်ဖိုးနိုင်. . ကျုပ်ဘာကူညီရမလဲ”

“မကူညီပါနဲ့ဗျာ. . ကျုပ်ကြောင့် ခင်ဗျားဘာမှမဖြစ်စေ ချင်ဘူး. . ကျုပ်ရဲဘော်စနိုးဦးနဲ့ ဒီကနေထွက်မယ်”

“သခင်ဖိုးနိုင်. . သတိမလစ်နဲ့နော်. . တစ်ချက်လေး ဟာ သွားတာနဲ့ အန္တရာယ်ကြီးတယ်”

“စိတ်ချ. . သခင်ဘမြင့် ကျုပ်ဘက်က ပိပိရိရိပြင်ဆင်ပြီး မှ ထွက်မှာပါ. . . ”

“ဟိုမှာ သခင်ဘဇံလာနေတယ်. . ”

“ဟေ့. . ဟိုနှစ်ယောက် ဘာတွေတိုင်ပင်နေတာလဲ. . ဝါဒပျက်စေမယ့်အတွေးအခေါ်တွေသဘောတရားတွေတော့ ဓမ္မောနွေးကြနဲ့နော်. . ကျုပ်က အချင်းချင်းလူမသတ်ချင်ဘူး”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ခင်ဗျားစကားကဘာစကားလဲ သခင်ဘဇံ. . ခံယူချက် ယုံကြည်ချက်ကို ခင်ဗျားထက်ပြင်းထန်တယ်. . ခင်ဗျားလိုထောင် က လူယက်မှုနဲ့ထွက်ပြီးရပ်တည်စရာမရှိလို့ အလံနီထဲရောက်လာ တဲ့သူမဟုတ်ဘူးဗျ. . မြေပေါ်ကနေ တောထဲကိုရောက်လာတဲ့သူ တွေဆိုတာ မှတ်ထား. . ဝါဒရေးရာအကြောင်းကို ခင်ဗျားသိတာ ထက် ပိုပြီးသိတယ်. . .”

“ခင်ဗျားစကားက ကျုပ်ကိုစော်ကားတာလား”

“ကျုပ်ကစပြီးစော်ကားတာမဟုတ်ဘူး. . ခင်ဗျားက စပြီး စော်ကားတာလေ. . .”

“သခင်ဘဇံ. . ခင်ဗျားအလံနီစည်းကမ်းထဲမှာ ညီညွတ် ခြင်းကို ပြိုကွဲစေတဲ့စကားဖြစ်စေ. . အဖျက်သဘောဖြစ်စေ လုပ်ခဲ့ရင် ဘယ်လိုအရေးယူရတယ်ဆိုတာသိမှာပါ. . ကျုပ် ဒီလောက်နဲ့ပဲ သတိပေးလိုက်မယ်နော်. . ကျုပ်က သေနတ်ကို ထုတ်ခဲ့တယ်၊ ထုတ်ပြီဆိုရင် ကျည်ဆန်ထွက်ရမှ ကျေနပ်တဲ့သူ နော်. . .”

ဖေဖေရဲ့လုပ်ရပ်တွေကို သခင်ဘဇံကောင်းကောင်းသိ

ထားတာမို့. . နောက်ထပ်စကားကိုဆက်ပြီးမပြောရဲဘူး. . သခင် ဖိုးနိုင်၊ သခင်ဘဇံတို့က ဖေဖေအုပ်ချုပ်မှုအောက်မှာနေကြရတဲ့ သူတွေ. . ဖေဖေနဲ့ သခင်ဖိုးနိုင်ဆွေးနွေးပြီး(၃)ရက်မြောက်တော့ ဖေဖေကိုဗဟိုဌာနချုပ်ကနေ ခေါ်လို့ ရိုးမကိုသွားစဉ်မှာ. . သခင် ဖိုးနိုင်တို့ ဇနီးမောင်နှံကကြံ့မာဆိုးဝင်ခဲ့တယ်လေ. . သခင်ဖိုးနိုင် ခဲ့ ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့တပည့်စန်းဦးက သစ္စာဖောက်ပြီး သခင် ဘဇံကို ပြောပြလိုက်လို့. . ဖေဖေပြန်မရောက်ခင်မှာ ခုံရုံးဖွဲ့ပြီး သတ်ပစ်လိုက်ကြတယ်. . .”

“ကိုဒွန်ကရော ဖေဖေ. . .”

“‘ဒွန်’ကို ပန်းတောင်ရွာက ဆရာတော်ဘုရားက အလှူခံ ပြီးခေါ်သွားလို့ သေကံမရောက်ခဲ့ဘူး၊ ဖေဖေပြန်ရောက်ပြီး သူတို့ သတင်းကို ကြားရပေမယ့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရုံကလွဲပြီး ဘာမှ မတတ်နိုင်ခဲ့ဘူး သမီးရယ်. . သိပ်မကြာပါဘူး. . ဖေဖေတို့ကို အစိုးရတပ်တွေက ထိုးစစ်ဆင်တာကြောင့် ပန်းတောင်ရွာကို ခံတပ်လုပ်ပြီး အစိုးရတပ်တွေကို ခုခံတယ်. . ရွာလည်းပျက်စီး သလောက်ဖြစ်သွားပြီး ရွာသူရွာသားတွေလည်း ဖေဖေတို့ကြောင့်

သေကျေခဲ့ကြရတယ်လေ... ဒီတိုက်ပွဲမှာ ဖေဖေခြေထောက် ကျည်ဆန်မှန်ပြီး အဖမ်းခံခဲ့ရတယ်... ပြစ်မှုတွေအတွက် ထောင် (၂၁)နှစ်ကျခဲ့ပေမယ့်... လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်နဲ့ဖေဖေပြန်ပြီး လွတ်လာတဲ့အချိန်မှာ 'ခွန်'ကိုပြန်ခေါ်ပြီး မြို့ကိုခေါ်မလို့ ပန်းတောင်ရွာကို ရောက်တော့... ဖေဖေတို့ကြောင့် နစ်နာခဲ့ရတဲ့ ပန်းတောင်ရွာကြီးကို ဖေဖေတာဝန်ရှိတယ်ဆိုပြီး ပြန်ပေးဆပ်ခဲ့တာပဲ သမီးရေ... အဲဒီကတည်းက ခွန်ကို ဖေဖေမွေးစားခဲ့တာပဲ..."

"ကိုခွန်က ဒီအကြောင်းတွေသိလား ဖေဖေ..."

"သိတယ် သမီး"

"ဒိုင်း..."

"ဒိုင်း..."

"ဒိုင်း"

"ဟင်"

ရွာထဲဆီမှ သေနတ်သံတွေကို ဆက်တိုက်ကြားလိုက်သဖြင့်...

"တိုက်ပွဲကတော့ စနေပြီ သမီး..."

"သမီးသွားပြီးကြည့်ချင်တယ်..."

"သမီးစိတ်ဆန္ဒပြင်းနေရင် သွားလေ၊ သေနတ်တော့ယူသွား..."

ကျွန်မစောင်လေးကို ခေါင်းပေါ်လွှားတင်ပြီး အိမ်အပြင်ဘက်သို့ထွက်တော့...

"မမ နှင်းဆီဖြူ..."

"ဟင်... ဖိုးတူး... နင်ဘာလာလုပ်တာလဲ"

"ကြိုးတွေ လာယူတာ..."

"ဘာလုပ်ဖို့"

"ဟိုခါးပြကောင်တွေကို တုပ်မလို့"

"အားလုံးကိုမိသွားပြီလား... မြန်လိုက်တာ"

"မြန်ဆို့... ဒီကောင်တွေ ချောင်းထဲကိုဝင်တာနဲ့ ပိတ်မိပြီး"

ဘာမှမလုပ်နိုင်တာ..."

"ခုနက သေနတ်သံတွေကရော"

"ခုခဲဖို့လုပ်တဲ့တောင်တွေကို ခြောက်ပြီးပစ်တာပါ..."

၁၇၆

ရွှေဘဝင်

“ခုချောင်းက ကိုခွန် တာဝန်ယူထားတဲ့ချောင်းလား”

“ဟုတ်တယ်. . ခွေးမသားတွေ (၁၀)ယောက်လောက် ထို
မိခင်တာ. . ဟို. . ဦးထင်ကျော်နဲ့သူသားကိုပါမိတာ. . .”

“မီးပြပိုလ်ဦးထင်အောင်ကရော. . .”

“ဆရာကြီးမာန် ချောင်းဘက်ကနေတက်မှာဆိုတော့
ခုလောက်ဆို မိနေလောက်ပါပြီ. . မမနင်းဆီဖြူလိုက်မလိုလား
သွားမယ်လေ. . .”

“အေး. . အေး”

ကျွန်မဖိုးတူးနှင့်အတူ ချောင်းဘက်ဆီသို့ လိုက်လာတော့
မီးတုတ်တွေအောက်မှာ ဦးထင်ကျော်တို့(၁၀)ယောက်ကို ဖမ်းဆီး
ထားတာကို တွေ့နေရသည်။

“ကြာတယ် ကိုခွန်. . ဓာတ်ခါတည်းသတ်ပစ်လိုက်”

“ဟုတ်တယ်. . ဒီလောက်ယုတ်မာတဲ့လူကို မိုးလင်းခါ
မနေနဲ့. . .”

“ကျုပ်တို့လက်ထဲကိုလွှဲပေးစမ်းပါ”

ရွှာသားတွေက အော်ဟစ်ပြောဆိုပြီး ဦးထင်ကျော်တို့

သဒ္ဓါမွန်စာပေ

ကိုရာသစ်သတို့သမီး

၁၇၇

ထုတ်ပေးဖို့ တောင်းဆိုနေတာမို့ ခွန်တို့ တားဆီးနေရသည်။
ရွှာသားတွေက မရ။

“အားလုံးကို ကျွန်မစကားပြောချင်ပါတယ်. . ဧကလေး
နားထောင်ပေးကြပါ”

ကျွန်မစကားကြောင့် ရွှာသားတွေအားလုံးတိတ်ဆိတ်ပြီး
ကျွန်မစကားကို နားစွင့်နေကြသည်။

“ဦးထင်ကျော်ပေါ်မှာ ရွာသူရွာသားတွေအားလုံး
နာကြည်းမုန်းတီးနေမယ်ဆိုတာကို ကျွန်မခံစားမိပါတယ်. .
ဒါပေမယ့် ဥပဒေမဲ့ မင်းမဲ့စရိုက်ဆန်တဲ့သတ်ဖြတ်မှုတွေကို မလုပ်
ကြပါနဲ့. . သူတို့ဘက်မှာ ဥပဒေမရှိပေမယ့် ကျွန်မတို့ဟာ ဥပဒေ
မဲ့နေထိုင်ကြတဲ့သူတွေမဟုတ်ပါဘူး. . ဒါကြောင့် ဦးထင်ကျော်
တို့ ဥပဒေအတိုင်းအရေးယူဆောင်ရွက်နိုင်ဖို့အတွက် စီစဉ်ရမှာ
ပါ. . ခုချိန်မှာ ကျွန်မတို့ရွာဟာ အလံနီတွေကြောင့် အုပ်ချုပ်ရေး
ဦးမှာ အားနည်းနေတာကလွဲပြီး အုပ်ချုပ်ရေးပျက်နေတဲ့ရွာ
မဟုတ်ပါဘူး. . ခု ကျွန်မတို့ရွာတွေကို သေနတ်နဲ့အုပ်ချုပ်နေ
ကြတဲ့သူတွေဟာ ရေရှည်ရပ်တည်နိုင်ကြမှာမဟုတ်တော့ပါ

သဒ္ဓါမွန်စာပေ

ဘူး.. အရှင်းဆုံးပြောရရင် သူတို့ရဲ့နေဝင်ချိန်ကို ရောက်
နေပါပြီ.. တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက်တိုက်ပွဲဖြစ်ရင် သေဆုံးခဲ့ရတာမျိုး
မဟုတ်ဘဲ.. သီးသန့်သတ်ဖြတ်တာမျိုးကို ကျွန်မတို့ရွာသားတွေ
မလုပ်ပါနဲ့.. ရွာမှာသူကြီးခန့်ထားတာဟာ အရေးယူ.. အပြစ်
ပေးဖို့အတွက်ဖြစ်ပါတယ်.. သူကြီးနဲ့ ရွာကလူကြီးတွေစိစဉ်တာ
ကို အားလုံးလက်ခံပေးကြပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်.. ”

ကျွန်မစကားအဆုံးမှာ ရွာသားတွေထဲမှ မည်သည့်
စကားသံတွေကိုမှ မကြားရတော့ပေ။ အားလုံးသဘောက
ကျွန်မစကားကို သဘောတူလက်ခံခြင်းပင်ဖြစ်၏။

“ကျွန်မအားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဟိုမှာ မီးရောင်တွေမြင်နေရတယ်.. သူကြီးဦးမာန်တို့
အဖွဲ့နဲ့တူတယ်.. ”

ဆရာကြီးမာန်တို့အဖွဲ့ကလည်း ခြေပြင်လှီးကင်အောင်
နှင့် သူတပည့်တွေကို ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“အားလုံးကို ဒီညတော့ကြီးတွေနဲ့ပူးချည်ထားပြီး မနက်ကျ
မှ စိစဉ်ကြမယ်ဟေ့.. ခေါ်ခဲ့ကြတော့.. ”

“သူ.. သူကြီး.. ”

“ဘာလဲ ထင်ကျော်”

“ကျုပ်ကိုမသတ်ပါနဲ့ဗျာ”

“ထင်ကျော် ငါတို့က လူသတ်သမားတွေမဟုတ်ဘူး..

မင်း ကျွန်လွန်တဲ့အပြစ်တွေကို ဘယ်လိုဆောင်ရွက်ရမလဲဆိုတာ
ငါလည်းဆုံးဖြတ်မပေးနိုင်ဘူး.. ရွာကလူကြီးတွေနဲ့ ဆွေးနွေးပြီး
မှ ဆုံးဖြတ်ကြမှာ.. ”

“ဟို.. ဟို.. အလံနီလက်ထဲလည်း မအပ်ပါနဲ့ဗျာ”

“မင်းသိအောင် ပြောလိုက်မယ်.. သူကြီးမာန်ဆိုတဲ့
ကောင်က အလံနီလက်အောက်ခံ သူကြီးမဟုတ်ဘူး.. ငါတင်
မကဘူး.. ပန်းတောင်ရွာဟာ အလံနီလက်အောက်ခံရွာမဟုတ်
ဘူးဆိုတာလည်း မင်းခေါင်းထဲမှာမှတ်ထားလိုက်.. ”

ကျွန်မ‘ဒွန်’ဘေးတွင်ကပ်ပြီး နောက်မှလိုက်ခဲ့တော့သည်။

“ဟူး.. တော်သေးတာပေါ့.. နှင်းဆီဖြူရယ်”

“ဘာကိုလဲ ကိုဒွန်”

“ရွာသားတွေ အတင်းတောင်းဆိုနေတာကို ဘယ်လို

ရှင်းရ မှန်းမသိဖြစ်နေတာ. . နှင်းဆီဖြူရောက်လာလို့ ရှင်းနိုင်တာ. . ရွာသားတွေက နှင်းဆီဖြူစကားဆိုရင် ပုတ်သင်ညို့တွေဖြန့်သွားကြတာ. . .”

“သူတို့ကို ကျွန်မက ချစ်လို့. . သူတို့ကကျွန်မကို ပြန်ပြီး ချစ်ကြတာပါ. . .”

“နှင်းဆီဖြူရေ. . သတင်းကောင်းတစ်ခုကြားရပြန်ပြီ မနေ့ကပင်လယ်ငါးဖမ်းသွားတဲ့ သူတွေ. . ဒီနေ့ညပြန်ပြီးရောက်လာတာသူတို့ပြောတဲ့စကားအရဆိုရင် အစိုးရတပ်တွေက ရေကြောင်းကနေ စပြီးဝင်နေပြီတဲ့. . .”

“ဟင်. . ဒါဆို ကျွန်မတို့ဆီကိုသိပ်မကြာခင်ရောက်လာတော့မှာပေါ့. . .”

“အနွေးနဲ့အမြန်ပဲ. . တခြားနယ်မြေတွေကို အရင်ဝင်ပြီး တိုက်ရင်တော့ ငါတို့ဒေသကို တစ်ပတ်လောက်ဆို ရောက်လာနိုင်မယ်. . ဖေဖေကိုပြောပြပြီး ဘာတွေလုပ်ရမလဲဆိုတာကို ဖေရမယ်. . ဒါနဲ့ ငါမှာထားရက်နဲ့ဘာလို့ထွက်လာရတာလဲ နှင်းဆီဖြူ”

“ဖေဖေကပြောတယ်. . ကျည်ဆန်ဆိုတာ ရင်းနှီးသူတွေကို ရှောင်လွှဲတတ်တယ်တဲ့. . ဒါကြောင့်ကျည်ဆန်တွေနဲ့ရင်းနှီးအောင်ထွက်လာတာ”

“ငါက နှင်းဆီဖြူလို့ စကားမကြွယ်တော့ ဘာမှပြောစရာ မရှိတော့ပါဘူး”

ကျွန်မ ‘ခွန်’ မျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီးရယ်မိလိုက်သည်။

အခန်း ၂

ကျွန်မတို့ရွာလုံခြုံရေးအတွက် အမာခံခြံစည်းမိုးတွေကို ခိုင်ခံ့အောင်ပြုလုပ်နေရသည်။ ပန်းတောင်တစ်ရွာလုံးယောက်ျား၊ မိန်းမတင်မက ကလေးသူငယ်တွေပါ တက်တက်ကြွကြွလုပ်နေတာကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မရင်မှာပီတိဖြစ်ခဲ့မိသည်။

ပန်းတောင်ရွာကြီးခုလို ညီညွတ်သောအခြေအနေကို ပြန်ရလာခြင်းမှာ ကျွန်မတို့ကြီးစားမှုတွေရဲ့ ရလဒ်တစ်ခုပင်မဟုတ်လား။

ကျွန်မ၊ ဒွန်၊ ဆရာကြီးမာန်နှင့် ရွာလူကြီးတချို့သစ်ပင်ရိပ်အောက်တွင် ရေနွေးကြမ်းဝိုင်းကလေးဖွဲ့ပြီး စကားပြောနေကြသည်။

သဗ္ဗာဗ္ဗန်စာပေ

“ရွာရဲ့ခြံစည်းမိုးတွေပြီးရင်တော့ အလံနီတွေနဲ့မဖြစ်မနေ တိုက်ပွဲတစ်ခုကတော့ ပေါ်တော့မှာသေချာတယ်. . .”

“ဘာကြောင့်လဲ ဆရာမာန်”

“ဒီကောင်တွေရဲ့ နယ်ခံတပ်တွေဟာ အစိုးရတပ်ထိုးစစ်ကြောင့် ကျဆုံးမှုတွေများပြီး အခြေအနေတော်တော်ကိုဆိုးနေပြီ. . . ခုရွာတွေမှာ ရွာသားတွေကို သူတို့အဖွဲ့ထဲကိုအတင်းဆွဲထည့်ပြီး ခါးစာခံလုပ်ပြီးတိုက်နေကြတာ. . . ခုဆို အစိုးရစစ်ကြောင်းကြီးက နယ်မြေတော်တော်များများကို သိမ်းပိုက်ပြီး. . . ကျုပ်တို့ဘက်ကို မကြာခင်ရောက်လာတော့မယ်. . .”

“ကျွန်မတို့နယ်မြေမှာ ခြေကုပ်ယူထားတဲ့ရဲဘော်မြတို့တော့ အနီးအနားရွာတွေကို ဒုက္ခပေးတော့မှာ သေချာနေပြီဆိုတော့ ဒင်းတို့ကိုတိုက်ခိုက်ဖို့တော့ အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် လုပ်ထားရ တော့မှာပဲ ဆရာကြီးမာန်. . .”

“ဟုတ်တယ် နှင်းဆီဖြူ. . . ရွာသားတွေအားလုံးတော့ သေနတ်ပစ်နဲ့စစ်ပညာတွေသင်ကြားထားပေမယ့် လက်နက်ကတော့ ပြည့်စုံအောင်မရှိသေးဘူး. . . ဒါနဲ့ ဒွန်. . . သံခဲနဲ့မောင်းတို့

သဗ္ဗာဗ္ဗန်စာပေ

ဆီက ဘာသတင်းမှမရဘူးလား...

“မရသေးဘူး ဆရာကြီးမာန်.. သူတို့တပ်တွေ စစ်ကူ သဘောအင်အားသွားပြီးဖြည့်ရတယ်လို့ကြားတယ်.. စစ်ကူဆို ပေမယ့် တခြားနေရာကိုအရောင်ပြပြီးသွားကြမှာပါ..”

“ဆရာကြီးမာန်.. ဆရာကြီးမာန်..”

“ဘာလဲ ချိုတူး..”

“ဟိုချောင်းကူးရွာက လူတစ်ယောက် အရေးကြီးတဲ့ စကား ပြောစရာရှိလို့ဆိုပြီး ရောက်နေတယ်”

“အေး အေး.. ခေါ်ခဲ့..”

ချိုတူး လူတစ်ယောက်ကိုခေါ်ပြီး ကျွန်မတို့နားကိုရောက် လာ၏။

“မင်း.. ချောင်းကူးရွာက တုတ်လေးမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုဒွန်”

“ဘာတွေအရေးကြီးလာလို့လဲ”

“ကျွန်တော်တို့ရွာတိုက်တယ်တင်ပါဦး ကိုဒွန်ရာ..”

“ဟင်.. ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ”

“အောင်မောင်းနဲ့ သူကြီးကဲက ရွာကယောက်ျားတွေကို ဖမ်းဆီးပြီး အလံနီအဖွဲ့ထဲမှာ စစ်တိုက်ခိုင်းဖို့ လုပ်နေကြတယ်”

“ဘာ”

“ခု ရွာကလူတွေကို ခေါ်သွားကြတော့မယ်.. ကယ်ပါ ဦးဗျာ”

“ချောင်းကူးကနေ ဘယ်ကိုပို့ကြမှာလဲ”

“အနောက်တောဘက်ကိုပို့ကြမှာ”

“ရွာသားဘယ်နှစ်ယောက်လောက်ပါသွားလဲ တုတ်လေး”

“အားလုံးအယောက်(၃၀)လောက်ပါသွားတယ်.. ဆန်နဲ့ တခြားရိက္ခာတွေပါသယ်ခိုင်းပြီး ခေါ်သွားကြတာ..”

“ဆရာကြီးမာန်.. ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“တစ်ခုခုတော့ မဖြစ်မနေလုပ်ရတော့မယ် တုတ်လေး.. သူတို့ အင်အားဘယ်လောက်ပါလဲ..”

“အလံနီအဖွဲ့က (၅)ယောက်လောက်ပဲပါတာပါ.. အောင်မောင်းကောင်တွေက (၁၅)ယောက်လောက်နဲ့ခေါ်သွား တာ..”

“ ‘ခွန်’ အနောက်ဘက်တောကိုသွားရင် ဘယ်လမ်းက နီးနိုင်မလဲ. . ဖြတ်လမ်းရှိလား”

“ရှိတယ် ဆရာကြီးမာန်. . ပေါက်တောချောင်းကနေ သွားရင် အနောက်တောသုသာန်ကိုရောက်မယ်. . ကျွန်တော် တို့က ဦးအောင်ရောက်မှဖြစ်မှာနော်”

“ဒါဆို. . အချိန်ရှိတုန်း ‘ခွန်’မင်းနဲ့ရွာက လူငယ်(၁၀) ယောက်စုပြီး သွားကြမယ်”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာကြီးမာန်. . .”

“ငါစက်လှေတွေကို စီစဉ်ထားလိုက်မယ်. . သမီး နှင်းဆီဖြူက ကျန်တဲ့လူကြီးတွေနဲ့ ရွာခြံစည်းရိုးတွေကို အားစိုက် ပြီးလုပ် ခိုင်းထားတော့ကွယ်. . အခြေအနေတွေက မကောင်း တော့ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့. . စိတ်ချပြီးသာသွားပါ”

‘ခွန်’နှင့်ဆရာကြီးမာန်ထွက်သွားသည်နှင့် ကျွန်မရွာသား တွေဆီကို လူကြီးတွေနှင့်ထွက်ခဲ့ပြီး ရယ်မောစရာစကားတွေ ပျော်စရာအကြောင်းလေးတွေကိုပြောရင်း စိတ်ခါတ်ကလေးတွေ

တက်ကြွအောင်လုပ်နေရသည်။

“မမနှင်းဆီဖြူ. . .”

“ဘာလဲဟေ့”

“မမ. . ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ တစ်သက်လုံးနေမှာလား ဟင်”

“ဘဲ”

ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အမေးစကားကို ကျွန်မပြန်ပြီး ဖြေ ဖို့ခက်နေလေ၏။ ဒါပေမယ့်. . .

“သားတို့ရွာကြီးအေးချမ်းပြီးသာယာတဲ့အချိန်ထိ မမရှိနေ မှာပါကွယ်. . .”

“မမနှင်းဆီဖြူ. . သားတို့ရွာကြီးကို မထားခဲ့ပါနဲ့နော်”

“မထားခဲ့ပါဘူးကွယ်”

ကျွန်မရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းစရာဝေဒနာလေးတစ်ခုပင် မဟုတ်လား. . .

နီ ရာဇသစ် သတို့သမီး ၇

၁၈၉

“လာနေပြီ. . .”

ရွာသားတွေကို တန်းစီသွားခိုင်းပြီး ဘေးတစ်ဖက်တစ်
ချက်မှ အောင်မောင်းနှင့်အလံနီကောင်တွေက ခြံရံပြီးလိုက်ပါ
လာသည်။

“ခွန်. . အနီးကပ်ကျမှ ပစ်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

‘ခွန်’တို့နားသို့ တဖြည်းဖြည်းနှင့် နီးကပ်လာနေလေပြီ။

“ရှေ့ရပ်ပေါ်မှာ အားလုံးကိုတက်ခိုင်းလိုက်. . အရက်
သောက်ဦးမယ်”

အလံနီခေါင်းဆောင်တစ်ဦးက ရွာသားတွေကိုရပ်ပေါ်
သို့ တက်ခိုင်းပြီး အောင်မောင်းတို့နှင့် အရက်ဝိုင်းဖွဲ့ကြသည်။

“ရွာမှာထဲက သောက်ချင်နေတာ. . ခွေးမသားတွေကို
ခေါ်ရ ဖမ်းရနဲ့ အရက်သောက်ချိန်တောင်မရလိုက်ဘူး. . ခုမှပဲ
အေးအေးဆေးဆေးသောက်ရတယ်၊ အောင်မောင်း. . မင်း
အရက်က မီးတောက်အရက်နော်. . .”

“ဗိုလ်ကြီးမိုးရေ သောက်ကြည့်မှသိနိုင်မှာဗျ. . သောက်

‘ခွန်’တို့ အနောက်တောသုသာန်ဆီသို့ ခရီးပြင်းလာခဲ့
ကြသဖြင့် နာရီပိုင်းအတွင်းကို ရောက်ခဲ့ကြသည်။

“ခွန်. . ဒီကောင်တွေဖြတ်ပြီးမသွားကြသေးဘူး”

“ဟူး. . တော်သေးတာပေါ့၊ ဆရာကြီးမာန့်. . .”

“အားလုံး နှစ်ဖက်ခွဲပြီးနေရာယူကြတော့. . .”

‘ခွန်’တို့အားလုံးနေရာယူကာ စောင့်နေကြသည်။

“ခြေသံတွေကြားရတယ်. . လာနေကြပြီထင်တယ်”

အနောက်တောသုသာန်ကြီးမှာ ရွာနှင့်(၃)မိုင်လောက်
ဝေးတဲ့ နေရာမှာတည်ရှိပြီး ချောင်းကြီးတစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်ပြီး
လာရတာဖြစ်သည်။

ကြည့်လိုက်”

“သောက်ကြည့်ရတာပေါ့ကွာ... ”

ဇရပ်ပေါ်မှာ အောင်မောင်းတပည့်(၅)ယောက်လောက်သာ စောင့်ကြပ်နေပြီး ကျန်လူတွေက ဇရပ်အောက်တွင် ဝိုင်းဖွဲ့နေကြသည်။ ‘ဒွန်’တို့ ပစ်ခတ်မယ်ဆိုရင် ရွာသားတွေအတွက် အန္တရာယ်ကင်းစေသော အနေအထားတစ်ခုဖြစ်တာမို့... ”

“အားလုံးပြင်ပြီး တစ်ပြိုင်တည်းပစ်မယ် ဒွန်”

“ဟုတ်”

‘ဒွန်’တို့လူစုသေနတ်တွေကို အသင့်ပြင်ပြီးနောက်...

“ပစ်...”

“ဒိုင်း... ဒိုင်း... ဒိုင်း... ဒုတ်... ဒုတ်... ဒိုင်း...”

“ဝုန်း”

မိုင်းယမ်းတွေကိုသုံးပြီး အမှတ်မထင်ပစ်ခတ်မှုကြောင့် အောင်မောင်းနှင့်အလံနီတပ်တွေ နေရာယူချိန်ပင်မရလိုက်ဘဲ အခြေအနေလျက်သွားသည်။

“တက်...”

“ဟေး”

‘ဒွန်’တို့လူစုညာသံပေးပြီး အနီးကပ်ဝင်ပြီးတိုက်ခိုက်တော့သည်။ ဇရပ်ပေါ်မှ ရွာသားတွေကပါ ဝင်ပြီးတိုက်ခိုက်ကြတာမို့ အောင်မောင်းအပါအဝင် အလံနီအဖွဲ့ဝင်(၁၀)ဦးလောက်ကို လက်ရဖမ်းမိလိုက်ကြသည်။

“အောင်မောင်း...”

“ဗျာ... ဗျာ”

“မင်းအတွက်နောက်ဆုံးနေ့ရက်ကို ရောက်သွားပြီကွ”

“မ... မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာကြီးမာန်ရယ်... အသက်ကိုချမ်းသာပေးပါဗျာ...”

“မင်းအသက်ရှင်မှု မရှင်မှုက ငါနဲ့မဆိုင်ဘူး... မင်းရွာသားတွေကဆုံးဖြတ်မှာ...”

“ခွေးမသား... လူယုတ်မာကို သတ်ပစ်မယ်...”

“ဆရာကြီးမာန်တို့ မသတ်နဲ့... ကျုပ်တို့လက်ထဲကို ထည့်လိုက်...”

“အားလုံးခဏနေကြဦး... မင်းတို့ရွာအတွက် တစ်ခါ

၁၉

ရွှေဘဝင်

တည်းကိစ္စရှင်းခဲ့မယ်.. သူတို့ကိုခေါ်ခဲ့ ချောင်းကူးရွာကိုသွားကြမယ်”

ရွာက ထွက်လာစဉ်က ရွာသားတွေကိုအောင်မောင်းတို့က ဖမ်းဆီးခဲ့ပေမယ့် ရွာထဲကို ပြန်ပြီးဝင်တော့ အောင်မောင်းတို့ကို ရွာသားတွေက ဖမ်းဆီးပြီးခေါ်ဆောင်လာခဲ့တော့သည်။

ချောင်းကူးရွာထဲသို့ ဝင်သည်နှင့်...

“မင်းတို့ ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“ခင်ဗျားမျက်လုံးတွေကောင်းမှာပေါ့ ဘဝံ.. ခင်ဗျား သား ကိုဖမ်းလာတာလေ...”

“ဘာကွ.. မင်းတို့က ဘာတွေမို့ ငါ့သားကို ဖမ်းရတာလဲ အလံနီခေါင်းဆောင်သခင်ဘဝံသားကို ဖမ်းချင်တိုင်းဖမ်းလို့ရမယ် မှတ်နေလား...”

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဘဝံ မင်းကိုယ်မင်းခုထိ အန္တထနေတုန်းကိုး.. သမိုင်းကြောင်းက ပြောင်းသွားပြီကွ.. အလံနီဆိုတာ ခေတ်တစ်ခုနောက်မှာ ကျန်ခဲ့ပြီ...”

“ငါ့သားကို ခုလွှတ်လိုက်စမ်း.. မလွှတ်ရင်မင်းတို့ရွာပါ

သဒ္ဓါမွန်တလေ

“ရာဇသင်္ခသတို့သမီး”

၁၉၁

မီးလောင်တိုက်သွင်းခံရမယ်မှတ်... ”

“မင်းကအသက်သာကြီးပြီး ခုထိအမှန်တရားကို မသိတဲ့ ကောင်ဆိုးတော့ နောင်တ,တရားကို သဘောမပေါက်ရင်ပေါက် အောင်လုပ်ပေးရမှာပေါ့.. ‘ခွန်’ သူ့ကိုပါဖမ်းလိုက်”

“ကဲ.. ”

“ဖြောင်း...”

“အို”

ဘဝံက သူ့ခါးကြားက သေနတ်ကိုထုတ်ယူမည်အပြု ‘ခွန်’လက်သီးက ဘဝံမျက်နှာဆီကို ရောက်သွားပြီး.. ဘဝံ လက်ထဲက သေနတ်ကို လုယူလိုက်သည်။

“ခွန်.. မလုပ်နဲ့”

“ဆရာကြီးမာန့်.. ကျွန်တော့်မိဘနှစ်ပါးအတွက် ကျွန် ငါ့ကိုရာဇဝင်ကြေးဆပ်ခွင့်ပြုပါ”

“ခွန်တို့ခုလုပ်နေတဲ့ တော်လှန်ရေးဟာ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးခံစား ချတ် တွေအတွက်လုပ်နေကြတာမဟုတ်ဘူး.. စစ်မှန်တဲ့အမှန် တရားအတွက်လုပ်နေကြတာ.. ဥပဒေမဲ့လုပ်ရပ်တွေကို ရှောင်

သဒ္ဓါမွန်တလေ

သူတို့အတွက်ဥပဒေက ဆုံးမသွားလိမ့်မယ်.. ”

“ဟူး”

ဆရာကြီးမာန်စကားကြောင့် ဘဇံကိုရှေ့သို့တွန်းပြီး
သေနတ်ကိုသိမ်းလိုက်တော့သည်။

“သူကြီးအိမ်ဘက်ကိုသွားမယ်”

“ဆရာကြီးမာန်.. သူကြီးဦးကဲဖွားလည်းနဲ့ပြေးပြီ”

“ဟင်”

‘ဒွန်’တို့ ဘဇံခြံထဲမှအထွက်တွင် နွားလည်းတစ်စီးကို တွေ့
သည်နှင့်...

“ဆရာကြီးမာန်.. ကျွန်တော်လိုက်သွားမယ်”

“တစ်ယောက်တည်းမသွားနဲ့.. ဖိုးတူးနဲ့ခွီတူး လိုက်သွား”

“ဟုတ်ကဲ့”

‘ဒွန်’ နွားလည်းကို ရွာလမ်းမကြီးအတိုင်း ဒွန်ခိုင်းမောင်
လာပြီး.. ရွာအပြင် သဲလမ်းမကြီးတွင် ရှေ့မှလည်းကိုလှမ်းတွေ့
လိုက်ရ၏။

“ဟဲ့.. ချိန်း.. ”

‘ဒွန်’ နွား(၂)ကောင်ကို ကြိမ်လေးတို့ပြီး အမီလိုက်သည်။

“ဒိုင်း.. ဒိုင်း”

သူကြီးကဲဖွားလည်းပေါ်မှ သူတပည့်တွေကသေနတ်နှင့်
လှမ်းပြီးပစ်သဖြင့် သတိနှင့်နောက်မှလိုက်ခဲ့ရသည်။

“ချိုတူး.. မင်းနွားလည်းကို ထိန်းထား.. ငါပစ်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ချိုတူးလီကဲထဲသို့ နွားနဖားကြီးတွေကိုထည့်ပြီး.. ‘ဒွန်’
ခြေစုံရပ်ကာ ရှေ့မှလည်းကို ပစ်လိုက်လေသည်။

“ဒိုင်း.. ဒိုင်း.. ဒိုင်း”

သေနတ်ကျည်ဆန်(၃)တောင့်မြောက်တွင် ဦးကဲဖွားတပည့်
တစ်ယောက် နွားလည်းပေါ်မှပြုတ်ကျသွားတော့သည်။

“ဟင်”

“ဘာဖြစ်တာလဲ ချိုတူး”

“သူကြီးတို့ တံတားပေါ်ကိုတက်ရင်ကိစ္စပြတ်ပြီး.. ဒီ
တံတားက မနေ့က တောင်ကျရေကြောင့် အောက်ခြေတွေပြတ်
နေပြီ.. မိကျောင်းတွေသောင်းကျန်းနေလို့ ဘယ်သူမှဒီတံတား

၁၇၆

ရွှေဘဝင်

ကနေမကူးကြဘူး”

ချိုတူးစကားပင်မဆုံးခင် သူကြီးဦးကဖဲတံတား ကြီးပေါ်သို့
နွားလှည်းဖြင့်တက်သွားပြီးမကြာ...

“ဝုန်း”

“အား...”

“အိ”

တံတားကြီးကျိုးကျပြီး လူတွေရော နွားလှည်းပါ ချောင်း
ထဲသို့ ပြုတ်ကျသွားတော့သည်။

“ဟင်...”

“ဟာ...”

“ဟိုက်...”

ဦးကဖဲရဲ့မိုက်ပြစ်တွေ၊ အနိုင်ကျင့်မှုတွေ၊ ရက်စက်မှုတွေ
ကို မိကျောင်းတွေက အပြစ်ပေးလိုက်လေပြီ...

ပန်းတောင် မော်တော်ဆိပ်သို့ ရဲဘော်မြတပ်ဖွဲ့မှ တပ်ဖွဲ့
ဝင်(၃)ယောက်ရောက်လာသည်။ ကျွန်မနှင့်ခွန်၊ ဆရာကြီးမာန်
တို့က ရပ်ပြီး...

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ကျုပ်တို့ခေါင်းဆောင်က ညွှန်ကြားချက်ပေးလိုက်တယ်”

“ဘာ... ညွှန်ကြားချက် ဟုတ်လား၊ ရှင်တို့ခေါင်းဆောင်
က နူးသွပ်နေတဲ့လူတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်တန်ကောင်းပါ
ဘူး... သူက ညွှန်ကြားချက်ထုတ်ရအောင် သူကပန်းတောင်ရွာ
ကို အုပ်ချုပ်နေတဲ့သူမို့လား...”

“မင်း ဘာစကားပြောတာလဲ”

“ရှင်နားကောင်းမှာပါ...”

“တယ်”

“ချောက်”

“ချောက်”

“ချောက်”

အလံနီကောင်မှ သေနတ်ထုတ်မည်အပြု.. ရွာသားတွေက ဝိုင်းပြီးချိန်ထားလိုက်သဖြင့် သေနတ်ကိုဆက်ပြီး မထုတ်ရဲ... ”

“ရှင်မြင်တယ်နော်.. ကျွန်မတို့က အနိုင်ကျင့်သလိုမျိုး မလုပ်ချင်ဘူး.. ကဲပါ.. ရှင်တို့ခေါင်းဆောင်ရဲ့အမူထဲပြီးနေတဲ့ စာကို ဖတ်ကြည့်ရတာပေါ့.. ”

ကျွန်မ ထိုလူလက်ထဲက စာကိုယူပြီး ဖတ်လိုက်သည်။

အမိန့်ထုတ်ပြန်ချက်

ပန်းတောင်ရွာမှ လူအယောက်(၂၀)နှင့် ရိက္ခာများကို ဝီနေညနေအလံနီတပ်စခန်းသို့ ပို့မရမည်။

အမိန့်တိုနာခံခြင်းမရှိပါက အလံနီဥပဒေအတိုင်းအရေးယူမည်။

ရဲဘော်မြ

(၃၈၄)

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. တကယ့်ကိုရယ်စရာတော့ ကောင်းနေပြီ.. ရှင်တို့ခေါင်းဆောင်ကိုပြန်ပြီးပြောလိုက်.. လူနဲ့ ရိက္ခာမပြောနဲ့.. ခွေးတစ်ကောင်နဲ့ဆန်တစ်စေ့တောင်ပေးစရာ အကြောင်းမရှိဘူး.. ရှင်တို့ပြန်ဟော့.. ဖိုးတူးသူတို့သေနတ်တွေ ကိုသိမ်းလိုက်.. ”

“ဟုတ်”

အလံနီအဖွဲ့ဝင်(၃)ယောက်လုံး မကျေမနပ်နှင့်ပြန်ပြီး ထွက်သွားကြတော့သည်။

“တိုက်ပွဲအတွက် အားလုံးပြင်ထားကြတော့ဟေ့.. ဒီ ကောင်တွေ ငါတို့ရွာကိုလာပြီးတိုက်တော့မှာ သေချာသွားပြီဟေ့”

ရွာသူရွာသားတွေကို တပ်ဖွဲ့ခေါင်းဆောင်တွေက ဦးဆောင်ပြီး နေရာကိုယ်စီယူထားကြတော့သည်။

“ဗိုလ်သံခဲနဲ့ဗိုလ်မောင်းတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ ရောက်လာပြီ ဆရာ ကြီးမာန့်.. ”

“သိပ်ပြီးကောင်းတာပေါ့ကွာ”

“ဆရာကြီးမာန့်”

“သံခဲနဲ့မောင်းလာတာ.. မင်းတို့တပ်ဖွဲ့တွေ စခန်းကနေ လာတာလား”

“မဟုတ်ဘူး ဆရာမာန်.. စစ်ကူသွားခိုင်းတာကို မသွားဘဲ တခြားရွာကနေလှည့်ပြီး ဝင်လာတာ..”

“ဒီနေ့တော့.. ရဲဘော်မြတ်တပ်တွေနဲ့ တိုက်ပွဲစပြီ”

“သတိတော့ထား ဆရာမာန်.. ဒီကောင်တွေမှာ အဝေးပစ်လက်နက်တွေပါတယ်.. ရွာကလူကြီးကလေးနဲ့ အမျိုးသမီးတွေကို တောထဲဘက်ကိုရွှေ့ထားရင်ကောင်းမယ်”

“ဒီကိစ္စကိုကျွန်မဦးဆောင်ပြီးလုပ်လိုက်ပါမယ်”

ကျွန်မ ဆရာကြီးမာန်နှင့် ဒွန်တို့နားမှခွာထွက်ပြီး ရွာထဲမှ ကလေးသူငယ်နှင့်လူကြီးတွေကို တောထဲဘက်ကိုသွားကြစို့ ပြောဆိုခိုင်းရင်း ဖေဖေဆီသို့ရောက်တော့..

“ဖေဖေ.. တောထဲဘက်သွားရမယ်..”

“သမီး.. ဖေဖေ မလိုက်ဘူး”

“ဟင်”

“ဖေဖေအတွက် ဒီသေနတ်သံတွေဟာ ဘာမှမဆန်းတော့

ပါဘူးကွယ်.. သမီးသာကလေးတွေနဲ့လူကြီးတွေကို ခေါ်ပြီး သွားပါတော့.. ခု တိုက်ပွဲဟာ ဖေဖေအတွက် သိပ်ကိုအဓိပ္ပါယ်ရှိတဲ့တိုက်ပွဲတစ်ခုဖြစ်လို့ ဒီတိုက်ပွဲကြားမှာ ဖေဖေနေခဲ့ချင်တယ် သမီး.. ဖေဖေကိုဘာမှနောက်ဆံမတင်းနဲ့.. သမီးလုပ်ရမယ့်တာဝန်ကိုသာ ကျေပွန်အောင်လုပ်ပါ”

ကျွန်မဖေဖေဆန္ဒကို ထပ်ပြီးတော့ အတိုက်အခံမလုပ်ချင်တော့ပါ.. ဖေဖေလက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး၊ ကျွန်မလုပ်ဆောင်ရမည့်တာဝန်တွေအတွက် ဖေဖေနားကနေ ခွာလာခဲ့သည်။

ဖေဖေရဲ့အပြုံးကလေးတွေက ကျွန်မရင်မှာ စွဲထင်နေ၏။ ကျွန်မ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို ပွေ့ချီပြီး တိုက်ပွဲနှင့် လွတ်ရာ တောစပ်ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့တော့၏။

“ဒိုင်း”

“ဝုန်း..”

“ဒက်.. ဒက်”

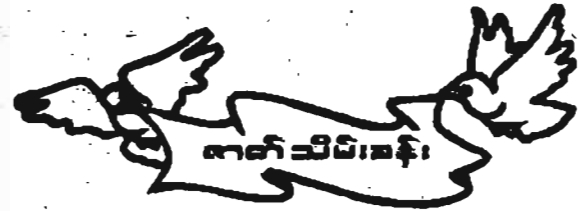
“ဒိုင်း”

“ခိုင်း”

“ဟင်...”

ကျွန်မတို့တောစပ်နားသို့ ရောက်လုလုတွင် ရွာလယ်ဆီမှ ပေါက်ကွဲသံတွေ သေနတ်သံတွေကို ကြားနေရလေပြီ... စိတ် ချောက်ချားနေသော သူတွေကို ကျွန်မအားပေးနှစ်သိမ့်ရင်း... ကျွန်မတို့တောကြီးထဲမှာ တိုက်ပွဲရဲ့အဆုံးသတ်ကို စောင့်စားနေ ရတော့သည်။

စစ်မှန်သော တိုက်ပွဲရဲ့အောင်မြင်မှုကို ရပါစေလို့ ကျွန်မ ဆုတောင်းနေလေတော့သည်။

တိမ်တိုက်ကြားမှာ ယမ်းအနံ့အသက်တွေက လေသင့် ရာ နောက်မှာပါသွားကြပြီ။ သေနတ်သံတွေနိဂုံးချုပ်ခဲ့လေပြီ... မြန်မာတပ်ပြည်လုံးမှာ အလံနီတွေခြေကုတ်ယူခဲ့တဲ့ဒေသအားလုံး ဟာ အစိုးရလက်ထဲသို့ ကျရောက်ခဲ့ပြီ... အစိုးရအုပ်ချုပ်ရေး ဥပဒေကြီးက စိုးမိုးခဲ့ပြီ... နာကျင်စရာ၊ ကြေကွဲစရာတွေနဲ့ အဆုံး သတ်သွားတဲ့ ပန်းတောင်ရွာကြီးမှာ ခုတော့ ဥပဒေစိုးမိုးမှုအောက် မှာ ငြိမ်းချမ်းစွာနှင့်တွေ့မြင်နေရပြီမဟုတ်လား...

“ဖေဖေရယ်... ဘာလို့ သမီးကိုနောက်ဆုံးစကားတစ် ခွန်းလောက် မပြောခဲ့တာလဲဟင်...”

ကျွန်မဖေဖေအုတ်ဂူရှေ့တွင် ဒူးထောက်ပြီးမေးသော စကားတွေကို ဖေဖေဘာတစ်ခွန်းမှမပြောတော့ပါ... ပန်းတောင်

သမ္မာဗုဒ္ဓစာပေ

ရွာကြီးရဲ့နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲနေ့မှာပဲ ဖေဖေအသက်ပိဉ္စာချုပ်ငြိမ်းခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“နှင်းဆီဖြူ . . သွားရအောင် . . ဟိုမှာ မော်တော်ထွက်တော့မယ် . . .”

ကျွန်မဘေးမှာ ရပ်နေတဲ့ ‘ခွန်’က ကျွန်မလက်မောင်းလေးကိုဆုပ်ကိုင်ပြီး ဆွဲထူလိုက်သည်။ ကျွန်မ ပန်းတောင်ရွာကြီးကို စွန့်ခွာရတော့မည်ဖြစ်သည်။ မေမေနှင့် ကျွန်မချစ်သူဟောင်းက ကျွန်မကိုလိုက်ပြီး ခေါ်ခဲ့ကြပြီဖြစ်သည်။

“ဒါ . . အဖေ မင်းကိုနောက်ဆုံးရေးပေးခဲ့တဲ့စာနှင်းဆီဖြူ၊ အဖေသေတုန်းက အဖေလက်ထဲမှာဆုပ်ကိုင်ထားတာ . . .”

ကျွန်မ . . ‘ခွန်’ပေးတဲ့ စာခေါက်လေးကို ယူပြီးဖတ်လိုက်သည်။

“ကောင်မလေး

ဖေဖေသမီးလေးကို အရမ်းကျေးဇူးတင်တယ်ကွယ် . .

ဖေဖေရဲ့ဆန္ဒတွေကို သမီးလေးဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့တဲ့အပေါ်မှာ ဖေဖေနောက်ဆုံးထွက်သက်ထိကျေနပ်ခဲ့ပါပြီ . .

ဒါပေမယ့် သမီးရေ . . လွတ်လပ်ခြင်းတစ်ခုကို ရရုံနဲ့

ပန်းတောင်ရွာကြီးဟာ ပြည့်စုံမသွားဘူးကွယ် . . . စစ်ပွဲတွေနဲ့ အနိုင်ကျင့်ဝါဒတွေကြောင့် ပျက်စီးသွားတဲ့ ရွာကြီးရဲ့အနာဂတ်ကို ပြန်လည်တည်ဆောက်ဖို့တွေရှိပါသေးတယ်လေ . . ဒါပေမယ့် ဖေဖေသမီးကိုဒီတာဝန်တွေကို ဆက်ပြီးမပေးချင်တော့ဘူး . . ဖေဖေမရှိတော့ရင် သမီးလေးရဲ့ခရီးစဉ်ဟာ ပြီးဆုံးသွားပြီလို့ မှတ်လိုက်ပါပြီ . . ဖေဖေဝိညာဉ်တွေက ပန်းတောင်ရွာကြီးမှာ ကလေးတွေရဲ့ စာအံသံတွေကို ကြည့်နေဦးမှာပါ . .

သမီးလေးရဲ့ ဖေဖေ”

ကျွန်မဖေဖေနောက်ဆုံးရေးခဲ့တဲ့စာလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ‘ခွန်’မျက်နှာလေးကိုကြည့်တော့ သူ့မျက်ဝန်းမှာ ကြေကွဲရိပ်တွေနဲ့ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ကိုခွန် ကျွန်မကိုဘာတွေပြောချင်လဲ . . ပြောလေ”

“ငါ နှင်းဆီဖြူကိုပြောစရာစကားက တစ်ခွန်းတည်းပဲရှိပါတယ် . . .”

“ဘာများလဲ ကိုခွန်”

“ပန်းတောင်ရွာကြီးကိုယ်စား ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့”

“ဒီစကားကလွဲပြီး တခြားစကားတွေမရှိတော့ဘူးလား ကိုခွန်”

“လူဆိုတာ.. သံယောဇဉ်အနှောင်အဖွဲ့အောက်မှာ ရှင် သန်နေကြရတာပါ.. ဒီသံယောဇဉ်တွေအတွက် ငါ့ရင်ထဲမှာ ပြောထွက်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့စကားမရှိတော့ပါဘူး..”

“ဘာလို့လဲ ကိုခွန်”

“သွားရတော့မယ့်သူရဲရင့်ထဲကို ဝေဒနာဆိုတာ မပေး လိုက်ချင်လို့ပါ နှင်းဆီဖြူ..”

“ကျွန်မရင်ထဲမှာ အလွမ်းဆိုတာလေးက နေရာယူထား ပါတယ်..”

“မလွမ်းပါနဲ့ နှင်းဆီဖြူ”

“လွမ်းခွင့်မပေးဘူးပေါ့”

“မလွမ်းစေချင်တာပါ.. ဟိုမှာနှင်းဆီဖြူရဲ့ချစ်သူနဲ့ မေမေ စောင့်နေကြတယ်.. သွားတော့နော်၊ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါ တယ်..”

ကျွန်မ.. ‘ခွန်’လက်ကလေးကိုဆုပ်ကိုင်ပြီး ပြေးညင်းစွာ လွတ်ကာ မေမေဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

“မေမေ”

“သမီးလေး..”

“နှင်းဆီဖြူ.. ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ”

“ကျွန်မ.. ရှင့်ကို ခွင့်လွှတ်ရုံတင်မကဘူး.. ကျွန်မဘဝ ထဲက ထာဝရစွန့်လွှတ်ခဲ့ပြီးပါပြီ”

“ဟင်”

“မေမေ.. သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ သမီးလေး.. ဖေဖေရဲ့ မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုကိုဆက်ပြီး အကောင်အထည်ဖော်ခွင့်ပြုပါ”

“မေမေကတားရင်.. သမီးကခေါင်းညိတ်မှာလား”

“ဖေဖေရဲ့စကားတွေကို သမီးခေါင်းညိတ်ခဲ့သလို မေမေ စကားတွေကိုလည်း သမီးက ခေါင်းညိတ်မှာပါ”

“သမီးလေးရယ်.. မေမေဟာ သမီးဖေဖေလိုကိုယ်ကျိုး မဲ့သူရဲကောင်းတစ်ဦးအတွက် ဇနီးတာဝန်ကို မကျေခဲ့ပါဘူး.. ဒီအတွက် သမီးလေးကို သမီးဖေဖေရဲ့မျိုးဆက်သူရဲကောင်း တစ်ဦးဖြစ်စေချင်ပါတယ်”

“ဟင်.. မေမေ”

“သမီးဖေဖေရဲ့မျှော်လင့်ချက်အနာဂတ်လေးကို မေမေ

သမီးလေးဆက်ပြီးတည်ဆောက်ပါ။ . . ဪ သမီး။ . .

“ပြောပါ မေမေ”

“မောင်ခွန် မိဘနှစ်ပါးဟာ။ . မေမေနဲ့ ငယ်ပေါင်း
သူငယ်ချင်းတွေဆိုတာ သမီးဖေဖေမပြောပြဘူးလား”

“ဟင့်အင်း။ . သူနဲ့တကွသိုလ်မှာအရမ်းခင်ခွဲကြတဲ့သူငယ်
ချင်းတွေလို့ပဲပြောပြတယ်။ . .”

BURMESE
CLASSIC

“မောင်ခွန်မိခင်ဟာ မေမေအချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းလေ။ .
မေမေတို့နှစ်ယောက် ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ပြောခဲ့ ကြတဲ့
စကားလေးတစ်ခုရှိတယ်။ . ဘာလဲဆိုတော့ မေမေတို့
အရွယ်ရောက်ပြီး အိမ်ထောင်ကျတဲ့အခါ သားနဲ့သမီးဘယ်သူ
မွေးမွေး စုံတွဲဖြစ်ခဲ့ရင်။ . ပေးစားမယ်ဆိုတဲ့စကားလေးကို သမီး
လေးကရော မေမေအတွက်ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်မှာလား။ . .”

“အယ်”

ကျွန်မတို့သားအမိနားမှ ထူးဇော်နိုင်ကျောခိုင်းပြီးထွက်
သွားလေပြီဖြစ်သည်။

“ပြောလေ။ . သမီး”

“သမီးပြောပြီးပြီပဲ။ . ဖေဖေစကားတွေကို သမီးခေါင်း

ညိတ်ခဲ့သလို မေမေစကားတွေကိုသမီးခေါင်းညိတ်မှာပါ”

“မေမေစကားကြောင့်တစ်ခုတည်းလား သမီး”

“မေမေကလည်း။ . .”

ကျွန်မမျက်နှာလေးတွင် ရှက်သွေးကလေးဖြာသွားပြီး
ခေါင်းလေးကိုငုံလိုက်မိ၏။

“သမီး။ . မေမေသွားတော့မယ်နော်။ . သမီးဆီကို
နောက်တစ်ခါရောက်လာမှပဲ မင်္ဂလာပွဲလုပ်မယ်”

ကျွန်မ ခေါင်းလေးကိုညိတ်ပြီးပြလိုက်တော့သည်။ ကျွန်မ
နှင့်‘ခွန်’ချစ်သူဘဝကလေးနှင့် ပန်းတောင်ရွာကြီးတွင် ဖေဖေ
မျှော်လင့်ချက်တွေကို တည်ဆောက်ကြမှာဖြစ်သည်။

“ကိုခွန်”

“နှင်းဆီဖြူ”

ကျွန်မကို‘ခွန်’အံ့သြခြင်းများစွာနှင့် ကြည့်နေလေတော့
သည်။ ကျွန်မ‘ခွန်’နားကိုရောက်တော့။ . .

“နှင်းဆီဖြူ မလိုက်ဘူးလားဟင်”

“ဟင့်အင်း။ . ‘ခွန်’နဲ့အတူ ပန်းတောင်ရွာကြီးမှာ ဖေဖေ
တည်ဆောက်ချင်တဲ့အနာဂတ်လေးကို တည်ဆောက်မလို့နော်

၂၀

ရှေ့ဘဝင်

တာ.. မလွမ်းရတော့ဘူးပေါ့နော်”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ နှင်းဆီဖြူ”

“ကျွန်မဘယ်သူ့ကို လွမ်းမယ်လို့ ကိုခွန်ထင်လဲ”

“မထင်ရဲပါဘူးဗျာ”

“ဘာလို့”

“ပန်းတောင်ရွာရဲ့သတို့သမီးကြီးကို ပါးတော်မြတ်
ယောက်က မော်လို့တောင်မကြည့်ရဲပါဘူးဗျာ...”“မော်လို့မကြည့်ရဲရင် တစ်သက်လုံးကိုယ်ရံတော် လုပ်ရ
မယ်...”

“ကောင်းပါပြီဗျာ...”

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်.. တစ်ယောက်လက်ကိုတစ်
ယောက် ကြင်နာခြင်းများစွာနှင့် ဆုတ်ကိုင်လျက် ပန်းတောင်ရွာ
ဆီသို့ လွမ်းလာခဲ့တော့သည်။

ရှေ့ဘဝင်

ယိုးဒယားစားမှုကို စာအုပ်ရေးဆရာမ